

ת"פ 40999/01/21 - מדינת ישראל נגד אורטל בנימין, רינת ינקו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 40999-01-21 מדינת ישראל נ' אורטל
בנימין ואח'

לפני
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אפרת רותם ועו"ד צופיה טייץ
מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד
הנאשמות:

1. אורטל בנימין
ע"י ב"כ עו"ד שי שורר ועו"ד איתי כהן
2. רינת ינקו
ע"י ב"כ עו"ד יאיר אוחיון ועו"ד מתן לקר

גזר דין

פתח דבר

1. ביום 20.7.2022 הורשעו הנאשמות, אורטל בנימין (להלן: "הנאשמת 1" או "אורטל") ורינת ינקו (להלן: "הנאשמת 2" או "רינת"), בתום הליך משפטי שכלל 44 עדויות, הצגת ראיות וטיעונים מטעם הצדדים, בריבוי עבירות של התעללות גופנית ונפשית, תקיפות וחבלות כלפי פעוטות רכים בשנים וחסרי ישע, שהיו תחת אחריותן בגן ילדים, שבו שימשו כסייעות (להלן: "הכרעת הדין").

2. כבר לפני למעלה ממאה שנים, בימי מלחמת העולם הראשונה, כתב יאנוש קורצ'אק בספרו "כיצד לאהוב ילדים" (הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשכ"ג-1963, תרגם מפולנית יעקב צוק, עמ' 19-21), כך:

"מתחת לתלבושת אחידה דופקים מאה לבבות שונים וכל אחד מהם - קושי אחר, עבודה אחרת, דאגה וחשש אחרים. מאה ילדים - מאה אנשים, אשר לא 'אי-פעם', לא 'עדיין לא', לא 'מחר', אלא כבר... עכשיו... היום - אנשים הם. לא עולם קטן, אלא עולם ומלואו, לא - פעוטים, אלא נשגבים, לא תמימים, כי אם אנושיים - ערכים, יתרונות, מגרעות, נטיות, שאיפות.

המחנך יודע אל נכון, כמו המשגיח, כי ילד שנחבל בעינו עלול להתעוור, שתמיד אורבת לו סכנה לשבירת יד או נקיעת רגל, אבל זוכר הוא, כי מרובים המקרים, שהילד כמעט שאיבד את עינו, כמעט שנפל דרך החלון, שקיבל מכה חזקה ורק עלול היה לשבור רגל, בה בשעה שאסונות אמיתיים הם בדרך כלל נדירים ומה שחשוב יותר - להבטיח את עצמנו מפניהם הוא כמעט מן הנמנע.

ככל שהרמה הרוחנית של המחנך דלה יותר, כן מחווירה והולכת צורתה המוסרית. דאגה יתירה לשקט עצמי ולנוחיות מביאים ריבוי איסורים וציוויים, המוכתבים על ידי הדאגה המדומה לטובת הילד. מחנך שאינו רוצה בהפתעות בלתי נעימות, אינו רוצה לשאת באחריות למה שעלול לקרות, עריץ הוא כלפי הילדים".

3. ילד - כל ילד - הוא עולם ומלואו, עולם שלם בפני עצמו. תינוק רך הוא יצור חסר ישע במלוא מובן המילה והמושג. תלותו באחרים מוחלטת. מלבד פעולות פיזיולוגיות בסיסיות, הוא איננו יכול לבצע שום פעולה בעצמו והוא זקוק לטיפול ולהשגחה כוללים ומתמידים; הוא זקוק לעזרה באכילה, בהחלפת בגדים, בהחתלה, בהשכבה במיטה ועוד ועוד; הוא זקוק לליטוף, למילה טובה, לעידוד, לחום ולאהבה; הוא זקוק להכוונה וללמידה. מי שמקבל עליו את האחריות לטפל בתינוק, מתחייב, מוסרית ערכית ומשפטית, כלפי התינוק וכלפי מי שמסר לידו את הטיפול בו, לדאוג לשלומו, לביטחונו, לצרכיו ובעיקר לשמור עליו מכל משמר. פגיעה מכוונת בתינוק על ידי מי שאמור לטפל בו, היא בבחינת בגידה בתינוק ובהוריו. תקיפת תינוק רך, בכל צורותיה, היא מעשה חמור ראוי לגינוי המנוגד לרגש האנושי הטבעי, ללא קשר להיותו פלילי. מעשי התעללות בקטין או בחסר ישע מאופיינים באכזריות, בהטלת פחד ואימה משמעותיים על הקורבן, בהשפלה וביזוי וכן בפוטנציאל חמור במיוחד של פגיעה פיזית או נפשית באותו בקטין או חסר הישע. המתעלל מצוי בעמדת כוח

או מרות כלפי קורבנו כאשר הקורבן, הקטין או חסר הישע, מצוי בעמדת נחיתות ללא כל יכולת להגן על עצמו. במקרה דנא, הלב נכמר על הפעוטות שסבלו מנחת זרוען והתנהגותן של הנאשמות כלפיהם. הורי הפעוטות הפקידו בידי הנאשמות את היקר להם מכל - והן מעלו באמונם. ניתן רק לתאר את הצער ואת החרדה שעוד ילוו אותם בעתיד, ולקוות שישתקמו מהם. על מעשים אלו, ייגזר עתה דין של הנאשמות.

כתב האישום והכרעת הדין

4. כתב האישום שהוגש בעניינן של הנאשמות, ולימים תוקן, חבק שני אישומים, כדלקמן:

האישום הראשון, ייחס לנאשמת 2 ביצוע עבירה של **תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). לפי עובדות האישום הראשון, במועד כלשהו במהלך החודשים אפריל ומאי 2019 או בסמוך לכך, בשעת צהריים, תקפה **נאשמת 2** פעוטה (א.ו.י) בגן בכך שהרימה אותה מידה באוויר, הטיחה אותה על הרצפה וגרמה לה למכאוב. כתוצאה מכך, הפעוטה נשכבה על הרצפה ובכתה. בשל זאת, נטען כי **נאשמת 2** תקפה את הפעוטה וגרמה לה לחבלה של ממש.

האישום השני, ייחס לכל אחת משתי הנאשמות ביצוע ריבוי עבירות של **התעללות בקטין**, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין; **תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין וריבוי עבירות **תקיפה**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. לפי עובדות האישום השני, בתקופה שבין המועדים 16.7.2020-11.8.2020, בהזדמנויות רבות, בהיותן בגן, תקפו הנאשמות שלא כדין פעוטות ועשו בהם מעשי התעללות, בהיותן אחראיות עליהם, לעתים תוך גרימת חבלה של ממש, הכל כפי המתואר בסדר כרונולוגי בכתב האישום.

5. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, וכפי שעולה מהכרעת הדין, במהלך השנים 2019-2020, שימש "גן סיגל" כגן פרטי, בכתובת: רחוב משעול הפז 14 בחולון (להלן: "**הגן**"). הגן יועד לתינוקות ולפעוטות החל מגיל חצי שנה ועד לכשלוש שנים וחצי, בחלוקה לשלוש קבוצות גילאים, כדלקמן: תינוקיה עד גיל שנה, גיל ביניים ובוגרים (להלן בהתאמה: "**תינוקיה**", "**קבוצת הביניים**" ו"**בוגרים**"; קבוצות הביניים והבוגרים יכוננו: "**הפעוטות**").

6. בתקופה שבין התאריכים 16.7.2020-11.8.2020 הייתה סיגל אדהמי (להלן: "**סיגל**") הבעלים ושימשה כמנהלת הגן, אך נכחה בגן שעות מועטות בלבד. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הנאשמות עבדו בגן כסייעות, יחד עם ורד אברהם (להלן: "**ורד**"), ליבנת אונגר (להלן: "**ליבנת**") ויפית אשר (להלן: "**יפית**"), ובמסגרת תפקידן היו אחראיות על הטיפול בפעוטות. באותה תקופה נמנו על קבוצות הביניים והבוגרים כ-37 פעוטות. במהלך התקופה שהו קבוצת הביניים והבוגרים בקומת הקרקע במבנה הגן, שבה מרחב מרכזי (להלן: "**המרחב המרכזי**"), ובמרחב נוסף (להלן: "**המרחב הנוסף**"), שביניהם הפרדה חלקית באמצעות

גדר נמוכה ובה שער. מקומה זו ישנה יציאה לחצר הגן (להלן: "החצר").

7. בכתב האישום נטען כי בהזדמנויות שונות במהלך התקופה, תקפו הנאשמות את הפעוטות בגן (ילידי השנים 2017-2018) וביצעו בהם מעשי תקיפה, חבלה והתעללות. המדובר בתקיפות מרובות, בתדירות יומיומית, לעתים תוך שגרמו לפעוטות למכאוב, בין היתר, בכך שביצעו בהם את המעשים הבאים: אחזו בהם בחוזקה; משכו אותם בידיהם וברגליהם וגררו אותם; הרימו את הפעוטות והטיחו אותם בחוזקה על מזרנים או על כיסאות, ונאשמת 1 אף בעטה בהם.

8. נטען כי במהלך התקופה השליטו הנאשמות אווירה של פחד בגן, נהגו בפעוטות כאילו חפצים הם, וביצעו פעולות אשר אמורות לספק את צרכיהם הבסיסיים של הפעוטות בצורה מכנית. הנאשמות תקפו את הפעוטות שלא כדון, ועשו בהם בצוותא חדא, מעשי התעללות בהיותן אחראיות עליהם. ההתעללות באה לידי ביטוי בין היתר, בטיב האירועים ובתכיפותם; בריבויים של המעשים ובמספרם הרב של הקטינים הנפגעים אשר נפגעו ממעשי ההתעללות בין במישרין, ובין בעקיפין, שכן התנהגותן המתעללת של הנאשמות, הפכה להתנהלות שבשגרה, אשר אליה נחשפו באופן תדיר ויומיומי פעוטות הגן בכללותם. במקביל, במהלך התקופה, סיגל, ורד לבנת ויפית תקפו בהזדמנויות שונות את הפעוטות, בעודן אחראיות עליהם.

מעשיהן של הנאשמות פסקו ביום 11.8.2020, רק לאחר שחשדם של ההורים התעורר והם פנו בבקשה לצפות במצלמות שתיעדו את הנעשה בגן, שאז נחשפו מעשיהן של הנאשמות.

9. על רקע מעשיהן של הנאשמות, סיגל, ורד, לבנת ויפית סבלו חלק מהפעוטות במהלך התקופה, או בסמוך לה, מהפרעות שינה, מהפרעות אכילה, מהתקפי זעם ומהתפרצויות אלימות. כמו כן, חלקם סירבו להתכסות בשמיכה. בנוסף, עקב מעשיהן של הנאשמות, עלולים הפעוטות שנפגעו, לסבול בעתיד מהפרעות התנהגות שונות ומעיכוב בהתפתחותם.

10. ביום 20.7.2022, בתום הליך הוכחות, שכלל שמיעת עדויות, הצגת ראיות וטיעוני הצדדים, הורשעו הנאשמות, בהכרעת דין מנומקת, בעבירות הבאות:

הנאשמת 1 הורשעה בביצוע **9 עבירות התעללות בקטין**, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין; **16 עבירות תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין; **20 עבירות של תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

הנאשמת 2 הורשעה בביצוע **3 עבירות התעללות בקטין**, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין; **3 עבירות תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין; **26**

עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

11. נקבע כי במהלך עבודתן בגן היו הנאשמות אחראיות לצרכי מחייתם, בריאותם, חינוכם ושלומם של הפעוטות בגן. הנאשמות היו אחראיות על הפעוטות כ"אחראי על קטין או חסר ישע", כפי המוגדר בסעיף 368א(1) לחוק העונשין. אולם, נמצא כי הנאשמות התעללו, תקפו וחבלו בפעוטות הגן, תוך ביצוע מעשים קשים ופוגעניים, כגון: הטחות, משיכות, דחיפות, מכות, הענשה, החפצה, זלזול, רוע, אטימות, האבסה ופגיעה בכבודם. מעשי הנאשמות גרמו לפעוטות פגיעות גופניות, רגשיות ונפשיות, שאף מוקדם להעריך את השלכותיהן. ועל כל אלה יפורט בהמשך.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

תמצית ראיות וטיעוני המאשימה לעונש

12. המאשימה זימנה לעדות שתי אימהות של פעוטות שהיו בגן, בין היתר, בתקופה הרלוונטית: ס.א, אמו של ה.א (ראו פס' 201-202 להכרעת הדין) ו-ג.ל אמה של א.ל (ראו פס' 163-164 להכרעת הדין).

13. ס.א מסרה, בין היתר, בעדותה כי ה.א נכנס לגן סיגל כשהיה בן 10 חודשים, בגיל שנה וחודשיים עבר לכיתת הביניים, שבאחריות הנאשמת 2. כ-4 חודשים לאחר מכן, עבר ה.א לכיתת הבוגרים שבה עבדה גם הנאשמת 1, עד שהגיע לגיל שנתיים ו-10 חודשים. ס.א תיארה כי מרגע שבנה שעבר לכיתת הביניים הורגשו אצלו שינויים, כמו: קשיים בשינה, התעוררות בצרחות וסירוב להתכסות בשמיכה (או להתכסות בכלל), אשר עודם נמשכים עד היום, חרף קבלת טיפול מאת יועצת שינה ובמרכז להורות. ס.א מסרה כי ה.א מפחד מגני שעשועים ומנדנדות, להערכתה בשל תחושת הריחוף והציפייה לכאב לאחר מכן, כפי שנצפה בסרטונים. ס.א תיארה כי כאשר הגיעה לגן לאסוף את ה.א, הוא היה נשאר ישוב בכיסאו ללא נוע עד שקיבל אישור לקום מהכיסא, על אף שמדובר בילד תזזיתי. ס.א תיארה הפרעות אכילה אצל ה.א, אשר החלו עם כניסתו לקבוצת הבוגרים, ובין היתר "בליסה" עד כי הצילה אותו מחנק מס' פעמים; אכילה ללא לעיסה; חששות מצדו שייגמר לו האוכל; בקשות לקבל כמויות מוגזמות של אוכל, והטלת איסור על אחרים לגעת בצלחת האוכל שלו או לצפות בו כשהוא אוכל. ס.א תיארה כי חל שיפור בכל הנוגע לקשיי השינה והאכילה, אולם מדובר בתופעות שעודן קיימות. לדברי ס.א, בתקופה שבנה שהה בגן סיגל הוא חווה התקפי זעם קשים, שכללו תלישת שיערות והלימת ראשו בקיר. לדבריה, ה.א עודנו מתקשה לסמוך על אנשים ובפרט מבוגרים, ולייצר אינטראקציות עמם; הוא עודנו מתקשה לעשות שימוש בחומרי יצירה גם בחלוף כשנה וחצי מאז כניסתו לגן עירייה; הוא סובל מחרדת נטישה קשה, אינו מוכן לזוז מהוריו וממאן להישאר אף עם קרובי משפחה אחרים.

ס.א התייחסה לסרטון שהוצג מטעם ההגנה, אך לא הוגש כראיה, שבו נצפה בנה "מתקשר" לנאשמת 2 באמצעות שלט, ואומר לה שהוא מתגעגע אליה, אוהב אותה ורוצה לדבר איתה. לדברי ס.א, דברי בנה היו

חזרה מצדו על דברים שנאמרו לו.

ס.א מסרה כי לאחר חשיפת הפרשה, משפחתה טופלה במרכז "פנדה" בתדירות של פעמיים בשבוע במשך 11 חודשים, שמהותם טיפולים רגשיים בהדרכת עובדת סוציאלית קלינית. כמו כן, ה.א לווה ע"י פסיכולוגית מטעם העירייה עם כניסתו לגן עירייה.

ס.א תיארה את השפעות הפגיעה על יתר בני המשפחה, ובהן אחותו הקטנה, שטופלה בתינוקיה בגן סיגל במשך כחודש, והקשיים לשלוח אותה למסגרת פרטית אחרת. ס.א שיתפה בעדותה כי היא עצמה התקשתה לתפקד בכל מישורי החיים במשך תקופה ארוכה, החלה לחוות התקפי חרדה קשים ואיבדה ממשקלה. לדבריה, היא נדרשה לטיפול בפוסט טראומה ומטופלת בתחום זה קרוב לשנתיים. ס.א סיפרה על חששותיה להביא לעולם ילד נוסף, שלימים תידרש להכניס למסגרת חינוכית מתאימה לפעוטות.

14. ג.ל, אמה של א.ל, מסרה בעדותה לעניין העונש, ברעד ובהתרגשות, בין היתר, את הדברים הבאים: "אז אני אתחיל עם זה שאני מאוד מתרגשת שמדובר ביום שמכנס אליו את כל השנתיים האחרונות. צעקנו בכל המקומות אבל זה המקום שבאמת מקשיב לנו. אני עומדת פה כשגרירה של ילדיי, של כל הגן ושל כל ילדי ישראל. ככה אני מרגישה זאת. אפילו הנאשמות אף פעם לא הקשיבו לנו ועכשיו כבודו מקשיב לנו. חלק ניכר מההורים התקשרו לאחל בהצלחה כי לא יכלו להגיע מבחינת קושי. חשוב להבין שאנחנו סוחדים פה השלכות, ההורים סוחדים השלכות, הסבים, הסבתות, האחים וכל מי שבמעגל שלנו סוחד את הפצעים ואת ההשלכות שהגן הזה הביא עמו. אדוני, אני יודעת שהגן שופט בכיר שפוגש מידי יום במקרי רצח ואונס וקשים אף יותר, אבל אבקש עדיין שתדמיין את הילדים שלנו, הרכים, הטהורים, הזכים, שעמדו שם יום ויום וחטפו מכות קשות. אנחנו עכשיו הקול שלהם כי הם לא יכלו לדבר. הפרשה שלנו הינה פרשה חמורה ביותר מתוך שלל פרשיות. יש לאדוני משקל רב במלחמה הכוללת שלנו למגר ולטפל בתופעת המתעללות שהפכה ממש למכת מדינה. ...

א.ל שלי הלכה בריאה לגן וחזרה עם תו נכה. את הנכות של א.ל כבר לא נצליח לבטל. לקח לי שנתיים להבין את זה ולהצליח להגיד את זה. אבל גם אנחנו נפגענו ביחד עם א.ל. גם אני, גם בעלי א. וגם ... אח של א.ל, כולנו קורבנות של ההתעללות הזאת. החיים שלנו לעולם לא יחזרו להיות כפי שהיו לפני שא.ל הלכה לגן הזה, לפני שאני שלחתי אותה לגן הזה בוקר בוקר. הבאתי תינוקת בריאה, חייכנית, התגשמות כל החלומות שלנו, בגיל חצי שנה לגן של סיגל. החודשים הראשונים בהם הייתה בכיתת התינוקות, א.ל פרחה. כשהייתה בערך בת שנה ו-4 למרות שעדיין לא הלכה עקב גמישות יתר, החלטתי שהגיע הזמן שתעלה לכיתה הביניים ושלחתי אותה ישירות לידיים הרעות של רינת ינקו מובילת הכיתה. לא דמינתי אז שבהחלטה אחת שחשבתי שתקדם את הבת שלי, חרצתי את גורלה לכל החיים. כשהובלתי אותה כל בוקר כצאן לטבח זמן קצר לאחר מכן א.ל התחילה להשתנות. מתינוקת רגועה, חייכנית, שישנה טוב ומתקשרת את כל הסביבה, לפעוטה חסרת שקט שלא נרדמת במשך שעות ומתעוררת בצרחות אימה, שלא עוזבת את ההורים שלה, שפיתחה חרדה, שלא מפתחת שום כישורי שפה וחברה. בזמן שאני מתחילה לרוץ מגורם טיפולי אחד לשני כשכולם

לא מצליחים להבין מה קורה עם הילדה שלי, סיגל והצוות מבטיחות לי כל העת שהכל נפלא בגן ושאין לי מה לדאוג בגלל והן עובדות איתה ומקדמות אותה. הן קראו לה 'הנסיכה שלנו'. כל בוקר קיבלו אותה בחיוך ואמרו לי 'הנה הנסיכה שלנו הגיעה, היפה של הגן'. האמנתי להן, בטחתי בהן. לאחר שעלתה לכיתה הבוגרים לאורטל בנימין המצב רק המשיך להתדרדר. והרגע היחיד של נחת שהיה לנו באותה תקופה הגיע בסדר הראשון במרץ 2020. אז פתאום קיבלנו הצצה לילדה שהייתה לנו, שחזרה לצייר, שחזרה לאכול ארוחת ערב עם המשפחה. את הילדה הזאת לא פגשנו מאז וכנראה גם לא נפגוש יותר לעולם. כשחזרנו מהסגר, כל התקדמות קטנה כגדולה שהיא עשתה בחודשים האלה נעלמה, והחלה רגרסיה קשה אף יותר. ואני לא מפסיקה בכל העת לשתף את סיגל בכל העדכונים והטיפולים שאנחנו עושים. מי דמיון אז שכל הזמן הזה היא יודעת בדיוק מה קורה לבת שלי, ואני אמא שלה, לא מצליחה לחבר את החלקים. אבל הכל התחבר באותו אוגוסט השחור, עת שגילינו באותו היום, כשכל האסימונים נפלו, כולם פה כבר יודעים. את המחיר הפיזי, הנפשי, הכלכלי, אנחנו משלמים מאז יום יום. נאלצתי לעזוב את המקצוע שלי כדי לטפל ב-א.ל. גני חינוך מיוחד, מטפלים מקצועיים בכל תחום דחו אותנו בזה אחר זה כשהם מציינים שהטראומה שלה כל כך מורכבת, שאין להם את הכלים לעזור. היו טיפולים בהם א.ל התכדררה והתחבאה מתחת לספסל, שמה את ידיה על הראש וצועקת במטרה שרק יתרחקו ממנה. במצבים האלה אפילו אני לא הצלחתי להתקרב אליה. היא הסתגרה בתוך עצמה. א.ל היום נוטלת תרופות כדי להצליח לישון ולהרגיע את החרדות ששולטות בה. א.ל לא תעלה לכיתה א' כבני גילה. היא נשארת עוד שנה בגן חינוך מיוחד. א.ל לא תרקוד במופע סיום של חוג בלט, לא תבלה במסיבות פיג'מות עם חברות, כנראה גם לא תדריך פעולות בצופים ומי יודע אם נזכה לראות אותה מצליחה לסיים בית ספר ואפילו אנחנו לא מעזים לחשוב הלאה. החלומות שלנו היום אדוני, מאוד מאוד קטנים. שהיא תצליח לישון בלילה בכוחות עצמה, שנצליח לאכול ארוחת ערב משפחתית ביחד, ש-א.ל תחבר משפט שלם אפילו שהיא כבר בת 5. אני רוצה לשתף אותך בעוד משהו אחד. רק השבוע ע. הבן שלי, ילד בן 7 בסך הכל, שבעל כורחו נאלץ להתבגר ולוותר על כל כך הרבה כי יש לו אחות בבית עם צרכים מיוחדים. שאל אותי 'אמא, א.ל תמיד תהיה שונה?' ואני עונה 'כן ילד אהוב שלי. א.ל תמיד תהיה שונה'. כי אני אמא שלה, שלחתי אותה לגן של סיגל והיא פגשה שם מפלצות, היא פגשה שם את אורטל ואת רינת ואת השותפות שלהן, והמפלצות האלה לקחו מ-א.ל את החיים שהיא נועדה לחיות. מ-א.ל ומכל החברים שלה לגן, והפכו את חיינו לגיהינום יום יומי" (עמ' 1965-1963 לפרוט' מיום 18.8.2022).

15. המאשימה הציגה 11 הצהרות נפגעי עבירה, מטעם הורי נפגעי עבירה, אשר תכנם יובא בתמצית, מטעמי צנעת הפרט:

(א) הצהרת ט.ר, אמו של ר.ר. (ראו פס' 178-179 ו-224-225 להכרעת הדין) מיום 4.9.2022 (ת/139), לפיה במשך כשנה וחצי ר.ר. נמנע מליצור קשר עם נשות צוות וגורמי טיפול אליהם נחשף בהמשך הדרך; עודנו פאסיבי ולא יוזם; חווה עיכוב בהתפתחות השפתית והחברתית וסובל מבעיה בוויסות החושי. ר.ר. עודנו מטופל בעזרת קלינאית תקשורת, ריפוי בעיסוק, טיפול רגשי בחיות ומשתתף בחוג תנועה.

(ב) הצהרת ס.א, אמו של ה.א מיום 4.9.2022 (ת/140), שבה פירטה את עיקרי הדברים שנשאה בבית המשפט במסגרת עדותה לעונש, כפי שפורט לעיל. ס.א ציינה, בין היתר, כי בתקופה שבנה פקד את גן סיגל הוא חווה התקפי זעם קשים; הטיח ראשו בקירות תוך כדי צרחות איומות; היה מרבה לצבוט את עורו ואת הסביבה בעת כעס; פיתח הפרעת אכילה, שהתבטאה בדחיסה ובליסה של כמויות אוכל גדולות עד למצבי חנק, תוך שמנע מאחרים לגעת לו בצלחת; הביע חשש שיגמר לו האוכל. לדבריה, בעת איסוף ה.א מהגן הוא לא היה ניגש אליה, והמשיך לשבת על כיסא באימה ובפחד, עד שמי מהצוות אישר לו לקום. ס.א ציינה כי לאחר חשיפת הפרשה הם טופלו במרכז "פנדה" על ידי עובדת סוציאלית קלינית. ס.א ציינה כי ה.א עודנו סובל מבעיות אכילה ומביע חרדות פן ייגמר לו האוכל; מתקשה לשבת על כיסא למעלה משתי דקות; מרטיב בלילות; סובל מחרדת נטישה, מסרב ללכת לחוגים, מסרב להתרחק מהוריו, אינו סומך על אחרים, לרבות קרובי משפחה כמו סבים וסבתות, ואינו מאפשר ללטפו, לחבקו או לנשקו. ס.א מנתה את הטלטלה שחוותה המשפחה כולה, החרדות והשפעות הפרשה על בריאותה שלה, הן הפיזית והן הנפשית, הפגיעה בשגרת החיים, בזוגיות והחשש להביא ילדים נוספים לעולם.

(ג) הצהרת נ.צ, אמה של ש.צ (ראו פס' 184-185 ו- 228-229 להכרעת הדין) מיום 4.9.2022 (ת/141), לפיה במהלך התקופה בה ש.צ שהתה בגן סיגל סבלה מהתקפי זעם, סיוטי לילה וחוסר אמון במבוגרים. לאחר המעבר לגן עירייה, נדרש ל-ש.צ ולילדים נוספים שהיו בגן סיגל ליווי של פסיכולוגית מטעם העירייה במסגרת הגן החדש. לאחר שנה, משנמצא כי צוות הגן והליווי הפסיכולוגי לא תרמו לשיקום התנהגותה הקיצונית, דבר שהפריע במפגשים בגן וביחסים עם ילדים אחרים, הועברה ש.צ לגן אחר, אז החלה בטיפול של פסיכולוגית ילדים גם לאחר שעות הגן, אך לאחר כשנה וחצי הופסק הטיפול בשל קושי כלכלי. ש.צ כיום בת 5 ועודנה מתקשה לקבל את האחר בשל חוסר אמון המקשה עליה מבחינה חברתית, אינה מסוגלת לשבת במפגשים, מתכנסת בתוך עצמה, לעתים אינה מוכנה שיתקרבו אליה ואף בורחת מהגן. היא חווה סיוטים שבהם מרבה לצעוק: "אני לא אשמה".

(ד) הצהרת מ.פ, אמו של ג.פ (ראו פס' 188-189 ו-230-231 להכרעת הדין) מיום 5.9.2022 (ת/142), לפיה ל-ג.פ נותרו צלקות עד היום, שמתבטאות בצורך להאכילו מפני שהוא מסרב לאכול לבדו; מפחד מרעשים חזקים; מפחד מזרים ואינו מפתח כישורים חברתיים. נמסר כי להורים נותרה צלקת בדמות פחד להכניס את בנם הקטן למסגרת חדשה.

(ה) הצהרת ש.א, אמה של ל.ל (ראו פס' 196-197 ו-232 להכרעת הדין) מיום 5.9.2022 (ת/143), לפיה ל.ל סבלה בין היתר מהתפרצויות זעם, קשיים בשינה, התעוררויות תכופות, צעקות, התפרצויות אלימות, פחד מרעשים, סירוב לישון ופחד להסתובב בבית לבדה.

(ו) הצהרת ע.כ, אביהם של ה.כ ו-א.כ, מיום 5.9.2022 (ת/144), כאשר ההצהרה מתייחסת ל-ה.כ בלבד (ראו פס' 205-208 ו- 212-214 להכרעת הדין), לפיה ה.כ חווה התקפי זעם, קושי

בוויסות עצמי ומתקשה להתמודד עם רגעי לחץ וכעס. צוין כי הר.כ מתחיל בטיפול רגשי.

(ז) הצהרת נ.ב, אמה של ג.ב (ראו פס' 199 ו-235-236 להכרעת הדין) מיום 4.9.2022 (ת/145), לפיה ג.ב סבלה מעיכוב שפתי, בעיות אכילה, בעיות שינה, חשש מזרים ופחד מרעשים חזקים. ג.ב טופלה במכון להתפתחות הילד ובמרכז "פנדה".

(ח) הצהרת י.י, אמה של א.ו.י (ראו פס' 175-176 ו-222 להכרעת הדין) (ת/146), לפיה בעת שהותה בגן סבלה א.ו.י מהתקפי זעם, בכי מרובה ועיכוב רגשי ושפתי. א.ו.י ובני המשפחה טופלו במרכז "פנדה". א.ו.י טופלה גם אצל קלינאית תקשורת, אשר אבחנה שהיא סובלת מ"אי שקט פנימי", והתקשתה להתקדם בשפה, ולכן מטופלת גם רגשית. א.ו.י עודנה סובלת מהתקפי זעם חמורים, אינה סומכת על גורמי סמכות, מתקשה להתמודד עם סובביה, מביעה חשש שירביצו או יציקו לה, מרביצה ונושכת את עצמה. צוין כי ההשתתפות בעלות הטיפולים מצד קופת החולים הסתיימה ולכן הוריה של א.ו.י נדרשים לשלם על הטיפול מכספם באופן פרטי, דבר הגורם להם לקשיים כלכליים. א.ו.י מתקשה להסתגל למסגרות חדשות, והדבר פוגע בשגרת העבודה של הוריה ובפרנסת המשפחה.

(ט) הצהרת א.כ, אמו של א.ו.כ (ראו פס' 234 להכרעת הדין) מיום 5.9.2022 (ת/147), לפיה א.ו.כ סובל מסיטוים ושינה לא רציפה, עיכוב בדיבור, חווה מצבי רוח והתקפי זעם, פחד מאחרים, פחד מרעשים וצעקות, מפגין התנהגות אלימה וחולה לעיתים תקופות. צוין כי א.ו.כ חזר מגן סיגל לא אחת עם סימנים כחולים על גופו. א.ו.כ עבר אבחון פסיכיאטרי, אינו מרוכז והיה באבחון אצל קלינאית תקשורת.

(י) הצהרות מ.ב, אמם של התאומים ש.ב ו-א.ב מיום 5.9.2022 (ת/148 ו-ת/149) (ראו ביחס ל-ש.ב - פס' 165-166 ו-216 להכרעת הדין; ביחס ל-א.ב - פס' 177 ו-223 להכרעת הדין), לפיהן ש.ב עודנו מתקשה להירדם בלילות ללא נוכחותה ונכנס ללחץ כשאמו מתרחקת ממנו. ש.ב מתקשה להתרחק מאחותו, א.ב, חייב קשר עין עמה ומרגיש צורך לגונן עליה כל הזמן. א.ב אף היא מתקשה להירדם בלילות, וחייבת שאימה תימצא לידה. א.ב מביעה דאגה לשלום אחיה, ש.ב. א.ב אינה אוהבת כשמחבקים אותה, ממעיטה להפגין חום כלפי מבוגרים ומנסה להימנע ממגע עם מבוגרים. א.ב נרתעת מצעקות וחווה קשיים בתחום האכילה. א.ב אינה מרבה לאכול ואינה נהנית מחוויית האכילה, נלחצת כל אימת שמתלכלכת או מפילה אוכל ונלחצת פן יכעסו עליה. השניים, ש.ב ו-א.ב, מרגישים צורך לגונן זה על זה, החלו לדבר בגיל מאוחר יחסית, דיבורם אינו מובן והם חסרי ביטחון. השניים אינם נשאים בצהרון הגן שבו שוהים כיום משום ש-מ.ב אינה מרגישה בטוחה להשאירם במסגרת זו על רקע האירועים שחוו בגן סיגל, על אף שהדבר מקשה על עבודתה. ש.ב ו-א.ב מטופלים במרכז "פנדה", עברו אבחון אצל קלינאית תקשורת ונמצאים ברשימת המתנה לקבלת טיפול מתאים.

16. ב"כ המאשימה, עו"ד אפרת רותם ועו"ד צופיה טייץ עתרו לקביעת מתחמי ענישה כדלקמן:

ביחס לנאשמת 1 - בין 10 לבין 15 שנות מאסר בפועל;

ביחס לנאשמת 2 - בין 7 לבין 10 שנות מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה עתרו למקם את הנאשמות בתחתית חציו העליון של המתחם, תוך מתן משקל להרתעת היחיד והרבים באופן אפקטיבי והעדפה ברורה של האינטרס הציבורי הכללי על פני נסיבותיהן האישיות של הנאשמות. אשר לנאשמת 1, עתרו ב"כ המאשימה לעונש של **13 שנות מאסר בפועל**, ולנאשמת 2 עתרו לעונש של **9 שנות מאסר בפועל**, בצירוף עונשים נלווים של מאסר מותנה ופיצוי לפעוטות נפגעי העבירה.

נטען כי כל פעוט הוא עולם ומלואו ומשכך ראוי היה לקבוע מתחם עונש הולם לכל פעוט בנפרד. ואולם, ב"כ המאשימה עתרו לקביעת מתחם ענישה אחד, וזאת בשים לב להלכת ג'אבר, לפיה כאשר מדובר בסדרת אירועים וכאשר יש קשר הדוק בין המעשים בסמיכות זמן ומקום יש לקבוע מתחם ענישה אחד, אשר בעת קביעתו התבקש כי יובא בחשבון כל אחד מנפגעי העבירות.

נטען כי בהליך זה ישנם שלושה היבטים המלמדים על כך שמדובר בפרשה חריגה בחומרתה:

הראשון, היקף חריג ביותר של מספר אירועי אלימות ושל מספר הפעוטות שנפגעו;

השני, **ההרשעה בעבירה של התעללות נפשית בכל פעוטות הגן**, לרבות הנזקים שנגרמו להם בפועל ופוטנציאל הנזק, כפי שאלו פורטו בהכרעת הדין;

השלישי, **ריבוי המעשים שנקבע לגביהם כי יש בהם סכנת חיים ממשית**, כגון: כיסוי פעוטות בשמיכה מעל לראשם באופן שיטתי, דבר שיכול היה לגרום לחנק.

נטען כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו זהים ביחס לשתי הנאשמות, והם ההגנה על שלומם הפיזי והנפשי של פעוטות רכים בשנים, שלא חטאו בדבר ונפגעו על ידי הנאשמות שהיו אמונות אך ורק על מטרה זו. נטען כי לא זו בלבד שהנאשמות לא הגנו עליהם, אלא הן ביצעו באופן אקטיבי מעשי אלימות חמורים, מכעיסים ובלתי נתפסים באופן מתמשך כדבר שבשגרה. נטען כי לא נראה כל ביטוי או מחווה של חיבה על ידי מי מהנאשמות בתקופה המתועדת במצלמות האבטחה. נטען כי ערך נוסף שנפגע הינו הפגיעה באמון הורי הפעוטות, אשר הפקידו בידי הנאשמות את היקר להם מכל. נטען כי מדובר במשבר אמון בלתי ניתן לתיקון שיהיו לו השלכות על חיי משפחות נפגעי העבירה מעתה ועד עולם. נטען כי נוסף לפגיעה באמון, קיימת פגיעה של ממש בשלומם הנפשי של ההורים, תוך שצוינו ההשפעות הקשות של הצפייה בסרטונים בקרב ההורים, כפי שעלה מעדויותיהם ותחושת האשמה עליה סיפרו. נטען כי נפגע אמון הציבור כולו בציבור הגננות, שרובן עושות עבודתן נאמנה אך נפגעות כתוצאה מהישנות מקרים כגון אלו.

נטען כי עצמת הפגיעה בערכים המוגנים באה לידי ביטוי במיהות נפגעי העבירה - פעוטות רכים בשנים, חסרי ישע, ללא יכולת להתגונן, אשר היו נתונים למרות הנאשמות באופן מוחלט. נטען כי הפעוטות לא היו מסוגלים לבטא את מצוקתם במילים והם עשו זאת בדרך של התנהגויות חריגות, פרצי זעם, התקפי חרדה, וביעותי לילה. התבקש כי יינתן משקל לחומרה לפערי הכוחות המקסימליים בין הנאשמות לבין הפעוטות וניצול כוחן לרעה. הודגש כי כפי שעולה מהכרעת הדין, אין מדובר במעשים חריגים אלא בהתנהלות שגרתית בגן כלפי הילדים, שבוצעה באופן מתמשך יום יום, שעה שעה ולעיתים אפילו דקה אחר דקה, כפי שנצפה בסרטונים.

נטען כי הנאשמות לא הורשעו בביצוע המעשים בצוותא, אך התנהגותה של כל אחת מהן היוותה חיזוק למעשיה של האחרת והסכמה שבשתיקה, כאשר אף אחת לא מנעה את המשך הפגיעה ע"י האחרות. עוד נטען כי המעשים לא פסקו מיוזמתן של הנאשמות ולא התגלו רגשות אשם או חרטה מצד מי מהן, ואילולא החשד והתושייה שהפגינו שתי האימהות גל וזור, ייתכן שמעשיהן לא היו מתגלים לעולם, הפעוטות היו ממשיכים לסבול מנחת זרוען של הנאשמות ופעוטות נוספים היו מצטרפים למעגל הפגיעה.

נטען כי יש לתת משקל לחומרה לנזקים שנגרמו לפעוטות ובני משפחותיהם כתוצאה מביצוע העבירות, כפי שאלו עלו מהכרעת הדין, מעדויות ההורים ומהצהרות הנפגעים שהוגשו. נטען כי לכל הפעוטות נגרמו נזקים בטווח המידי כתוצאה מביצוע העבירות, שבאו לידי ביטוי בהפרעות התנהגות שונות; עיכוב התפתחותי; עיכוב שפתי ועוד, וכולם טופלו על ידי גורמי טיפול בתחומים שונים. נטען כי ישנם פעוטות שעודם מטופלים על ידי גורמי טיפול שונים, בחלוף שנתיים מאז פסקו אירועי האלימות כאשר לא ידוע אם יעלו על מסלול תקין.

נטען כי יש לתת משקל לחומרה להרשעת הנאשמות בהתעללות נפשית ביחס לכל אחד מהפעוטות בגן, וזאת בשים לב לפוטנציאל הנזק העתידי אצל כל אחד מהם, בדרגות חומרה שונות. צוין כי על פי עדותה של ד"ר גויכמן, ספקטרום הנזקים העתידי הוא רחב מאד, החל מהפרעות קשב, הפרעות התנהגות והפרעות אישיות וכלה בהתפרצות של מחלת נפש של ממש.

ב"כ המאשימה שבו וציינו את הנזק הגלום בביצוע אותם מעשים שגלומה בהם סכנת חיים של ממש, כפי שנקבע בהכרעת הדין, וזאת ביחס לאירועים בהם כיסו הנאשמות את הפעוטות מעל לראשם למשך פרקי זמן ארוכים וכי רק בנס לא נגרם נזק בלתי הפיך למי מהפעוטות בעקבות חסימת דרכי הנשימה בשנתם. נטען כי במסגרת תיק זה נכללו 14 אירועים שונים בהם מדובר היה בסכנה ממשית. בהקשר זה, הפנו ב"כ המאשימה למקרה של יסמין וינטה ז"ל, הממחיש את פוטנציאל הנזק העולה ממעשי הנאשמות, שם פעוטה מצאה את מותה לאחר שכוסתה בשמיכה מעל הראש בצורה אגרסיבית.

נטען כי השוני בין הנאשמות בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה נעוץ במספר אירועי האלימות בלבד ובמספר העבירות בהן הורשעה כל נאשמת. צוין כי הנאשמת 1 הורשעה בהתעללות נפשית ב-26 פעוטות ובביצוע עבירות התעללות גופנית ותקיפה של כ-23 פעוטות שזהותם ידועה ועוד מספר פעוטות שזהותם אינה ידועה, וזאת במסגרת 85 אירועי אלימות בדרגות שונות. עוד צוין כי הנאשמת 2 הורשעה בהתעללות נפשית ב-26 פעוטות ובביצוע עבירות התעללות גופנית ותקיפה של 16 פעוטות ועוד מספר פעוטות שזהותם אינה ידועה,

וזאת במסגרת 39 אירועי אלימות.

נטען כי בתי המשפט נענים לקריאות להחמרת הענישה של מי שנוקט באלימות כלפי פעוטות בגני ילדים, תופעה שהפכה למכת מדינה של ממש. נטען כי אף המחוקק נתן לכך דעתו, עת קבע עונש של 9 שנות מאסר לצד עבירת התעללות בקטין על ידי אחראי, לעומת עונש של 7 שנות מאסר כאשר אין מדובר באחראי, וכך גם כאשר מדובר בעבירה של גרימת חבלה של ממש. צוין כי לאחרונה תוקן חוק העונשין, ובמסגרת תיקון 143 נוסף סעיף 382ד שעניינו הכפלת העונש בעבירה של תקיפה סתם שבוצעה כלפי קטין או חסר ישע על ידי מי שאינו בן משפחה וכן נוסף סעיף 368ג(1), שבו נקבע עונש מזערי בעבירת התעללות בקטין ובגרימת חבלה. הובהר כי התיקון לא חל במקרה זה כיוון שעבירות בוצעו קודם לתיקון, אך הוא מלמד על רצון המחוקק להחמיר את הענישה בעבירות כגון אלו שהורשעו בהן הנאשמות.

נטען כי מדיניות הענישה במקרים דומים מלמדת על מגמת החמרת הענישה, תוך שנמנו שורה של פסקי דין שניתן ללמוד מהם, כך לשיטת המאשימה, לענייננו.

אשר למיקומה של הנאשמת 1 במתחם העונש ההולם, נטען כי היא אם ל-3 קטינים. הנאשמת 1 נעדרת עבר פלילי, אך צוין כי לא אחת, במקרים דומים, עבירות מסוג זה מתבצעות על ידי מי שניהלו עד לאותו רגע אורח חיים נורמטיבי, ולרוב מדובר בנאשמות נעדרות עבר פלילי כך שאין בכך כדי להצדיק את מיקומה בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם ובוודאי שלא מחוץ למתחם. נטען כי הנאשמת 1 מעולם לא נטלה אחריות או הביעה חרטה על מעשיה, כפרה באופן גורף בכל האמור בכתב האישום ונקטה בגישה קורבנית. עוד הפנו ב"כ המאשימה להתרשמות מהנאשמת 1, כפי שצוינה בהכרעת הדין, לפיה הנאשמת 1 המעיטה עד מאוד בחומרת מעשיה כלפי הילדים והציגה עמדה מיתממת לפיה נהגה כשורה ולכל היותר הילדים הם אלה הסובלים מקשיים התנהגותיים. נטען כי עדותה של הנאשמת 1 לא עוררה אמון וניכר כי היא התחמקה מלהתמודד עם התיעוד המצולם של מעשיה הקשים. נטען כי במקרים דומים, גם כאשר נאשמות הביעו חרטה ונטלו אחריות, בתי המשפט לא מצאו לנכון למקמן בתחתית המתחם ומקל וחומר אין לעשות זאת במקרה זה.

אשר למיקומה של הנאשמת 2 במתחם העונש ההולם, נטען כי אף היא המעיטה עד מאד ממעשיה האלימים וניסתה להציגם כעניינים של מה בכך. נטען כי הנאשמת 2 הציגה פרשנות מיתממת והקלה ראש בנטען כלפיה, וכי התקבל הרושם שהנאשמת 2 כלל אינה מפנימה את חומרת התנהלותה.

תמצית ראיות וטיעוני הנאשמת 1 לעונש

17. מטעם הנאשמת 1 הוגשו המסמכים הבאים:

(א) מכתב מטעם "התחלה חדשה - מרכז טיפולי ואבחון לאוכלוסיות עוברי חוק" מיום 17.8.2022, שכותרתו "סיכום בדיקת התאמה לטיפול" בעניינה של הנאשמת 1 (להלן: "התחלה חדשה", נ/9). נכתב כי הנאשמת 1 בת 28, תושבת כפר יונה, מתגוררת עם אמה ובן זוגה, גרושה ואם לשלושה ילדים, בני 4, 5 ו-6. הוריה גרושים מאז הייתה בת 4 ופורט על אודות יחסיה המורכבים עם אביה מאז ילדותה. אמה אינה עובדת כיום, לאחר שעבדה כסייעת בגן ביחד עמה, ושתייהן נעצרו בו זמנית. תואר קשר של קרבה מילדות ונזקקות בין הנאשמת 1 לבין אימה וקשר קרוב עם אחותה הבכורה. צוין כי אחותה של הנאשמת 1 חוותה אלימות מצד הורי הילדים הנפגעים ולכן נאלצה לשנות את מקום מגוריה. צוין כי, הנאשמת 1 "לא ידעה לומר באיזה מצב עומד ההליך המשפטי בעניין אימה ואם הוגש כתב אישום".

הנאשמת 1 נולדה וגדלה בחולון, לקחה חלק במסגרות חינוכיות בהתאם לגילה, דיווחה על תפקוד תקין מבחינה לימודית וחברתית וסיימה 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית. הנאשמת 1 שוחררה משירות בצה"ל בשל סעיף נפשי, לאחר שפנתה לפסיכיאטר באופן פרטי.

לאחר סיום לימודי התיכון, למדה הנאשמת 1 עיצוב ציפורניים וגבות ולאחר מכן, בגיל 18 וחצי, פתחה חנות בגדים, אשר נסגרה כשנה לאחר פתיחתה, בעת שהנאשמת 1 הייתה בהריונה הראשון, שהיה בסיכון. הנאשמת 1 חזרה לשוק העבודה רק לאחר לידתה השלישית, ועבדה ב"גן סיגל" במשך כשנתיים, עד למעצרה, נוכח החשדות לביצוע העבירות, שבהן הורשעה.

הנאשמת 1 נישאה בגיל 18 ו-10 חודשים, ונישואיה נמשכו כ-5 שנים. הנאשמת 1 מסרה כי לאחר לידתה השלישית היא ובעלה החליטו לסיים את הזוגיות באופן שלא יפגע בילדיהם. כיום הנאשמת 1 מקבלת דמי מזונות.

הנאשמת 1 שללה שימוש באלכוהול וסמים.

הנאשמת מסרה כי מקיימת זוגיות מזה כשנתיים. לדבריה, בן זוגה בן 39, רווק ללא ילדים, מקבל את ילדיה כאילו היו שלו, מודע להליך המשפטי, תומך בה וחושש שתיכנס למאסר. הנאשמת 1 הביע חשש כי בן זוגה יפרד ממנה ככל שתכנס למאסר.

עורכות המכתב מאת התחלה חדשה, שהינן קרימינולוגיות יישומיות ועובדת סוציאלית, התרשמו כי מתיאור נסיבות חייה, הנאשמת 1 ניהלה אורח חיים נורמטיבי, אשר כלל השתלבות תקינה בלימודים ובתעסוקה וקיום חיי משפחה, אך גם זוהו קשיים רגשיים כבר מילדותה המוקדמת אשר התפתחו על רקע גירושי הוריה. עם השנים הנאשמת 1 פיתחה תלות באימה ולא התגייסה לצה"ל על רקע קשיים אלו.

צוין כי הנאשמת 1 תיארה בקצרה את האישומים בהם הורשעה, ולקחה אחריות חלקית על מעשיה. במכתב צוטט חלק מדבריה, כך: "אני לא יודעת מה ההורים ומטה המאבק רוצים ממני, שאכנס לכלא? שאמות? אולי היו דברים לא נעימים לעין, לא הייתה אלימות, הטחות, אף ילד לא היה רעב. הייתי [מכסה אותם עם שמיכה על הפנים אבל לא חנקתי אותם, כיסינו אותם מעל הראש בשמיכה כי זה היה הנוהל, היה אור וקשה להירדם בלי שמיכה". עוד תואר כי המתלוננת המרכזית, אימה של אחת הפעוטות שנפגעו, הייתה חברתה של הנאשמת 1, וכי היא מתקשה להבין ולהכיל את הסיטואציה ואת השינוי שהופיע ביחסים ביניהן.

צוין כי הנאשמת 1 נעצרה לעיני ילדיה, וזאת לאחר שהורי ילדים שנפגעו זרקו חפצים לעבר חלון ביתה והיא הזמינה משטרה. בהמשך, שינתה מקום מגורים בעקבות הפגנות של הורים מחוץ לביתה וההליכים המשפטיים.

עורכות המכתב ציינו כי ניכר שהנאשמת 1 מצויה במצוקה סביב ההליך המשפטי והענישה הצפויה, בכתה לפרקים במהלך הפגישה והתקשתה לעצור את הבכי. הנאשמת 1 דיווחה על כאבי ראש המלווים בבחילות והקאות ועל דכאון וחרדה הבאים לידי ביטוי בפחדים מדפיקות בדלת, קשוי ריכוז, ממעטת לצאת מהבית, יוצאת בעיקר לליווי של ילדיה ולקניות בליווי בן משפחה נוסף. הנאשמת 1 מסרה שהיא נוטלת טיפול תרופתי נגד דיכאון וחרדה וכדורי שינה. הנאשמת 1 מסרה כי ילדיה מבטאים מצוקה מאז שנעצרה, נצמדים אליה ובודקים לאן הולכת, אפילו כאשר היא הולכת לשירותים וציינה כי היא ישנה בקרבתם וממעטת להתרחק מהם. הנאשמת 1 מסרה כי לפני כל דיון מתגברות החרדות, וכי היא חוששת מאוד מהענישה הצפויה. הנאשמת 1 הביעה חשש מכך שתכנס למאסר ותאלץ לעזוב את ילדיה, ושבמצב כזה בן זוגה יעזוב אותה ואותם.

במכתב מאת "התחלה חדשה" צוין הרושם כי במצב הרגשי שבו מצויה הנאשמת 1 קיים אצלה קושי להתבונן בהיבטים נוספים בהתייחס לעבירות בהן הורשעה וכי היא זקוקה למענה טיפולי נוסף שיסייע בהפחתת החרדה, על מנת שתוכל להעמיק בתכנים הקשורים לרקע לביצוע עבירה. צוין כי הנאשמת 1 הביעה נזקקות טיפולית, וניכר כי היא נמצאת במצוקה נפשית משמעותית.

נוכח האמור, הומלץ לשלב את נאשמת 1 בהליך טיפולי פרטני בתדירות של שיחה אחת לשבוע.

(ב) מכתב מטעם ד"ר אלון אשמן, פסיכיאטר מומחה, הממוען ל"רופא המטפל" מיום 8.7.2022 (נ/10). במכתב צוין כי הנאשמת 1 פנתה לאותו רופא לראשונה באותו היום (מדובר בימים אחדים לפני מועד מסירת הכרעת הדין). במכתב זה פורטו נסיבות חייה של הנאשמת 1. הנאשמת 1 תיארה תסמיני דיכאון וחרדה עם מצב רוח ירוד, קשוי ריכוז וחוסר אנרגיה, אכילה רגשית ונדודי שינה. צוין כי הנאשמת 1 מתפקדת בצורה סבירה בבית אך פוחדת לצאת מהבית, חשדנית, מתוחה, דרוכה, חשה שעשו לה עוול ומתקשה לסמוך על אנשים. בבדיקה לא נמצאה עדות למצב פסיכואטי, הנאשמת 1 שללה אובדנות, קיים אפקט דיספורי, מצב רוח ירוד ושיפוט תקין. הנאשמת 1 אובחנה כמי שסובלת

מהפרעת הסתגלות על רקע ההליך הפלילי ברקע קווי אישיות. הומלץ על נטילת תרופה מסוג ציפרלקס, טיפול פסיכולוגי ומעקב פסיכיאטרי.

(ג) הוגשו שורה של מסמכים הנוגעים לילדיה של הנאשמת 1, ובתמצית: על פי מסמך מיום 7.9.2022, מטעם מחנכת הכיתה ויועצת בית הספר, בנה הבכור של הנאשמת 1 הינו ילד רגיש, חם ואוהב, מקבל גבולות וסמכות, ומתנהג על פי הנורמות החברתיות. עם זאת, הוא חווה קשיים בתפקוד הלימודי וקשיים התנהגותיים ורגשיים, מתרגז בקלות וכשמשוהו אינו על פי רוחו ורצונו הוא נוקט באלימות (נ/11); על פי מהמרכז לרפואת שינה במרכז הרפואי וולפסון מיום 18.8.2018, בנה השני של נאשמת 1 סובל מנחירות, נתגלתה תסמונת דום נשימה בשינה בדרגה בינונית והומלץ על מעקב וטיפול במסגרת רפואת אף אוזן גרון (נ/12); ואישור מטעם רופא ילדים בקופת חולים כללית מיום 31.8.2022, לפיו בתה של הנאשמת 1 זקוקה לבצע בדיקות לרמת סוכר בדם באופן יומיומי (נ/13).

(ד) צילומים של צמיג רכב מנוקב (נ/14); והעתק תלונה שהגישה אימה של נאשמת 1 למשטרה ביום 17.5.2022, בדבר ניקוב צמיג הרכב (נ/15).

(ה) העתק תלונה למשטרה, שהגישה נאשמת 1, ביום 12.5.2022, בגין איומים (נ/16).

(ו) העתקי תכתובות בקשר לנאשמת 1 ברשתות החברתיות (נ/17).

18. ב"כ הנאשמת 1, עו"ד שי שורר ועו"ד איתי כהן, טענו כי מתחם העונש ההולם בעניינה של נאשמת 1 צריך להיקבע **בין 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל**. נטען כי יש לקבוע בעניינה של הנאשמת 1 מתחם ענישה אחד, כפי שעתרה גם ב"כ המאשימה, תוך יישום מבחן הקשר ההדוק, ואין לעשות הפרדה מלאכותית של כל מקרה ומקרה. נטען כי בעת גזירת העונש יש להביא בחשבון שמדובר במתחם ענישה אחד.

נטען כי בית המשפט הרשיע את הנאשמת במרבית העבירות שיוחסו לה בכתב האישום, לאחר הליך הוכחות שאינו חף מבעיות כבדות משקל. נטען כי לאורך הדרך, הנאשמת 1 עמדה על חפותה כשגרסתה הינה שהמעשים שיוחסו לה במסגרת כתב האישום אינם עולים לכדי עבירה פלילית ולכל היותר מהווים התנהגות לא ראויה.

ב"כ הנאשמת 1 סקר את השתלשלות האירועים מנקודת מבטה של הנאשמת 1, כך: בחודש אוגוסט 2020 נעצרה הנאשמת 1, ומאז החל מסע אישי כנגדה בכל מקום אפשרי, אשר כלל השפלות, אלימות הפגנות וכיוצא באלו, אשר מבחינת הנאשמת 1 מהווה ענישה. נטען כי הנאשמת 1 לא נלחמה רק על חפותה אלא

גם על ביתה, שמה הטוב וילדיה. נטען כי לנאשמת 1 נעשה משפט שדה, וכי הורי הפעוטות לקחו את החוק לידיים. נטען כי כבר ביום שחרורה ממעצר התאגדו מפגינים מחוץ לביתה של הנאשמת 1, החלו לקלל, לאיים ולגדף את הנאשמת 1 ונאשמות אחרות, דבר המתועד בסרטונים. בהמשך לכך, הגישה הנאשמת 1 בקשה לשינוי כתובת מעצר הבית, על רקע ההפגנות מחוץ לביתה, אך גם לאחר שהעתיקה את מקום מגוריה למקום שהיה ידוע רק לה ולבית המשפט, היא המשיכה להירדף באיומים, הפגנות, גרימת נזקים לרכוש והשפלות במרחבי המרשתת. נטען כי אף במהלך ניהול המשפט, הגיעו הורים ונציגים מטעם מטה המאבק, אשר לא פסקו מלקלל ולצעוק לעבר הנאשמת 1. נטען כי לתחושת הנאשמת 1, משפטה הוכרע בטרם החל וכי מדובר בתוצאה ידועה מראש, ואף לתחושתה מדובר במשפט ראויה למען יראו וייראו. נטען כי בקשות פשוטות לפטור אותה מהתייצבות נתקלו בהתנגדויות מצד המאשימה ונדחו על ידי בית המשפט, ואף כאשר הוגשו מסמכים רפואיים הוטל ספק באמתותם ואמינותם.

צוין כי הוצא לנאשמת צו הבאה שבוצע באמצעות משטרת ישראל והנאשמת 1 שוחררה בתנאים מגבילים עד שסיימה להעיד. נטען כי במסגרת פרשת ההגנה, ביום בו עלתה הנאשמת 1 לדוכן העדים, הוצגו לבית המשפט מסמכים רפואיים על אודות מצבה של הנאשמת 1, המלמדים על כך שהיא העידה תחת טיפול תרופתי, ובשל כך ב"כ הנאשמת סירבו לחקרה בחקירה ראשית ולהרגשת הנאשמת 1 לא ניתן לה יומה. נטען כי הנאשמת 1 העידה כשהיא במצב רפואי לא טוב, תחת הגבלות ותנאים מטעם בית המשפט ואף חששה שמא בית המשפט יטיל עליה הגבלות נוספות. נטען כי אילו הייתה ניתנת לנאשמת 1 הזדמנות להעיד להגנתה, שלא תחת תרופות ומשככי כאבים ותחת הטלת מורא, ניכר היה שהיא לא פעלה באכזריות כלפי הילדים. כמו כן היו מתקבלים הסברים למעשי הנאשמת 1, לרבות הפניות לסרטונים מ"הדיסק הגולמי", "המלמדים כי לאחר מעשה התנהגות הילדים לא מלמדת על מעשה". נטען כי לו הייתה ניתנת לנאשמת 1 אפשרות להעיד בצורה סדורה, בית המשפט היה שומע כי היא ביקשה להפסיק את עבודתה בגן, אך לא נמצאה לה מחליפה.

נטען כי לאחר מתן הכרעת הדין, עתרה הנאשמת 1 לקבלת תסקיר ואף בקשה זו נדחתה על ידי בית המשפט. נטען כי הנאשמת 1 הינה אם ל-3 ילדים קטינים, אותם היא מגדלת כאם חד הורית, וכי די בנסיבה זו כדי להצדיק את שליחתה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. נטען כי קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן יכול היה, לכל הפחות, לשפוך אור על מצבה ומצב משפחתה והשפעות עונשה עליהם. נטען כי ילדיה של הנאשמת 1 אינם שונים מהילדים המנויים בהכרעת הדין, אשר זקוקים להורים לצורך טיפול, השגחה, חום ואהבה. יצוין כי במסגרת טיעוניהם שבו ועתרו ב"כ הנאשמת 1 לקבלת תסקיר.

אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, נטען כי הגם שהנאשמת 1 הורשעה ברובו הגדול של כתב האישום, אין המדובר ברף גבוה של חומרת עבירת ההתעללות, תוך שהודגש כי הנאשמת 1 עומדת על גרסתה לפיה המעשים המיוחסים לה אינם עולים כדי עבירות פליליות. נטען כי אם מדובר בהתעללות, מדובר בכזו שנעשתה כשהנאשמת 1 הייתה מוקפת בנשות צוות אחרות וכי ברור שהייתה אינסטנציה ביניהן. נטען כי יש להביא בחשבון בעת קביעת המתחם ובעת גזירת העונש את עונשו של מי שהיה אחראי או מנהל בגן.

נטען כי המעשים בהם הורשעה הנאשמת 1 תחומים לפרק זמן של מספר ימים, כ-17 ימי עבודה, ואינם משקפים שגרה. נטען כי הגן היה מרושת במצלמות עוד קודם לתקופה זו, במשך שנים, ומכאן שהנאשמת 1 וההורים היו מודעים לקיומן והיה ביכולת הורים להגיע למצלמות.

נטען כי מעשיה של הנאשמת 1 לא אופיינו באכזריות תוך שנטען כי בתיקים חמורים בהרבה הוטלו מאסרים של 15 או 18 חודשי מאסר בפועל.

נטען כי מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה נועד ככל הנראה להפיס את דעת הקהל, וכי מדובר בדרישה לא מידתית ולא מבוססת. נטען כי פסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה עניינם בעבירות חמורות בהרבה, לגביהם מדובר היה בנזק ממשי ונדרש טיפול רפואי, כאשר הנזק נקשר במישרין למעשים, וזאת בשונה מענייננו.

נטען כי הנאשמת 1 הורשעה בעבירות התעללות, אך אין לקבוע את מתחם הענישה רק על יסוד כותרת המעשים, אלא יש לבחון את המעשים באופן רחב יותר, לרבות לנזקים שנגרמו כתוצאה ישירה מהמעשים בהם הורשעה הנאשמת 1. נטען כי הנזקים הנפשיים הנטענים לא הוכחו ועדויות ההורים בדבר שינויים בהתנהגות ילדיהם אינם תוצאה של מעשים עם קשר ישיר לנאשמת 1, אלא מדובר בשינויים החלים אצל כל ילד בשלב כזה או אחר של החיים, בפרט בין הגילאים שנתיים ושלוש, שהם הגילאים המדוברים. נטען כי בענייננו לא ניתן לראות את השפעת המעשים על התנהגות הילדים לאחר מעשה ואין תעודות רפואיות או סימנים המתייחסים ישירות למעשי הנאשמת 1. נטען כי ניתנה התייחסות להשלכות לאחר זמן רב, כאשר חלק מהילדים הגיעו לגן כשעברם הרפואי "אינו נקי".

אשר למיקומה של הנאשמת 1 במתחם העונש ההולם, נטען כי על בית המשפט לקחת בחשבון את פגיעת העונש בנאשמת 1 ובבני משפחתה. נטען כי מדובר יהיה בפגיעה חד משמעית, משמדובר בנאשמת בת 28, אם יחידנית ל-3 ילדים קטנים, אותם היא מגדלת לבדה, לאחר שאביהם עזב את הבית לפני שנים, אך הובהר כי לא ניתן עימם קשר. נטען כי ככל שבית המשפט יגזור על הנאשמת 1 עונש מאסר עתיד ילדיה אינו ברור, שכן מדובר ב-3 ילדים אשר לגביהם יקשה למצוא מסגרת אומנה שתקבל את שלושתם יחד ועל כן קיימת אפשרות שהדבר יביא להפרדת הילדים. נמסר כי לא ידוע אם אבי הילדים יוכל לטפל בילדיו אם הנאשמת 1 תשלח לכלא.

נטען כי בתיק זה היו מחדלי חקירה רבים ביותר, וכי דוקטרינת הגנה מן הצדק והחוק מחייבים להביאם במניין השיקולים בגזירת הדין, לא רק בתוך מתחם הענישה אלא גם לצורך חריגה ממנו. נטען כי כפי שעלה לא אחת בהליך ההוכחות, וטענה זו התקבלה על ידי בית המשפט, רשויות החקירה פעלו באופן רשלני בכל הקשור בתפיסת המצלמות וה-DVR, המשטרה לא פעלה כנדרש על מנת לצמצם את מספר הידיים דרכן הועבר ה-DVR ושרשרת המוצג אינה חפה מטעויות כלל. נטען כי משטרת ישראל לא פעלה כנדרש וכמצופה ממנה, פגעה בנאשמת 1 ובזכותה להליך הוגן ויש לתת לכך משקל של ממש בעת גזירת העונש.

צוין כי הנאשמת 1 נעדרת עבר פלילי.

סנגוריה של נאשמת 1 מסרו בשמה כי "היא מצטערת על ההתנהגות הלא ראויה כפי שהיא טוענת מלכתחילה וגם על ההתנהגות אם היא הייתה".

נטען כי בשנה האחרונה שבה עבדה הנאשמת 1 בגן הייתה שנה קשה מאד בגלל מצבה הפיזי והנפשי, וכי היא התריעה בפני בעלי הגן כי זו שנתה האחרונה וכי דרושה לה מחליפה. נטען כי במהלך אותה שנה יצאו ל-3 חופשות בשל מגפת הקורונה, דבר שהקשה עליה ועל הילדים. נטען כי אף לאחר החזרה לגן בחודש מאי, בתום תקופת סגר, הנאשמת 1 ואמה לא חזרו לעבוד בגן, חרף פניות חוזרות בנושא, ונטען כי הופעל עליה לחץ לחזור לעבוד בגן עד שתימצא לה מחליפה. נטען כי אותה שנה השפיעה על הנאשמת 1 קשות, ובין היתר התגלו אצלה מחלות והיא אינה יודעת מה מחכה לה בעתיד. נטען כי הדירה שבה התגוררה אמה נמכרה במסגרת כינוס נכסים והיא נתבעת על ידי ההורים בסכום של מיליונים.

הובהר כי הנאשמת 1 אינה מסכימה עם הכרעת הדין ולא תוותר על שום זכות, לרבות משפט חוזר.

תמצית ראיות וטיעוני הנאשמת 2 לעונש

19. מטעם הנאשמת 2 הוגשו המסמכים הבאים:

(א) תלוש שכר של הנאשמת 2 לחודש אוגוסט 2022 (נ/17).

(ב) מסמכים רפואיים מקופת חולים מאוחדת הנוגעים לאמה של הנאשמת 2 (נ/18-נ/19). אישור על שליחת מסמכים בנושא סיעוד מאת הביטוח הלאומי (נ/20). צילום תעודת נכה ותעודת עיוור/לקוי ראייה של אמה של הנאשמת 2 (נ/21-נ/22). מסמכים רפואיים מבית החולים איכילוב הנוגעים לאמה של הנאשמת 2 (נ/23-נ/26). "טופס שחרור רפואי" ממרכז גריאטרי "גולדן קייר התיכון" מיום 22.2.2022 בקשר לאימה של נאשמת 2 (נ/27). בשל צנעת הפרט לא אפרט על אודות העולה מהמסמכים בנוגע למצבה הרפואי של אימה של נאשמת 2, מלבד העובדה כי מדובר במי שנזקקת לטיפול תרופתי ולסיוע מסוים בביתה (מתגוררת גם עם בעלה).

20. ב"כ הנאשמת 2, עו"ד מתן לקר ועו"ד יאיר אוחיון, טענו כי מתחם העונש ההולם בעניינה של נאשמת 2 נע **בין מספר חודשי מאסר לבין 15 חודשי מאסר בפועל**. ב"כ הנאשמת 2 עתרו לחריגה ממתחם העונש ההולם נוכח נסיבותיה האישיות וגזירת עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות.

נטען כי כשם שיש לראות את כל אחד מנפגעי העבירה כעולם ומלואו, כך יש לבחון כל נאשם או נאשמת ואין להתייחס לשתי הנאשמות כמקשה אחת.

צוין כי האירועים בהם הורשעה הנאשמת 2 הינם אירועים קשים, אך מדובר במעשים ברף התחתון מבחינת חומרתם.

נטען כי לא הוכח נזק מסוים שנגרם למי מהפעוטות כתוצאה ממעשיה של הנאשמת 2 דווקא, וכי אף הורה או מומחה לא יכלו לייחס נזקים מסוימים למעשיה של הנאשמת 2.

צוין כי מעשיה של הנאשמת 2 היוו רק 19% מכלל המעשים שנכללו בכתבי האישום שהוגשו בעניין גן סיגל. נטען כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכלל המעשים.

נטען כי אין בנמצא בפסיקה מקרה שהוא זהה לעניינה של הנאשמת 2. ב"כ הנאשמת 2 הפנו אל פסקי דין שיש בהם, לשיטתם, כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת בענייננו.

נמסר כי בתחילת ההליך כמעט ונחתם הסדר טיעון בעניינה של הנאשמת 2, אולם ביום שאמור היה להיחתם ההסכם, ההסדר "פוצץ" וזאת, כך נטען, על רקע לחץ ההורים והלחץ התקשורתי.

נטען כי נוכח נסיבותיה האישיות של הנאשמת 2, יש מקום לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם ולהסתפק בעונש מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות, וזאת בשים לב לתפקידה הקריטי במשפחתה, למשכורתה הנמוכה המכלכלת את כלל משפחתה, הוריה החולים והקשישים ובתה הקטינה שתזדקק לה טרם גיוסה.

נטען כי הנאשמת 2 בת 51, אם ל-4 ילדים ובת להורים קשישים וחולים. מדובר באישה נורמטיבית, ללא עבר פלילי. הנאשמת 2 עוסקת בחינוך הגיל הרך מזה שנים ארוכות, בעבר עבדה בגן עירייה ובשנים האחרונות בגן סיגל. נטען כי לאורך חייה המקצועיים, הייתה הנאשמת 2 אהובה ומוערכת, הן ע"י מנהליה, הן ע"י ההורים והן ע"י הילדים. נטען כי בתקופת הקורונה, בעקבות בידודים ומחסור בכוח אדם, הועברה הנאשמת 2 מהתינוקיה שבקומה העליונה בגן סיגל, לכיתת הבוגרים בקומת הכניסה, שם נחשפה ללחצי עבודה שלא הייתה רגילה אליהם. נטען כי ילדי הגן אהבו אותה מאד, דבר הנלמד מהסרטונים השונים בהם נראים ילדי הגן פונים אליה על מנת לשחק איתה ולשהות במחציתה. נטען כי הנאשמת 2 קיבלה מתנות והודעות חיוביות מהורי הגן דרך קבע. ב"כ הנאשמת 2 הזכירו סרטון שהוצג במהלך הדיונים, שבו נראה אחד הפעוטות מבקש לשוחח עמה בטלפון.

נטען כי במהלך עבודתה של הנאשמת 2 בגן סיגל, בחודש יולי 2019, נרצח אחיה האהוב, אופיר חסדאי ז"ל, בעקבות ויכוח מינורי על מקום חנייה מחוץ לקניון ברמלה. נטען כי הרצח השפיע עמוקות על הנאשמת 2 ועל

משפחתה, ובפרט על הוריה הקשישים, ומאז מתקשה הנאשמת 2 לחזור לעצמה. נטען כי אמה של הנאשמת 2 נכה, עיוורת וסובלת מסכרת חמורה ולא מאוזנת, הנזקקת לסיוע בשגרת חייה. נטען כי אחת למספר שבועות אמה של נאשמת 2 מאבדת הכרה ויש להביאה בדחיפות לבית חולים, וזו אחת הסיבות שהנאשמת 2 מתגוררת עמה. נטען כי אביה של הנאשמת 2 בן 86 אינו בקו הבריאות ומתקשה מאד בתפקוד יומיומי.

נטען כי הנאשמת 2 עובדת בקושי למחייתה בבית קפה, כאשר הורי הגן ניסו להתנכל אליה גם שם. נטען כי משכורתה מזערית כאשר הן הוריה והן בתה הקטינה של הנאשמת 2 זקוקים לה והיא "האש הקטנה בבית שמחזיקה את כל הבית". נטען כי הנאשמת 2 התקשתה למצוא מקום עבודה בשנתיים האחרונות משום שאל כל מקום עבודה היה מגיע אחד ההורים ומכפיש אותה, עד שנאלצה למצוא מקום עבודה חלופי, כך שוב ושוב. נטען כי ככל שהנאשמת 2 תשלח לבית הסוהר, לא יהיה מי שיטפל בבתה הקטינה, בת 17, ובהוריה הקשישים ולא יהיה מי שיכלכל אותם.

נטען כי הנאשמת 2 מבינה היטב כי המעשים בגינם הורשעה הינם מעשים פסולים. נטען כי מעשיה של הנאשמת 2 לא נבעו מרוע, אכזריות או רצון לפגוע באחר, אלא מלחץ וחוסר זהירות וסבלנות שנבעו מלחצי הקורונה ורצח אחיה. נטען כי הנאשמת 2 מכה על חטא, מצטערת על כך מעמקי נשמתה, מתנצלת, ואף התנצלה במידה כזו או אחרת ביחס לחלק מהמקרים בבית המשפט ולקחה אחריות, באומרה כי לא פעלה כפי שצריכה הייתה לפעול. נטען כי הנאשמת אהבה ואוהבת מאד את הילדים, וכי אך שבוע קודם לטיעונים לעונש פגשה שני ילדים מהגן, אשר רצו לעברה ורצו לקבל ממנה חיבוק. נטען כי מקרה זה מלמד על כך שבניגוד לדימוי שניסתה המאשימה לייצר, מדובר באישה שהילדים אהבו ואוהבים גם עתה.

ב"כ הנאשמת 2 טענו כי אין להתעלם מהחוויות הקשות שעברה הנאשמת 2 במהלך הדיונים ובכלל, מאז התגלתה הפרשה. נטען כי אף במועד הטיעונים לעונש הותקפה הנאשמת 2 בגבה טרם תחילת הדיון. נטען כי הנאשמת 2 ספגה תקיפות אלימות, מילוליות, פיזיות וביוש ("שיימינג") ברשתות החברתיות. צוינו אירועים אלימים נוספים שהנאשמת 2 הייתה נתונה להם כשהגיעה לבית המשפט.

נטען כי הנאשמת 2 קיבלה עונש שאין לו אח ורע, בדמות הכפשת שמה באופן תדיר ברשתות החברתיות, במקום עבודתה, באולם בית המשפט ובמסדרונות היכל המשפט, דבר הנושא חומרה יתירה. ב"כ הנאשמת 2 עתרו להביא את הדברים בחשבון בעת גזירת הדין. נטען כי הדבר היקר ביותר לאדם הוא שמו הטוב שכן "טוב שם משמן טוב ויום המוות מיום היוולדו", וכי שמה הטוב של הנאשמת 2, המוניטין שלה, לעולם יישאר מוכפש. הנאשמת 2 נותרה מבודדת מחבריה ואף מחלק מילדיה ולמעשה נמצאת מבודדת מכולם, מלבד משפחתה הגרעינית, שכאמור, נמצאת במצב קשה. נוכח האמור, נטען כי המשפט והשלכותיו כבר יצרו עבור הנאשמת 2 אפקט עונשי.

נטען כי לחובת הנאשמת 2 עמד תיק חדלות פירעון וחובות כבדים, אשר נסגר כשלושה שבועות וחצי עובר למועד הטיעונים לעונש, כאשר מדובר היה בחוב של מאות אלפי שקלים ולחצים כלכליים אדירים.

נטען כי בקשת ב"כ הנאשמת 2 לקבלת תסקיר בעניינה נדחתה על ידי בית המשפט וכי לו היה מתקבל תסקיר הייתה מתגלה תמונה מקיפה, מקצועית ומדויקת יותר. נטען כי אף ללא תסקיר, הנאשמת 2 עמלה על מנת להבהיר לבית המשפט את מצבה בצורה מלאה, תוך שנטען כי המסמכים מדברים בעד עצמם, ובפרט בשים לב למה שעברה בשלוש השנים האחרונות. נטען כי הנאשמת 2 לא לקחה חלק בתכנית שיקום מקצועית, אך ההליך המשפטי וכל האירועים שהתחוללו סביבו, אשר כללו מעורבות של אמצעי תקשורת, איומים, הכפשות ואלימות כלפיה, כמעט בכל מקום, מהווים מעין הליך שיקומי, שכן אין סיכוי שהנאשמת 2 תשוב לעבוד עם קטינים או תשוב לבצע עבירות בעתיד.

נטען כי הנאשמת 2 נעדרת עבר פלילי ולא מעוניינת לשוב ולעבוד עם ילדים, כך שנטען כי הנאשמת 2 שיקמה את עצמה דרך ההליך המשפטי ודרך החרטה, ההבנה וההפנמה שהמעשים שביצעה לא היו ראויים.

דברים מפי הנאשמת 1

21. הנאשמת 1 מסרה במסגרת "זכות המילה האחרונה", בין היתר, כך: "... אני לא התעללת באף אחד מהילדים. אולי התנהגתי לא כל כך מוסרי אבל אף ילד לא נפגע ולאף ילד לא קרה שום דבר. אני אוהבת את הילדים מאוד וגם הילדים אהבו אותי מאוד. במשך כל השנתיים האלה בגן אף הורה לא התלונן ולא באו ואמרו שעשיתי משהו לא כראוי. אני מאוד אוהבת את הילדים. ... אני רוצה להבהיר שאני לא התעללתי באף ילד ואני לא אדם שמסוגל להתעלל גם לא בחיה ובטח שלא בילדים. אם הייתה התנהגות לא ראויה, אני רוצה לבקש סליחה מפני ההורים ומפני הילדים שפגענו".

דברים מפי הנאשמת 2

22. הנאשמת 2 מסרה במסגרת "זכות המילה האחרונה", בין היתר, כך: "עברתי 3 שנים לא פשוטות גם עם הרצח של אחי וגם עם כל מה שהיה בגן. ... אם עשיתי משהו לא בסדר לילדים או פגעתי בהם אז אני מבקשת סליחה, מחילה. אני הייתי קמה כל בוקר... בשעה 5:30 בבוקר בשביל לבוא ולטפל בהם ולא בשביל לפגוע בהם או לעשות להם משהו רע. אני באמת כאילו אהבתי אותם, הילדים אהבו אותי ובאו אליי והיו רוצים להיות איתי והייתי הולכת איתם אפילו אחר כך לגינה והם היו משחקים איתי שם והכל. לא חושבת שהייתי כאילו, לא עלה בדעתי בכלל שעל דבר כזה, אפילו על הילדים שלי לא הרמתי יד. אז בטח ובטח גם לא על ילדים של אחרים. אני מבקשת סליחה אם פגעתי באחד מהילדים, אני מבקשת סליחה אם פגעתי באחד מההורים".

דין והכרעה

23. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של נאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשי העבירות שביצעו הנאשמות שלפני, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לכל אחת מהנאשמות, בהתחשב בנסיבותיהן, בצורך בהרתעתן ואחרים כמותן, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישתן תחרוג ממתחמי הענישה (ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013)).

24. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמתן של הנאשמות ובמדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)).

האם העבירות שבוצעו מהוות "אירוע אחד" או שמא עסקינן במספר אירועים

25. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם אשר הורשע במספר עבירות, עליו לבחון תחילה האם העבירות שבוצעו מהוות אירוע אחד או שמא במספר אירועים נפרדים עסקינן. ככל שמדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (יחד עם הקביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכלל האירועים שבנדון (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (5.8.2013)).

26. החוק אינו מגדיר את המונח "אירוע" ואינו מספק מבחן משפטי לפרשנותו. "באופן כללי ניתן לסבור כי אפילו מספר עבירות הנפרשות על פני תקופה ארוכה יכולות להוות אירוע אחד, בשל הדמיון ביניהן או בשל זהות הקורבנות בעבירות אלו" (ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 15 לחו"ד של כב' השופט ס' ג'ובראן).

בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) קבע בית המשפט העליון (בדעת רוב) כי המונח "אירוע" כמשמעותו בסעיף 40ג לחוק העונשין יפורש בהתאם למבחן "הקשר ההדוק". כב' השופטת ד' ברק-ארז עמדה בעניין ג'אבר על מהותו של מבחן זה והרציונליים להחלתו:

"לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח 'אירוע' צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה'אירוע'. ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח 'קשר הדוק' יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה ... מבחן הקשר ההדוק בוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה. בהתאם לכך, כאמור, ייתכן כי עברייני יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד ביניהן, ושהוא אף יכול היה לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון יהיה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת (ולכן גם אירוע אחד)."

באותו עניין, אימץ כב' השופט ע' פוגלמן את עמדתה העקרונית של כב' השופטת ד' ברק-ארז ואף ציין כי להשקפתו: "התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת", וזאת תוך שעמד על תכליתו הפונקציונלית של סעיף 40 לחוק העונשין לאפשר לערכאה הגוזרת את הדין להשוות את המקרה הנדון לפנייה למקרים שנסיבותיהן דומות. דעת הרוב בעניין ג'אבר אומצה גם בפסק הדין ברע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015).

ברע"פ 5643/14 אחמד עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015) נאמר מפי כב' השופט צ' זילברטל, כך:

"אף לגישתי, דומה כי ראוי לאפשר פרשנות רחבה דיה להגדרת המונח 'אירוע אחד' אשר תשאיר מתחם להפעלת שיקול דעתו של בית המשפט, וזאת הן בשל שיקולי יעילות עבודתו של בית המשפט והן לשם הגשמת תכליתו של תיקון 113 לחוק. בהקשר זה ייאמר, כי קביעת מספר מתחמי עונש שלא לצורך עלולה במקרים מסוימים להביא להעלאת רף הענישה באופן שאינו ראוי, על-ידי פריטה לפרוטות של הרכיבים העונשיים בעניינו של הנאשם ויצירת תחושה לא נוחה של 'התחשבות' עמו, העצמה של חומרת מעשיו מעבר למתחייב וחריצת דינו בדרך מלאכותית. שנים טרם הבניית שיקול הדעת בענישה, באה לידי ביטוי בפסיקת בית משפט זה גישה דומה, כאשר נפסק שכאשר מדובר בסדרת עבירות מאותו הסוג שבנסיבותיהן הן דומות זו לזו יש מקום להטיל עונש כולל בגין מכלול העבירות, שכן 'קביעת עונש נפרד עבור כל אחת מהן נראית במקרה כזה כמלאכותית' (השופט י' כהן בע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד לד(2) 421, 432-433 (1979))."

בפרשה הנ"ל פסק השופט א' ברק כדלהלן: 'נראה לי כי בסדרת עבירות מאותו סוג, ובנסיבות

דומות, הדרך הראויה היא להשקיף על רצף האירועים כעל מכלול אחד, ולהשית את העונש בהתאם לכך. אם נורה לשופט לנ ג דרך של פיצול האירועים וקביעת עונשים נפרדים - מהם חופפים ומהם מצטברים - נורה לו לנ ג דרך לא טבעית, שתוצאתה לא תהיה גיבוש המכלול בעזרת הפרטים, אלא קביעה ראשונית של המכלול וגזירה מלאכותית של הפרטים ממנו' (שם, עמ' 435).

עוד ראו האמור מפי השופטת ד' ביניש ברע"פ 5798/00 ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 1, 12 (2001): 'יתרונה של שיטת העונש הכולל הוא בכך שהיא מאפשרת לבית-המשפט להביע עמדה עונשית ראויה ביחס למכלול התנהגותו הפלילית של הנאשם. במקרים רבים, כאשר ההרשעה מתייחסת לשורת עבירות המהווה מסכת אחת של התנהגות עבריינית, הגם שניתן לחלקה באופן טכני לעבירות מספר, ראוי להטיל בגינה עונש כולל אחד. כך הוא המצב כאשר כל העבירות נגזרות מתכנון עברייני אחד עד שאין לפרוט את ההתנהגות העבריינית לעונשים נפרדים. כך גם כאשר העבירות אינן מבוצעות במישור אחד מבחינת הזמן, אך בשל מהותן, מספרן, תדירותן והזיקה ביניהן ניתן לראות בהן מכלול אחד של התנהגות עבריינית'. יש בעמדות השופטים בפרשות הנ"ל, אף כי הן נאמרו בהקשר שונה, משום תמיכה בהגיון העומד ביסוד פרשנות המונח 'אירוע' כפי שזו נקבעה בידי הרוב בעניין ג'אבר...".

בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.2015) עמד כב' השופט נ' סולברג על חשיבותה הנורמטיבית של הקביעה האם מדובר באירוע אחד לגביו יש לקבוע מתחם אחד או מספר אירועים:

"מכאן מתבהרת גם החשיבות הנורמטיבית - משיקולי הלימה ובעקבותיה גם הרתעה - להבחין בין אירועים שונים, ולקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהם. כך מובהר לנאשם ולאחרים שכמותו כי עבירות המהוות כמה אירועים, אינן 'נבלעות' בענישה העיקרית, הן עומדות לעצמן, שוברן בצדן, ועונשן יכול לבוא בנפרד לכל אירוע, ובמצטבר".

עוד קבע כב' השופט נ' סולברג כי במקרים חריגים בהם בחינת הנסיבות העובדתיות לא תוביל למסקנה ברורה האם הקשר "הדוק" דיו, למשל כאשר מדובר בעבירה הנובעת מעבירה אחרת או נלווית לה, ראוי לקיים בקרה נורמטיבית, במסגרתה תיבחן השאלה האם נכון, כעניין של מדיניות משפטית ובשים לב לתכליתו של סעיף 40 לחוק העונשין, לראות את העבירות ככמה אירועים נפרדים במטרה למנוע מצב שבו עבירה הקשורה בעבירה אחרת "תבלע" באותה עבירה.

27. כתב האישום המתוקן מנה כאמור שני אישומים. האישום הראשון יוחס לנאשמת 2 בלבד, בגינו הורשעה בביצוע עבירה תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. ואילו, האישום השני, המהווה את מרכז הכובד של כתב האישום, יוחס לנאשמות ריבוי עבירות של התעללות, גרימת חבלות ותקיפות, בגין צבר האירועים המפורטים בו באופן כרונולוגי. המאשימה טענה כי כל אחד מהמעשים אשר יוחסו לנאשמות בכתב האישום היוו עבירות תקיפה סתם, כאשר בחלקם התקיימה נסיבה מחמירה של גרימת חבלה של ממש. לאור זאת, עתרה המאשימה להרשיע כל אחת מהנאשמות בעבירת

התעללות נפשית כלפי כלל הפעוטות, ובעבירות התעללות גופנית כלפי כל פעוט בנפרד, כמספר הפעוטות שחוו תקיפות מאת כל אחת מהנאשמות. במסגרת הכרעת הדין הורשעה כל נאשמת, בגין חלקה ותרומתה בביצוע מעשים שגובשו לימים לכדי עבירה של התעללות נפשית כלפי ריבוי נפגעים קטינים, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין. בנוסף לכך, הנאשמת 1 הורשעה ב-8 עבירות התעללות בקטין, לפי סעיף 368ג סיפא; 16 עבירות תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין; 20 עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה שיוחסה לה באישום הראשון של תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין; ובאישום השני הורשעה ב-2 עבירות התעללות בקטין, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין, לצד עבירת ההתעללות הנפשית כלפי ריבוי פעוטות; 2 עבירות תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין; 26 עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

28. למעשה, במקרה דנא הוצגה תמימות דעים מטעם ב"כ הצדדים, לפיה יש מקום לקבוע מתחם ענישה אחד לכל אחת מהנאשמות, המביא בחשבון את מכלול העבירות בהן הורשעה.

29. כל אחת מהנאשמות הורשעה כאמור בסדרת מעשי תקיפה, חבלה והתעללות כלפי קטינים, אם גופנית ואם נפשית, שקיים ביניהם קשר ענייני הדוק. לפני כל אחת מהנאשמות ניצב מצבור של מעשים קשים ועבירות חמורות בהן הורשעה בהכרעת הדין. ההתרחשות שפורטה בכתב האישום המתוקן נמשכה מיום 16.7.2020 ועד 11.8.2020 (ונאשמת 2 הורשעה גם בעבירת תקיפת קטין וגרימת חבלה מאפריל-מאי 2019), מכאן שדובר על סדרת מעשים שנעשו באותו המקום ובסמיכות זמנים רציפה ויומיומית, כלפי ריבוי קורבנות, כך שבהתאם למבחן הצורני-עובדתי מתבקשת המסקנה כי המדובר ב"אירוע אחד", לצורך קביעת מתחם הענישה. בהתאם למבחן המהותי יש לתת את הדעת לכך שמדובר במעשים דומים במהותם כלפי מספר נפגעים, כולם פעוטות הגן עליהם הנאשמות היו אחראיות כסייעות בגן, כך שהפגיעה באינטרס הציבורי ובערכים החברתיים המוגנים היא זהה ביחס לכולם. כתב האישום חולק אמנם לאישומים בסדר כרונולוגי, כאשר בכל אישום תוארו העבירות שיוחסו לכל נאשמת במהלך התקופה הרלוונטית. באופן זה בחלק מהאישומים קיימות פגיעות (תקיפת קטין והתעללות בקטין) כלפי מספר קטינים, וחלק מנפגעי העבירה נפגעו במספר אישומים שונים. לפיכך, קביעת מתחם עונש נפרד בנוגע למעשים שבוצעו כלפי כל קטין נפגע עבירה, תהיה מלאכותית במידה רבה, ויש לבכר התבוננות כוללת על כל המעשים והעבירות מצד כל אחת מהנאשמות. אבהיר, אין בקביעה כי מדובר ב"אירוע אחד", המיוחס לכל אחת מהנאשמות, כדי להקהות או לטשטש, ולו במעט, מהעובדה כי כל אחד מנפגעי העבירות שביצעו מי מהנאשמות הינו עולם ומלואו, יש לו זכויות מלאות להגנה על גופו ונפשו, יש לו עתיד ויש לו משפחה שנפגעה, וכל אלו יובאו בכלל חשבון בקביעת המתחם ההולם ובגזירת העונש.

30. על-כן, נחה דעתי לקבל את עמדתם המשותפת של הצדדים בעניין זה, ולראות במעשיה של כל נאשמת כמסכת עבריינית אחת המקימה "אירוע אחד", החובק את כל המעשים והעבירות בהן הורשעה, בנסיבות המפורטות, ובגינו לקבוע **מתחם עונש הולם אחד בעניינה.**

הענישה הקבועה בחוק העונשין

31. כל אחת משתי הנאשמות הורשעה כאמור, על פי חלקה במעשים, בריבוי עבירות של **התעללות בקטין על ידי אחראי על קטין**, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין, שלצידה נקבע עונש מרבי של תשע שנות מאסר; **תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, שלצידה נקבע עונש מרבי של שבע שנות מאסר **ותקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, שלצידה נקבע עונש מרבי של שנתיים מאסר.

32. יצוין כי ביום 30.6.2022 השלימה כנסת ישראל את חקיקת חוק העונשין (תיקון מס' 143 והוראת שעה), התשפ"ב-2022, במסגרתו תוקן חוק העונשין, בדרך של הוספת סעיף 382(ד), שזהו לשונו:

"**העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי כהגדרת "אחראי על קטין או על חסר ישע" בסעיף 368א, והקטין או חסר הישע אינו בן משפחתו כאמור בפסקה (2) להגדרה "בן משפחתו" שבסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."**

בנוסף לכך, נחקקה הוראת שעה, למשך שנתיים מיום תחילת תיקון מס' 143 לחוק העונשין, אשר פורסם ברשומות ביום 6.7.2022 (ס"ח 2998, עמ' 1014), במסגרתה הוסף סעיף 368ג1, שכותרתו: "**עונש מזערי - הוראת שעה**", וזו לשונו:

"(א) **נעברה עבירה של גרימת חבלה של ממש או חבלה חמורה לפי סעיף 368ב, בקטין או בחסר ישע הנמצא במסגרת חינוכית או טיפולית, בידי האחראי על הקטין או חסר הישע באותה מסגרת, שאינו בן משפחתו, יוטל על עובר העבירה עונש מאסר, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו.**

(ב) **נעברה עבירה של התעללות לפי סעיף 368ג בקטין או בחסר ישע הנמצא במסגרת חינוכית או טיפולית, בידי האחראי על הקטין או חסר הישע באותה מסגרת, שאינו בן משפחתו, לא יפחת עונשו של עובר העבירה מחמישית העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו.**

(ג) **עונש מאסר לפי סעיפים קטנים (א) ו-(ב) לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, כולו על תנאי.**

(ד) **בסעיף זה -**

'בן משפחה', של קטין או חסר ישע - הורה או בן משפחה כמשמעותו בפסקה (2) להגדרה "אחראי על קטין או חסר ישע" שבסעיף 368א;
'מסגרת חינוכית או טיפולית' - מעון, מוסד או כל מסגרת חינוכית או טיפולית אחרת."

בדברי ההסבר להצעת החוק, נכתב בין היתר, כך: "בשנים האחרונות היו מקרים קשים של תקיפת קטינים וחסרי ישע והתעללות בהם שבוצעו במסגרות טיפוליות על ידי אנשי הצוות האחראים עליהם ואף על ידי מטפלים בהם ששהו בביתם. ... כדי להתמודד עם התופעה הקשה גם במישור הפלילי, מוצע להחמיר את הענישה בגין תקיפת קטינים וחסרי ידע והתעללות בהם כך שזו תהלום את חומרת המעשים הקשים, המופנים כלפי אוכלוסיות פגיעות במיוחד, ותשמש אמצעי להרתעתם של פוגעים פוטנציאליים בקטינים ובחסרי ישע. על כן מוצע לתקן את חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), ולקבוע עונש מזערי של מאסר שיוטל על אחראי על קטין או חסר ישע במסגרת חינוכית או טיפולית (ובכלל זה מטפל בבית) שאינו בן משפחה שלו אשר הורשע בתקיפת הקטין או חסר הישע לפי סעיף 368 לחוק או בהתעללות בו לפי סעיף 368ג. כמו כן, מוצע שלא יהיה אפשר להטיל עונש מאסר שירוצה, כולו או חלקו, בעבודות שירות או לקבוע שעונש המאסר יהיה כולו על תנאי. עוד מוצע לקבוע כי סטייה מהעונש המזערי, מאיסור ריצוי העונש בעבודות שירות או מהקביעה שלא יהיה כולו על תנאי תתאפשר רק מטעמים מיוחדים שירשמו..." (הצעות חוק הכנסת 871, מיום 21.12.2020, עמ' 88).

בדברי הסבר להצעת חוק נוספת, הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 144 והוראת שעה) (החמרת הענישה בעבירות אלימות נגד קטין או חסר ישע), התשפ"ב-2021, אשר מוזגה עם תיקון מס' 143 שלעיל, נכתב לגבי סעיף 382(ד) לחוק העונשין, בין היתר, כך: "המצב החוקי הקיים אינו הולם את הפגיעה בערך המוגן כאשר התקיפה של קטין או חסר ישע מבוצעת בידי האחראי עליו, אף שאין המדובר בבן משפחה. ... בתי המשפט אומנם נתנו ביטוי לחומרה המיוחדת של פגיעה בקטין או בחסר הישע בידי מי שאמור להגן עליו בקביעת מתחמי הענישה בעבירת התקיפה, ואולם מוצע כי החוק יאפשר תיוג מדויק יותר הנותן ביטוי לפגיעה הכפולה בקטין ובחסר ישע כאשר הוא מותקף בידי האחראי עליו. תיקון זה עולה בקנה אחד עם קביעת עבירות מיוחדות לתקיפת קטין או חסר ישע בסעיפים 368ב ו-368ג לחוק, וקביעת עונש חמור יותר כאשר הפוגע הוא אחראי על קטין או חסר ישע. בשל האמור, מוצע לקבוע נסיבה מחמירה כשמדובר בתקיפה של קטין על ידי אחראי שאינו בן משפחתו, כגון מטפל, גנן או סייע, שתכפיל את העונש המרבי בצד העבירה לארבע שנות מאסר. בכך, ההרשעה בנסיבה המחמירה תבטא את עובדות המעשה ותיתן משקל הולם ליחסים המיוחדים שבין התוקף והנפגע". בנוסף לכך, נכתב בדברי ההסבר בקשר להוראת השעה, במסגרתה הוסף כאמור סעיף 368ג לחוק העונשין, בין היתר, כך: "מוצע להתאים את ההסדר החוקי ולקבוע עונש מזערי גם בעבירות חמורות כלפי קטין או חסר ישע המבוצעות במסגרת חינוכית או טיפולית בידי אחראי על קטין או חסר ישע שאינו בן משפחה, דוגמת מטפל. אוכלוסיות אלה ראויות להגנה מוגברת מצד החברה עקב פגיעותן וחוסר יכולתן לספק את צורכיהן הבסיסיים, וזאת על אחת כמה וכמה כשמדובר בפעוטות בשנים הראשונות לחייהם. פעוטות וחסרי ישע תלויים בטיפולם הטוב של האחראים עליהם, לרוב אין ביכולתם לבטא את אשר הם חווים ולפיכך קיים קושי בחשיפת המקרים ובהפסקתם, בעוד שהפגיעה עלולה להשפיע נפשית ופיזית לטווח הרחוק. בשל מאפייני עבירות האלימות כלפי אוכלוסיות אלה, ביניהם ההשלכות הקשות שיכולות להיגרם מתקיפה או מהתעללות גופנית או מינית, בקטין או בחסר ישע הנמצא במסגרת חינוכית או טיפולית בידי אחראי עליהם שאינו בן משפחה, והקושי בחשיפת העבירות האמורות, מוצע לקבוע עונש של מאסר כעונש מזערי בעבירות אלה. עוד מוצע להבהיר כי עונש המאסר במקרה זה לא יהיה כולו על תנאי, ואולם מוצע להקנות לבית המשפט שיקול דעת

לחרוג מהגבלה זו, מטעמים שיירשמו. הצעה זו. מצד אחד משקפת את חומרת המעשים, ומצד שני משאירה לבית המשפט את האפשרות להפעיל את שיקול דעתו ולחרוג מעונש מאסר בפועל במקרים המתאימים. יובהר כי על פי ההצעה העונש המזערי אינו נקבע לגבי תקיפה או התעללות הנעשים בידי אחראי על קטין או חסר ישע שהוא בן משפחה, שכן מקרים אלה הם מקרים מורכבים ולרוב מדובר ביחסים מתמשכים בין עובר העבירה ובין הקטין או חסר הישע, אשר בהם יש אינטרס מובהק לבחור בענישה שיקומית במקרים המתאימים כדי להגן על הנפגע ולמנוע פגיעה חוזרת בו בידי בן המשפחה. קביעת עונש מזערי של מאסר בפועל עשויה לחבל באפשרות זו. עוד יודגש, כי קביעת עונשים מזעריים היא חריג יוצא דופן בחקיקת העונשין. עונשים מזעריים קבועים במספר קטן של עבירות ... יחד עם זאת חריגות התופעה, "יחודיותה וממדיה, מצדיקים, בנסיבות חריגות ובאופן יוצא דופן, את קביעתו של עונש מזערי במקרה זה". צוין כי התיקון המדובר לחוק העונשין, הקובע עונש מזערי, נקבע כהוראת שעה למשך שלוש שנים, וזאת כדי שבתקופת הוראת השעה תיבחן השפעת העונש המזערי על הענישה בעבירות האמורות.

לסיכום נאמר: "התיקון המוצע מגן על זכויות קטינים מתקיפת אחראים עליהם הנמצאים איתם שעות ארוכות במהלך היום ואינם בני משפחתם. החמרת הענישה משנתיים לארבע שנים במקרים של תקיפת קטין בידי האחראי עליו שאינו בן משפחתו וכן קביעת העונש המזערי במקרים של תקיפה או התעללות בידי האחראי על הקטין במסגרת החינוכית או הטיפולית, מבטאות את חומרת המעשים האמורים ואת השלכותיהם על קטינים הן מבחינה נפשית והן מבחינה פיזית, לטווח הארוך, במיוחד בשל העובדה שלרוב הקטינים אינם יכולים לבטא את אשר חוו". (ראו: הצעות חוק הממשלה 1479, 8.12.2021, עמ' 354-356).

33. תיקונים אלו בחוק העונשין אינם חלים על ביצוע העבירות בידי הנאשמות במקרה דנא. ראו בהקשר זה הוראות סעיף 5 לחוק העונשין, הקובע כי: "נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על הענין החיקוק המקל עם העושה; 'אחריות לה' - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה".

34. ברם, הגם שתיקוני החקיקה המחמירים שלעיל אינם חלים על הנאשמות שלפני, אין להתעלם מתכלית תיקוני החקיקה, העולה בקנה אחד עם מגמת החמרת הענישה בעבירות של תקיפה והתעללות בקטינים ובחסרי ישע במסגרות חינוכיות וטיפוליות על ידי הצוות האחראי עליהם. מגמה זו אף משתקפת מהפסיקה העדכנית, הן לצורך ביטוי הגמול העונשי הראוי למי המבצע עבירות שכאלה הנמשכות גם לפי כתב האישום במשך תקופה ארוכה על כל המשתמע מכך במונחי הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, והן לצורך חשיבות הרתעת הרבים, בהינתן כי תופעה נקלית ובזויה זו הפכה לאחרונה למכת מדינה.

הערכים החברתיים המוגנים

35. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו מביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמות הינם שמירה על האוטונומיה לה זכאי כל אדם על גופו, בריאות הגוף והנפש, הזכות לכבוד, הצורך להגן על חסרי ישע ומניעת פגיעה בהם, והחובה המוטלת על מי אשר אחראי על קטין חסר ישע ומופקד לשמור ולהשגיח עליו, לגונן ולהגן עליו, להקפיד על שלומו, בריאותו, שלוותו, ביטחונו האישי, רווחתו ושלמות גופו ונפשו. בנוסף לכך, מדובר באמון בסיסי שנותנת משפחה המפקידה את היקר לה מכל, ילדם הפעוט, בידי מי אשר מציג עצמו, ומחויב הלכה למעשה, לשמש כאחראי לשלומו, הגנתו, בטחונו ולספק לו את צרכיו הבסיסיים במהלך השעות בהן נמצא אותו פעוט תחת אחריותו בגן.

פעוט הוא בראש ובראשונה אדם, גם אם הוא עדיין צעיר וקטן. פגיעה בגופו ובנפשו פוגעת באותם ערכים הנפגעים מפגיעה בכל אדם, לאמור, שמירת הגוף, שמירת החיים, והזכות לחיות בשלווה מבלי להיפגע על ידי אחר. בהתחשב בגילם הרך של הפעוטות, בחוסר הישע שלהם, ובהיות הנאשמות אחראיות להשגיח עליהם, לדאוג להם ולטפל בהם, הרי שמעשי הנאשמות פגעו גם בערך האמון במטפלות, החמלה כלפי פעוטות והאחריות כלפי הפעוט ובני משפחתו.

36. בתקופה הרלוונטית הנאשמות הועסקו ושימשו כסייעות בגן. מתוקף תפקידן ומפאת גיל הפעוטות בגן, היו הנאשמות אחראיות על הקטינים, כ"אחראי על קטין או חסר ישע", כמוגדר בסעיף 368א(1) לחוק העונשין. משכך, במהלך שהיית הפעוטות בגן היו הנאשמות אחראיות בין היתר לצרכי מחייתם, בריאותם, רווחתם, חינוכם ושלומם.

הנאשמות לא מילאו את תפקידן כלפי הפעוטות. חלף שמירה והגנה על שלומם, ביטחונם, כבודם ורווחתם של הפעוטות, נמצא כי כל אחת לפי חלקה במעשים בהם הורשעה, פגעה בגופם ובנפשם של הפעוטות, הטילה מורא ופחד, השפילה אותם ובחלק ממעשים הועמדו הפעוטות בסיכון משמעותי לפגיעה חמורה בשלמות גופם ובהתפתחותם הפיזית והרגשית התקינה. מדובר בפעוטות שהם באופן מובהק חסרי ישע, תלויים תלות מוחלטת במטפלים בהם, שטרם למדו לבטא את עצמם באופן שיוכלו לתאר את הפגיעות בהם ולהגן על עצמם. הנאשמות מעלו קשות באמון שניתן בהן על ידי הורי הפעוטות, אשר הפקידו בידן את היקר להם מכל, מתוך ציפייה ברורה וטבעית שהנאשמות תטפלנה בהם במסירות ותשמורנה על שלומם וביטחונם. מעשי פגיעה והתעללות בקטינים, פעוטות, חסרי ישע הינם מעשים אשר שלובים בהם רוע ואכזריות ועולה מהם פגיעה עמוקה בבסיס האנושיות המתבקשת.

37. על החומרה הרבה במעשים של גננות ומטפלות אשר פגעו בפעוטות, עמד כב' השופט א' לוי בע"פ 5986/08 **אהובה כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.2008), וכך נאמר:

"המערערת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנך עוללים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיומנות, נשמה-יתרה, ובעיקר אהבה וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחלקם אף טרם למדו לבטא את עצמם. למרבה הדאבה, נדמה כי המערערת נעדרת כל אותם כישורים, ובמקום להעניק לפעוטות אכסניה חמה ואוהבת, היא הפכה את חייהם של אחדים מהם לסיוט מתמשך. בנסיבות אלו אין בעונש שהושת על המערערת חומרה כלשהי, אדרבא, יהא עונש זה לנגד עיניהם של כל מי שמבקש לעסוק בחינוך, ובמיוחד בגיל הרך, כדי שמעשים מסוג זה לא יישנו".

עוד ראו דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 4302/18 ספיר בוקשטיין נ' מדינת ישראל (21.1.2019):

"בית משפט זה עמד לא פעם על מדיניות הענישה המחמירה הנוהגת במעשים שכללו שימוש בכוח אכזרי כלפי פעוטות חסרי ישע ... מדיניות זו חלה ביתר שאת מקום שבו האחראי על הפעוט הוא שביצע את העבירה ... טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של המערערת על נפש הפעוט, אולם כפי שצוין בתסקיר נפגעי העבירה, טראומה חוזרת כזו שעבר הפעוט מידי המערערת עלולה לפגוע בהתפתחותו התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים קשים ביותר. נוסף על כך, מעשיה של המערערת מבטאים זלזול עמוק בתפקידה כאחראית על שלום הפעוט. לא זו בלבד שיש בכך כדי להגביר את חומרת מעשיה של המערערת, אלא שיש בכך כדי להגדיל את הנזק שנגרם למשפחת הפעוט. הורי הפעוט הפקידו בידי המערערת את היקר להם מכל - והיא בגדה באמונם. ניתן רק לתאר את הצער ואת החרדה שעוד ילוו אותם בעתיד, ולקוות שישתקמו מהם".

מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים

38. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים** במקרה דנא, כתוצאה ממעשיהן של הנאשמות, הינה ברף גבוה הניצב במרום החומרה. ודוקו, אף עוד טרם חקיקת הוראת השעה (תיקון מס' 143 לחוק העונשין), שקבעה ענישה מזערית, המחוקק מצא לנכון לכלול בסעיף 368 לחוק העונשין שני תגי מחיר לענישה. בעוד שברישת הסעיף נקבעה ענישה מרבית שנועדה להגן על קטין או חסר ישע מפני מעשה התעללות, הרי שסייפת הסעיף מחמירה בענישה לגבי מי שביצע מעשים שכאלה בעודו אחראי על הקטין או חסר הישע. בהחמרת הענישה על מבצע המעשים בהיותו אחראי על הקטין, מגולמת החזקת מעשהו בדרגת חומרה גבוהה יותר, כזו שנועדה לשמור על קטין או חסר ישע מאותן סיטואציות בהן מי שאמור להגן עליו, לשמור על ביטחונו ולספק את צרכיו הבסיסים, הוא זה שדווקא פוגע בו.

39. במקרה דנא, כל הפרמטרים מצביעים על פגיעה רבתית וקשה בערכים החברתיים המוגנים, בנסיבות ביצוע מעשיהן של כל אחת מהנאשמות, ובכללם: המרכיב של החזרתיות על המעשים; המרכיב של המובהקות הפוגענית שלהם; הריבוי הבלתי נתפס של המקרים; אופיים האלים של המעשים; ריבוי נפגעי העבירה; גילם

הצעיר של הפעוטות הרכים, כבני שנתיים ושלוש; חוסר הישע שלהם אל מול הנאשמות שהיו אמונות על שלומם, רווחתם, הגנתם וביטחונם. מדובר בפעוטות שלא יכלו לבטא במילים את אשר התרחש כלפיהם בגן, לא יכלו להבין את פשר המעשים הקשים, הבוטים והאלימים של הנאשמות כלפיהם ולבטח לא יכלו להגן על עצמם. אין מדובר במעידה חד פעמית של מי מהנאשמות, ברגע של אבדן שליטה או בעדנא דרתחא, אלא בהתנהגות שיטתית, שגורה, שכיחה ונמשכת מצדן, ובמעשים שחזרו על עצמם מדי יום, לעתים מדי שעה, למצער בתקופה הרלוונטית.

40. מעשי הנאשמות, כפי שתועדו במצלמות הגן, ופורטו בהרחבה בהכרעת הדין, מעוררים שאט נפש וחלחלה והצפייה בתיעוד המצולם מקוממת וקשה. הנאשמות הפגינו כלפי הפעוטות שלל מעשים אלימים בדמות הטחות, משיכות, דחיפות, מכות, הענשה, החפצה, האבסה, וכל זאת תוך זלזול, רוע, אטימות, וחוסר כבוד. אמנם, לא בכל מעשי התקיפה וההתעללות, ננקטה אלימות פיזית קשה או בוטה ברף גבוה של עצמה. כך למשל, השכבת הפעוטות לישון והרדמתם בדרך של כיסוי ראשם בשמיכה מבלי להותיר להם פתח לנשימה למשך דקות ארוכות ללא השגחה הינה מעשה אלים, מסוכן ותוקפני, מבלי שנדרשת לשם כך הפעלת כוח של ממש. עם זאת, חובה לזכור, מדובר בפעוטות רכים בשנים, עדינים, פגיעים וחשופים, אשר לא יכלו כנגד הנאשמות, ואלה מצדן לא בחלו בהפעלת כוח כנגד גופם הרך והשלטת אווירת פחד ובעתה סביבן. נמצא כי הן הפעוטות שנפגעו פיזית מהנאשמות והן יתר ילדי הגן שחוו את הפחד והבהלה, היו חשופים לאירועי אלימות רבים בתדירות גבוהה במהלך התקופה הרלוונטית, וכל אלה מלמדים על פגיעה ממשית וקשה בערכים החברתיים המוגנים.

אפנה בהקשר זה לפסיקת ס"נ השופט אליהו ביתן בת"פ (מח' ב"ש) 1465-07-17 **מדינת ישראל נ' בוקשטיין** (3.5.2018) בציינו:

"תינוק הוא בראש ובראשונה אדם, גם אם הוא עדיין קטן מאוד. פגיעה בגופו ובנפשו פוגעת באותם ערכים הנפגעים מפגיעה בכל אדם, לאמור, שמירת הגוף, שמירת החיים, והזכות לחיות בשלווה מבלי להיפגע על ידי אחר. בהתחשב בגילו הרך של הפעוט, בחוסר הישע שלו, ובהיות הנאשמת המטפלת שלו, שאמורה להשגיח עליו, לדאוג לו ולטפל בו, הרי שמעשי הנאשמת פגעו גם בערך האמון במטפלות, החמלה כלפי תינוקות והאחריות כלפי הפעוט והוריו".

41. כתוצאה ממעשי הנאשמות נפגעו הפעוטות, פיזית, רגשית ונפשית, וכך גם יכולתם לבסס אמון באחרים, לרבות בדמויות המטפלות בהם, כחלק מהתפתחותם התקינה. מעדויות הורי הפעוטות, שהותירו רושם מהימן ולא נסתרו, כפי שנקבע בהכרעת הדין, עלה כי מרבית הפעוטות, אם לא כולם, סבלו מתופעות דומות, בצירוף מקרים שאינו מותיר ספק כי מדובר בתוצאה ישירה של מעשי התוקפנות האלימה מצד הנאשמות. כך למשל: סירוב להתכסות בשמיכה; קשיים בהירדמות; ביעותי לילה; יקיצות בצרחות במהלך הלילה לעיתים לפרקי זמן ממושכים; בכי מתוך שינה; הירתעות מנוכחות מבוגרים, לרבות קרובי משפחה; הבעת חשש מאנשים מבוגרים; הפגנת מעשי אלימות כלפי אחרים, לרבות בני משפחה; הטחה עצמית על הרצפה; התפרצויות כעס; התפרעויות וצעקות; יריקות; תלישת שיערות; אי שקט; קושי להימצא בישיבה במשך זמן; בכי לא מוסבר;

הימנעות מהימצאות בסביבת בני גילם; בהלה מרעשים; קשיי אכילה; קשיים בגמילה; קשיי שפה, עיכוב שפתי, קשיים בדיבור ורגרסיה בתחומים אלו; כיסויי בובות מעל לראשיהן ושיבה עליהן; סירוב לצאת מהבית; ניקיון אובססיבי ורגרסיה בתחומי התפתחות שונים. מדובר אם כן בנזקים רבים ומגוונים, הן לטווח המידי והן לטווח הארוך, שדורשים טיפול וריפוי ממושכים מידי אנשי מקצוע, עד כי קשה לאמוד בהווה את היקף הנזקים בכללותם, כך שפוטנציאל הנזק המסתמן הינו גבוה.

בנוסף לכך, אין להמעיט מסבלן של משפחות הפעוטות, אשר נאלצו להתמודד עם ההשלכות ההתנהגותיות והבריאותיות של ילדיהם הרכים, והצורך לטפל בהם ולשקם אותם. להורי הפעוטות נגרמה פגיעה באמון במטפלים פוטנציאליים לילדיהם, שלוו בתחושות פחד, תסכול, הלקאה עצמית וחוסר אונים, לאחר שהיו בטוחים כי הפקידו את ילדיהם בידי צוות מיומן, מסור, אוהב וחם.

42. מעשי הנאשמות מהווים נדבך נוסף ומשמעותי בפגיעה המצטברת באמון שרוחש הציבור הרחב, ובפרט מצד משפחות של פעוטות וחסרי ישע שאינם יכולים להביע עצמם במילים כלפי כל מי שאמון על חינוכם וטיפולם של קטינים וחסרי ישע במסגרות החינוכיות והטיפוליות. מידת האמון שרוחשת משפחה המפקידה את ילדה הקט בידי צוות חינוכי או טיפולי המחויב להגן עליו ולספק לו את צרכיו הבסיסיים הינה גבוהה לאין שיעור. הנאשמות מעלו באמון זה וביצעו עבירות אלימות חמורות וקשות כלפי אותם פעוטות, שעליהם היו אחראיות מתוקף תפקידן כסייעות בגן ילדים. ניתן להבין את זעקת ההורים והזעזוע שאחז בהם, כמי שהפקידו בידי צוות הגן את היקר להם מכל, מתוך אמונה כי ידאגו לילדיהם ויעניקו להם טיפול מיטיב, רגיש ומסור, ותחת זאת גילו, לדאבון הלב, את המראות הקשים והמעשים המחרידים של הנאשמות בגינם הועמדו למשפט והורשעו בדיון.

43. הנאשמות, במעשיהן, הכתימו ציבור שלם של אנשי חינוך, סיעוד וטיפול, מחנכים ומטפלים בקטינים ובחסרי ישע, שמרביתו עושה מלאכתו נאמנה, ביושרה, במסירות ובמקצועיות, ונאלץ להתמודד תכופות, כיום יותר מבעבר, עם חשדנות הציבור כלפיו בקשר לביצוע מעשים ועבירות אלימות, אף אם כלל לא נפל רבב במעשיו.

44. משכך, מצאתי כאמור כי הנאשמות במעשיהן הנלוזים כלפי פעוטות הגן, פגעו באופן פונדמנטלי וקשה בערכים החברתיים המוגנים עליהם עמדת לעיל.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות

45. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק העונשין), יש להדגיש כי הנאשמות הועסקו ושימשו כסייעות בגן ילדים, ומתוקף תפקידן, כחלק מצוות עובדי הגן, הן היו אחראיות על הפעוטות, קטני קטינים בגילאים של שנתיים ושלוש לערך, בין היתר לצרכי מחייתם, בריאותם, רווחתם, חינוכם ושלומם. כפי שנקבע בהכרעת הדין, במהלך התקופה שבין התאריכים 16.7.2020-11.8.2020, הנאשמות תקפו, חבלו

והתעללו, מדי יום, בפעוטות הגן שהיו תחת חסותו.

46. **הנאשמת 1** הורשעה ב-**9 עבירות התעללות בקטין**, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין, לרבות עבירת התעללות נפשית כלפי ריבוי פעוטות, ו-8 עבירות התעללות גופנית, כל אחת כלפי פעוט אחר, כשכל אחת מהן חובקת מספר תקיפות, שחלקן גרמו לחבלות, כך שניתן היה להרשיע את נאשמת 1 בגין כל אותן תקיפות; **16 עבירות תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין ו-**20 עבירות של תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

47. בהכרעת הדין נקבע כי בתקופה קצרה למדי, שנמשכה כשלושה שבועות וחצי בלבד, הנאשמת 1 ביצעה **45 עבירות אלימות כלפי קטינים חסרי ישע**. כפי שהובהר, כל אחת מעבירות ההתעללות חבקה מקבץ מעשי אלימות מצד הנאשמת 1, שהתבטאו בתקיפות ובחבלות. כך, שבמניין האירועים האלימים, הכולל את אלו שנכללו בעבירות ההתעללות שביצעה הנאשמת 1, להבדיל ממספר העבירות, נמצא כי מדובר ב-**85 אירועים אלימים**, שבמהלכם נקטה הנאשמת 1 במעשי אלימות מגוונים כלפי גופם של פעוטות חסרי ישע, כשחלקם כוונו כלפי מספר פעוטות יחדיו. **סך הכל פגעה הנאשמת 1 בגופם של 23 פעוטות שזוהו.**

48. אציין, אף למעלה מהצורך, כפי שנקבע בהכרעת הדין, כי הנאשמת 1 ביצעה מעשי תקיפה וחבלה נוספים כלפי פעוטות, כאלה אשר הצדיקו את הרשעתה בעבירות נוספות של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם, כך באירועים המתוארים בסעיפים 15(א) ו-18(ו) לכתב האישום. ברם, הנאשמת 1 לא הורשעה בהכרעת הדין בגין מעשיה הפליליים באירועים אלו, משום שלא הוכחה זהות הקטין, בהיותו אחד מבין זוג תאומים בנים, ובאותן נסיבות בהינתן שהנאשמת 1 הורשעה בהתעללות כלפי אחד מהתאומים (הפעוט א.ר.כ), נוכח מקבץ מעשי אלימות כלפיו, הרי שנקיטת הזהירות הנדרשת בפלילים, חילצה את הנאשמת 1 מהרשעה בעבירות אלו, על מנת לסלק כל חשש מהרשעה כפולה, הגם שהמעשים האלימים כשלעצמם בוצעו מצדה, והצדיקו הרשעתה בפלילים בגינם. יוצא אם כן, כי סך מעשי התקיפה והחבלה שביצעה הנאשמת 1 גבוה מסך המעשים בגינם הורשעה. עם זאת, יובהר, הנאשמת 1 תיתן את הדין בגזר דין זה, אך ורק על המעשים והעבירות שבהן הורשעה בהכרעת הדין.

49. **הנאשמת 2** הורשעה ב-**3 עבירות התעללות בקטין**, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין, כאשר מתוכן שתי עבירות התעללות גופנית ב-2 פעוטות, שכל אחת מהן כשלעצמה חובקת מספר רב של תקיפות שחלקן גרמו גם לחבלות, כך שהיה ניתן להרשיעה בעבירות תקיפה וחבלה בגין כל אחת מהן, ועבירה אחת של התעללות נפשית כלפי ריבוי פעוטות ששהו בגן; **3 עבירות תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין ו-**26 עבירות של תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

50. נמצא, אם כן, כי במהלך תקופה קצרה וקצובה, שנמשכה כשלושה שבועות וחצי, ואך הודות לתיעוד המצולם במקום, נקבע כי הנאשמת 2 ביצעה **32 עבירות אלימות כלפי קטינים חסרי ישע**. ויש לציין, ככל שיובאו במניין האירועים האלימים גם אלו שנכללו בכל אחת מעבירות ההתעללות בהן הורשעה הנאשמת 2, נמצא כי

מדובר ב-**39 אירועים אלימים**, שבמהלכם נקטה הנאשמת 2 במעשי אלימות מגוונים כלפי גופם של פעוטות חסרי ישע, כשחלקם כונו כלפי מספר פעוטות יחדיו. **סך הכל פגעה הנאשמת 2 בגופם של 15 פעוטות שזוהו.**

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שביצעה הנאשמת 1

51. להלן אביא פירוט תמציתי של הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בגינן הורשעה הנאשמת 1.

א. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי **הפעוטה א.ל.** - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 20.7.2020 נאשמת 1 השליכה את הפעוטה על המזרן ומיד לאחר מכן כיסתה אותה בשמיכה מעל ראשה על מנת להרדימה. בהמשך הנאשמת 1 הניחה את רגלה על שולי השמיכה על מנת למנוע מהפעוטה למשוך את השמיכה מעל ראשה (סע' 4(ז) לכתב האישום). בתאריך 27.7.2020 נאשמת 1 ישבה על ספה בצמידות לפעוטה, אשר הייתה שכובה על מזרן כשכל גופה מכוסה בשמיכה. הנאשמת 1 מצדה הייתה עסוקה במכשיר הטלפון שלה, וכל אימת שהפעוטה זזה מעט מתחת לשמיכה, כמעין מבקשת להיחלץ ממלכודת, היא ספגה מכה ומשיכה ברוטלית בזרועה מצד הנאשמת 1, אשר נראתה כמי שמנוחתה הופרעה (סע' 10(י) לכתב האישום). בתאריך 28.7.2020 אחזה נאשמת 1 בידה של הפעוטה ומשכה אותה מעלה באופן שהפעוטה הייתה באוויר. נאשמת 1 הובילה את הפעוטה מקצה המרחב המרכזי לעבר המרחב הנוסף עד שהטיחה את הפעוטה על המזרן, משל דובר בחפץ, ולאחר מכן כיסתה אותה גופה בשמיכה מעל ראשה. ניכר כי הפעוטה שכבה כמעט ללא נוע על המזרן (סע' 11(ה) לכתב האישום). בתאריך 30.7.2020 ניגשה נאשמת 1 לפעוטה א.ל., אשר מצידה נשכבה במהירות על מזרן, כמי שחוששת מפניה. הנאשמת 1 כיסתה את הפעוטה בשמיכה מעל לראשה, והאחרונה נותרה כשהשמיכה מעל ראשה במשך כשעה (סע' 12(ט) לכתב האישום). בתאריך 4.8.2020 נאשמת 1 אחזה בחוזקה בזרועה של הפעוטה וגררה אותה בגסות, חרף התנגדותה, אל מחוץ לאזור שבו היו פרושים מזרנים (סע' 16(ה) לכתב האישום). בתאריך 6.8.2020 הושיבה נאשמת 1 את הפעוטה על הכיסא בחוזקה, תוך כדי טלטולה. נאשמת 1 מנעה מהפעוטה לזוז ובעת ששינתה את תנוחתה בכיסא, השעינה אותה לאחור בכוח. נאשמת 1 חזרה על כך ומשכה באגרסיביות את הפעוטה לכיסא מספר פעמים תוך שמשכה אותה מהחלק האחורי של שמלתה, והצמידה אותה בכוח לכיסא באופן משפיל ומבזה. נוכח העוצמה של אותן משיכות הכיסא אף הוא זז פעם אחר פעם לאחור (סע' 18(ב) לכתב האישום). בתאריך 6.8.2020 נאשמת 1 אחזה בידה של הפעוטה ומשכה אותה אל פינת המרחב הנוסף של הגן. אז, זרקה נאשמת 1 את הפעוטה בעוצמה אל עבר ספה שניצבה בפינת החדר. גופה של הפעוטה פגע בחזקה בספה. הפעוטה נשכבה על המזרן הצמוד לספה ונאשמת 1 כיסתה אותה עם שמיכה מעל לראשה. בשלב זה ניגשה נאשמת 1 לפעוט אחר, אשר שכב על מזרן סמוך וכיסתה אף אותו בשמיכה מעל לראשו (סע' 18(ד) לכתב האישום).

ב. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי **הפעוט ש.ב.** - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 16.7.2020 שכב הפעוט ש.ב. על מזרן, כאשר פניו היו מופנים לכיוון אחותו התאומה, ששכבה לצדו על מזרן משלה. השניים אפילו שילבו ידיים. הנאשמת 1 זיהתה זאת, וכאילו עשה דבר נורא, היא ניגשה אליו ולעיני אחותו התאומה, הרימה את גופו באוויר והטיחה אותו בעוצמה בחזרה אל המזרן, בגסות ובעצבנות, תוך הפעלת כוח, על מנת שיסובב ראשו לצדו האחר. לאחר מכן, כיסתה הנאשמת 1 את גוף הפעוט בשמיכה מעל לראשו והמשיכה לדרכה. אחותו התאומה של הפעוט ניסתה להזיז מעליו את השמיכה, אך ללא הצלחה. הפעוט ש.ב. נותר מפוחד כשראשו מתחת לשמיכה, ללא נוע, למשך למעלה משעה (סע' 2(ח) לכתב האישום). בתאריך 28.7.2020 רץ הפעוט ש.ב. לעבר מזרן והתיישב עליו לתומו. לפתע הגיחה הנאשמת 1 וניגשה אל הפעוט וכשהבחין בה קם מהמזרן במהירות. הנאשמת 1 הכתה את הפעוט בישבנו, והוא כמעט מעד מתנופת המכה. הפעוט נמלט בריצה מהנאשמת 1 (סע' 11(ג) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020 ניגשה נאשמת 1 אל פעוטות אשר היו על המזרנים הפזורים על הרצפה, אחזה בזרועה של פעוטה בידה האחת ובזרועו של הפעוט ש.ב. בידה השנייה ומשכה את שניהם בכוח על הרצפה, עד אשר הפעוטות התנגשו האחד בשנייה. מיד לאחר מכן ניגשה נאשמת 1 אל פעוטה נוספת, משכה אותה בזרועה והדפה אותה כך שנפלה על הרצפה. נאשמת 1 המשיכה וניגשה אל הפעוט ה.ר., אשר נשכב על המזרן משראה את נאשמת 1 קרבה אליו. נאשמת 1 אחזה באמתו של ה.ר., הרימה אותו בכוח, וגררה אותו אל מחוץ למזרנים, כך ש-ה.ר. נפל אף הוא על הרצפה. נקבע כי הנאשמת 1 הפגינה התנהגות כוחנית, גסה וחסרת נשמה, שעה שאחזה את הפעוטות הרכים והרחיקה אותם בכוח ממתחם המזרנים, עד כי מרוב עצמת המשיכות והדחיפות שניים מהם התנגשו זה בזה, נפלו ארצה וניכר כי נגרם להם כאב. הנאשמת 1 אחזה בידם בכוח, חלקם בזרוע וחלקם באמה, וכך הרימה אותם וסילקה אותם מהמקום, משל דובר בחפצים (סע' 15(ו) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020, בעת השכבת הפעוטות לשנת הצהריים, הנאשמת 1 כיסתה מספר פעוטות, ביניהם ש.ב., באופן שכל גופם ובעיקר ראשם כוסה בשמיכה (סע' 15(ח) לכתב האישום). בתאריך 4.8.2020, בעת השכבת הפעוטות לשנת הצהריים, ניגשה נאשמת 1 לפעוט ש.ב. וכיסתה אותו בשמיכה על כל גופו וראשו (סע' 16(ב) לכתב האישום). בתאריך 4.8.2020 ניגשה נאשמת 1 אל הפעוט, אשר כרע על מזרן במרחב הנוסף, הניפה אותו כשהיא אוחזת בחוזקה בזרועו האחת, והעבירה אותו באופן המתואר, כשגופו באוויר, אל המרחב המרכזי שבגן, שם השליכה אותו על פניו על מזרן. הפעוט נותר שכוב על המזרון המום, ללא נוע, למשך שניות ארוכות. נקבע כי הנאשמת 1 התנהלה בגסות כלפי הפעוט משל היה חפץ (סע' 16(ו) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 ניגשה נאשמת 1 לפעוט, אשר שכב באותו הזמן על מזרן, וכיסתה אותו עם שמיכה מעל לראשו והלכה מהמקום (סע' 17(ו) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 הזיז הפעוט את ראשו בתוך השמיכה. הנאשמת 1 דחפה את ראשו בגסות בעזרת רגלה, ולמעשה באמצעות הכפכף שנעלה, על מנת לגרום לו להוריד את ראשו חזרה אל המזרן. הפעוט הוריד ראשו ונותר כך, כשראשו מכוסה בשמיכה, למשך דקות ארוכות, בעוד הנאשמת 1 מצאה לנכון להתרכז במכשיר הטלפון הנייד שאחזה בידה (סע' 17(ז) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 תפסה נאשמת 1 בידם של הפעוטות ש.ב. ו-ה.ר., אשר עמדו במרחב המרכזי של הגן, בסמוך למזרנים, אחזה בכל אחת מידיה בזרועו של אחד הפעוטות, והשליכה אותם, בעת ובעונה אחת, בעוצמה על שני מזרנים סמוכים, משל מדובר בחפצים (סע' 17(ח) לכתב האישום).

ג. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי **הפעוט ה.כ.** - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 19.7.2020 עת הנאשמת 1 חיתלה פעוטה אחרת (בתה), ניגש הפעוט ה.כ לכיסא שעמד לידה, הזיזו מעט, ונראה כי כל חפצו היה לשבת על אותו הכיסא. הפעוט כלל לא הפריע לנאשמת 1. ברם, הנאשמת 1, ללא כל סיבה נראית לעין, דחפה את ה.כ בגסות, הרחיקה אותו מקרבתה, וגרמה לו ליפול ארצה. הפעוט נותר על הרצפה למשך מספר שניות עד שקם בכוחות עצמו (סע' 3(ה) לכתב האישום). בתאריך 20.7.2020 הנאשמת 1 עברה בין הפעוטות, לרבות ה.כ, וכיסתה את גופם וראשיהם בשמיכה (סע' 4(ה) לכתב האישום). בתאריך 23.7.2020 בזמן שהפעוטות ישבו על כיסאות סביב שולחנות, ניגשה נאשמת 1 אל הפעוט, משכה אותו בידו בחזקה ובמהירות והטיחה אותו אל המזרן. הפעוט שכב מקופל ומפוחד על המזרן, והנאשמת 1 כיסתה את כל גופו וראשו בשמיכה. לאחר מכן, הפעוט הסיר את השמיכה מעל לראשו (סע' 7(ב) לכתב האישום). בתאריך 27.7.2020 ניגשה נאשמת 1 לפעוט וכיסתה אותו בשמיכה עד מעל לראשו (סע' 10(יא) לכתב האישום). בתאריך 27.7.2020 הנאשמת 1 ניגשה לפעוט, אשר עמד על רגליו לצד כיסא הפוך. הנאשמת 1 אחזה בכתפו ודחפה אותו בעוצמה. כתוצאה מכך, עף הפעוט אל הרצפה ונפל. הפעוט נמלט מהנאשמת 1, תחילה בזחילה ולאחר מכן קם על רגליו והתרחק בריצה. הנאשמת 1 מצדה כלל לא בדקה האם הפעוט נחבל או ניסתה להרגיעו (סע' 10(יג) לכתב האישום). בתאריך 27.7.2020 הנאשמת 1 עמדה במרחב המרכזי של הגן, בסמוך לגדר המפרידה בין שני חלקי הגן. באותה עת עמד הפעוט בסמוך לגדר מעברה השני. הנאשמת 1 שלחה את ידה מעל הגדר, דחפה את הפעוט בחוזקה ובגסות בבטנו, וכתוצאה מכך הוא נפל לאחור והשתטח על הרצפה, במרחק מסוים מהמקום שעמד נוכח תנופת הדחיפה. אירוע זה מתרחש כדקה בלבד לאחר האירוע הקודם, כפי המתואר לעיל (סע' 10(יד) לכתב האישום). בתאריך 28.7.2020 שיחק הפעוט ה.כ בשער של הגדר המפרידה בין מרחבי הגן. לפתע ניגשה אליו נאשמת 1, אחזה בכתפו, הרימה אותה מעט, והשליכה את הפעוט בברוטליות, משל מדובר בזריקת חפץ. הפעוט נפל ארצה במרחק מסוים ממקום עמידתו כתוצאה מתנופת הדחיפה. הנאשמת 1 לא בדקה לשלומה ולא סייעה לו לקום על רגליו (סע' 11(ז) לכתב האישום). בתאריך 2.8.2020 הפעוט ה.כ חילץ עצמו מתוך השמיכה לאחר שסייעת אחרת כיסתה באמצעותה את ראשו. ה.כ שכב בשקט כמעט ללא נוע על המזרן, אלא שאז הגיעה הנאשמת 1 וכיסתה את כל גופו וראשו של ה.כ בשמיכה, והלכה מהמקום. הפעוט נצפה כמי שמזיז את השמיכה מפניו (סע' 14(א) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 עמד הפעוט ה.כ על שרפרף בקצה החדר. הנאשמת 1 חפצה לשבת על השרפרף, ובעודה אוחזת בידה פעוטה אחרת, דחפה בתנועת יד ארוכה את ה.כ והביאה לנפילתו מהשרפרף אל הרצפה, כך שהלה נפל על ברכיו. לאחר מכן, הנאשמת 1 התרווחה על השרפרף, ממנו פינתה את הפעוט באופן המתואר (סע' 17(ג) לכתב האישום).

ד. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי **הפעוטה ה.ר.** - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 16.7.2020 בעת שהפעוטות קמו משנת צהריים, נאשמת 1 ניגשה לפעוטה, שעמדה סמוך לגדר המפרידה בין המרחב המרכזי למרחב הנוסף, אחזה בזרועה של הפעוטה והשליכה אותה בכוח רב, בתנועת יד מהירה, והשליכה אותה על מזרן בחוזקה (סע' 2(ט) לכתב האישום). בתאריך 21.7.2020, במהלך מפגש הפעוטות בגן ניגשה נאשמת 1 אל הפעוטה, אחזה בזרועה האחת, ובאמצעותה הרימה אותה באוויר לרקע קט, כך שכל משקל גופה הועמס על זרועה

האחת. לאחר שהפעוטה נעמדה על רגליה, הובילה אותה הנאשמת 1, תוך משיכתה בזרועה, לכיוון הכיסא, אז הרימה הנאשמת 1 את הפעוטה בשתי ידיה והושיבה אותה על הכיסא (סע' 5(א) לכתב האישום). בתאריך 23.7.2020 הפעוטה ה.ר שיחקה עם כיסא הפוך, מבלי להפריע לאיש, אולי בהעדר משחקים אחרים בסביבתה. ברם, ללא כל סיבה נראית לעין, הנאשמת 1 ביקשה להושיב את הפעוטה על כיסא אוכל גבוה, כזה שמונע מהיושב עליו לרדת ממנו בכוחות עצמו. הנאשמת 1 אחזה את הפעוטה והרימה אותה לכיוון הכיסא, שעמד בפינת החדר. הפעוטה מצדה התנגדה לכך, אולי מהיכרותה את הסיטואציה. בתגובה לכך, טלטלה הנאשמת 1 את גוף הפעוטה, בפרעות ובגסות ולאחר מכן הטיחה אותה על הרצפה. הנאשמת 1 לא אמרה נואש, הרימה את הכיסא והציבה אותו במרכז החדר, בעוד הפעוטה נותרה מוטלת על הרצפה. הנאשמת 1 שבה לפינת החדר, הרימה בכוח ובעצבנות ניכרת את הפעוטה, והושיבה אותה בגסות תוך הפעלת כוח בכיסא המוגבה. חשוב לציין, נראה כי דובר בכיסא אוכל קטן שכבר לא תאם את מידותיה של הפעוטה, ולכן רגלי הפעוטה התקפלו ולא "השתחלו" לתוך פתחי הרגליים המיועדים לכך בכיסא. במקום להרים במעט את הפעוטה על מנת שתיישר רגליה כדי שיכנסו למקום המיועד, הנאשמת 1 בחרה למשוך את רגליה בכוח באחזה את כפות רגליה, ובה בעת דחפה באכזריות את ברכיה. כתוצאה מכך יושרו רגליה של הפעוטה אל המקום שיועד להם בכיסא, אך פעולה זו לבטח גרמה לפעוטה למכאוב ויתכן אף לשפשוף העור בברכיה. אך לא די בכך, מצפיה בסרטון עולה כי הפעוטה נזנחה על הכיסא המוגבה, כזה שהרחיק אותה מכל פעילות בגן, ולמעשה שימש ככיסא לענישתה למשך כ-40 דקות! עד שלבסוף ניגשה הנאשמת 1 אל הכיסא, משכה ממנו בכוח את הפעוטה, והשליכה אותה על הרצפה. הפעוטה נפלה על הארץ, נעמדה על רגליה וחברה ליתר הפעוטות (סע' 7(י) לכתב האישום). בתאריך 27.7.2020 הנאשמת 1 דחפה באמצעות ידה את הפעוטה, וזו נפלה ארצה על ישבנה, כשניכרת תנופת נפילתה כתוצאה מעצמת דחיפתה (סע' 10(יג) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020 הפעוטה ישבה על מזרן וכשראתה את הנאשמת 1 מתקרבת אליה, נשכבה מיד על בטנה, כאילו ניסתה להסתתר ממנה. הנאשמת 1 תפסה את הפעוטה בכתפה, הניפה אותה באוויר והשליכה אותה אל מחוץ למתחם המזרנים, כפי שמסלקים חפץ. הפעוטה נחתה על הרצפה, התיישבה ונותרה כך ישובה ומכונסת בעצמה למשך דקות ארוכות, מבלי שאיש ניגש לבדוק לשלומה (סע' 15(ז) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 תפסה נאשמת 1 בידם של הפעוטות ש.ב ו-ה.ר, אשר עמדו במרחב המרכזי של הגן, בסמוך למזרנים, אחזה בכל אחת מידיה בזרועו של אחד הפעוטות, והשליכה אותם, בעת ובעונה אחת, על שני מזרנים סמוכים, משל מדובר בחפצים (סע' 17(ח) לכתב האישום).

ה. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי הפעוט א.כ - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 28.7.2020 הפעוט א.כ חפץ בצעצוע כלשהו שהחזיק פעוט אחר בידו, וניגש אליו על מנת להוציאו מידי. הנאשמת 1 בחרה לפתור זאת בדרך של לפיתת זרועו של א.כ והטחתו בכוח לרצפה. א.כ נותר שכוב על הרצפה, מושפל ומבוזה, למשך שניות ארוכות. לאחר מכן, ניגש הפעוט אל נאשמת 2, שישבה בקרבת מקום, אשר מצדה תפסה בחזקה את כף ידו של הפעוט, ובתנועה גסה ומהירה משכה אותו עד שלמעשה נפל והתיישב על הרצפה. לאחר מכן, הגיעה שוב הנאשמת 1, אחזה בזרועו של הפעוט ובאופן זה הרימה את כולו גבוה באוויר ונשאה אותו לכיוון כיסא אוכל גבוה. הפעוט נצפה כמי שצועק ופניו הביעו כאב. הנאשמת 1 הושיבה את הפעוט על

כיסא גבוה, ובדרך זו למעשה כלאה אותו ומנעה ממנו לשחק או לבוא במגע עם יתר הפעוטות. הפעוט נותר ישוב על אותו כיסא, מבודד מכל יתר הסובבים למשך כמחצית השעה, עד אשר הגיעו לאסוף אותו מהגן (סע' 11(ח) לכתב האישום). בתאריך 31.7.2020 הנאשמת 1 ישבה על אחד השולחנות במרכז החדר, מרוכזת במכשיר הטלפון שלה. בה בעת, בפינת החדר, ישבו שלושה פעוטות, ביניהם א.כ., על הספה שבפינת הבובות. הנאשמת 1 קמה ממקום מושבה ניגשה אל שלושת הפעוטות, תפסה את א.כ. ומשכה אותו מהספה. א.כ. נפל לרצפה, אז אחזה הנאשמת 1 את א.כ., באחת מידי, ובתנועת הנפה סיבובית הרימה אותו באוויר והשליכה אותו על הרצפה. הפעוט נשכב על גבו, ולאחר מכן הסתובב על צדו, ובכה בכי תמרורים. הנאשמת 1 מצדה, בלב גס התעלמה ממנו, שבה לעיסוקיה במכשיר הטלפון הנייד וכלל לא התעניינה בשלומה של הפעוט. מדובר באירוע אלים, מבזה, משפיל, אכזרי שגרם לפעוט למכאוב, שהתבטא גם בבכי (סע' 13(א) לכתב האישום). בתאריך 31.7.2020, דקות אחדות לאחר האירוע הקודם, ניגשה נאשמת 1 אל הפעוט, אחזה אותו בחוזקה והרימה אותו בידו האחת, לאחר מכן תמכה בגופו בידה השנייה, בעוד הפעוט נראה צורח, והושיבה אותו על כיסא אוכל גבוה, שממנו אינו יכול לרדת. בכך הרחיקה הנאשמת 1 את הפעוט מיתר ילדי הגן. הפעוט ישב על "כיסא העונשין" במשך 31 דקות, עד שסייעת אחרת ניגשה אליו, הורידה אותו מהכיסא ושחררה אותו לחופשי (סע' 13(ב) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020 ישבו הנאשמת 1, כשלצידה ארבעה פעוטות בסדר הבא: פ.ב. (בתה של הנאשמת 1), מ.ש. (אחייניתה של הנאשמת 1), א.כ. ופעוט נוסף שלא זוהה בשמו, על מדרגות הממוקמות בחצר הגן. לפתע קמה הנאשמת 1 ממקומה, והחלה למשוך בחוזקה את הפעוטות שישבו לצידה, מלבד בתה, והשליכה אותם אחד אחרי השני לכיוון שטח החצר. מדובר באירוע קשה לצפייה של פעוטות שהושלכו כחפצים לכיוון מרכז חצר הגן. מ.ש. הושלכה כחפץ לחצר ופגעה בפניה בבימבה שעליה רכב פעוט אחר, וניכר כי סבלה מכאב. מ.ש. בכתה במשך שניות ארוכות, בעוד הנאשמת 1 נצפתה כמי שהזהירה אותה תוך הנפת אצבעה לכיוונה, במקום להרגיעה. א.כ. אף הוא נזרק לכיוון החצר, פגע ב-מ.ש. ונפל ארצה. נקבע כי התנהלותה של הנאשמת 1 הייתה אלימה, כוחנית, פראית ורעה. הנאשמת 1 ראתה את הפעוטות נופלים זה אחר זה, ראתה ושמעה את בכיה של מ.ש., וליבה היה גס כלפיהם. הנאשמת 1 לא "הזיזה" את הפעוטות, כפי עדותה, אלא לפתה את ידם ובמשיכות חזקות השליכה אותם לעבר חצר הגן משל מדובר בחפצים חסרי ערך. הנאשמת 1 גרמה לפעוטות כאב, שניכר היטב מעצמת נפילתם ומבכיה של מ.ש. (סע' 15(ג) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020, בעת השכבת הפעוטות לשנת הצהריים, ניגשה נאשמת 1 אל פעוט שזהותו אינה ידועה במדויק למאשימה, אשר שכב על המזרן, וכיסתה את כל גופו וראשו עם שמירה. אז המשיכה נאשמת 1 למזרן הסמוך, שם הדפה את הפעוט ל.ש., והפילה אותו על המזרן הסמוך. לאחר מכן המשיכה נאשמת 1 לכסות את הפעוטות הסמוכים, וכיסתה אף את הפעוטות א.כ. ו-ש.ב. בשמירה על כל גופם ומעל ראשם (סע' 15(ח) לכתב האישום).

1. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי הפעוט ר.ר. - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 23.7.2020 הנאשמת 1 לפתה את חולצתו של הפעוט, הניפה את כל גופו באוויר עד כי חולצתו התרוממה וגופו נחשף. לאחר מכן, הנאשמת 1 גררה את הפעוט עד שהגיעו למזרן, שם הטיחה ודחפה אותו בעוצמה ארצה. הפעוט נפל על המזרן, שכב על בטנו כשפניו שקועות במזרן

ללא נוע. ניכר ממראה התנהלות הנאשמת 1 שזו גרמה לפעוט מכאוב. הנאשמת 1 כיסתה את הפעוט בשמיכה, כשראשו כוסה חלקית (סע' 7(ג) לכתב האישום). בתאריך 27.7.2020 ניגשה נאשמת 1 לפעוט, אשר ישב באותה עת על כיסא במרחב המרכזי, והפגינה כלפיו התנהגות אגרסיבית, עת אחזה בזרועו בכוח, גררה אותו אל עבר מזרן שהונח במרחב הנוסף של הגן. פניו של הפעוט הוטו לצד אחר, וניכר כי הובל בכוח, מבלי שהבין לאן. עם הגעתם למזרן, הנאשמת 1 הטיחה את הפעוט בעוצמה, ולמעשה דחפה אותו כדי שיפול על המזרן. הפעוט נפל על גפיו והנאשמת 1 כיסתה את כולו, לרבות ראשו, בשמיכה. הפעוט נותר כך ללא נוע למשך כ- 8 דקות, ובנקל יכל להיחנק, ובכל מקרה איש לא פיקח עליו. לאחר מכן, ניגשה הנאשמת 1 לפעוט הסירה את השמיכה, הרימה את גופו והטיחה אותו חזרה אל המזרן. לאחר מכן, שבה וכיסתה את הפעוט כשראשו כוסה באופן חלקי (סע' 10(ח) לכתב האישום). בתאריך 4.8.2020 הפעוט ר.ר. ופעוט נוסף עמדו לצד מזרן, הנאשמת 1 הניפה את הפעוט האחר באוויר, הטיחה אותו לתוך כיסא ודחפה אותו באגרסיביות. ר.ר. צפה במעשי הנאשמת 1 ונותר עומד במקומו. או אז ניגשה הנאשמת 1 ל-ר.ר., לפתה את כף ידו ומשכה אותו בכוח לכיוון כיסא סמוך עד שלבסוף הושיבה אותו. ר.ר. נראה מפוחד ופרץ בבכי (סע' 16(א) לכתב האישום).

ז. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי **הפעוטה ש.צ.** - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 19.7.2020 הנאשמת 1 משכה את הפעוטה מפינת הבובות ולמעשה העמידה אותה על רגליה בסמוך אליה. אלא שאז, דחפה הנאשמת 1 בעוצמה את הפעוטה לאחור, ככל הנראה כדי למנוע ממנה לשוב לפינת הבובות. הפעוטה נהדפה לאחור, נפלה על ישבנה, נשכבה על גבה ומיררה בבכי. הנאשמת 1 כלל לא התעניינה בשלומה (סע' 3(ט) לכתב האישום). בתאריך 21.7.2020 בשעת צהריים שכבה הפעוטה על מזרן. הנאשמת 1 ניגשה אל הפעוטה וזו קמה ממשכבה בכוחות עצמה. הנאשמת 1 ליוותה את הפעוטה למרכז החדר, סמוך לשולחן שסביבו ישבו מספר פעוטות לצד סייעת אחרת. הפעוטה עמדה ללא נוע, ולא הפריעה לאיש. כעבור שניות אחדות ניגשה אליה הנאשמת 1, וללא כל סיבה הנראית לעין, הובילה אותה לפינת החדר, שם הוצב כיסא גבוה. הנאשמת 1 הושיבה את הפעוטה על הכיסא וכך נותרה לבדה, מבודדת מיתר חבריה, למשך כמעט 50 דקות!, כאשר בפרק זמן זה יתר הפעוטות אכלו כריכים ושיחקו האחד עם השני. לבסוף, סייעת אחרת הואילה לגשת אל הפעוטה ולשחררה משיבה על "כיסא העונשין" (סע' 5(ג) לכתב האישום).

ח. הנאשמת 1 הורשעה בעבירת התעללות כלפי **הפעוט א.כ.** - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 16.7.2020 הנאשמת 1 תפסה בידו של הפעוט, אשר ישב על כיסא. כתוצאה מכך נעמד הפעוט על רגליו, והנאשמת 1 השליכה אותו על מזרן סמוך. הפעוט נפל כך שרק פלג גופו העליון היה על המזרן. הפעוט עלה על המזרן ונשכב עליו. הנאשמת 1 כיסתה את כל גופו, לרבות ראשו של הפעוט, בשמיכה עבה, והתפנתה לפעוטות אחרים. הפעוט נותר שכוב ומכוסה באופן זה, ללא נוע וללא השגחה, למשך כ-40 דקות (סע' 2(ג) לכתב האישום). בתאריך 23.7.2020 הנאשמת 1 הרימה בשתי ידיה את הפעוט ונשאה אותו באוויר אל המזרן, שם השליכה אותו על המזרן. הפעוט נשכב על בטנו ולא נע (סע' 7(ח) לכתב האישום). בתאריך 23.7.2020 שכב הפעוט על שמיכה

שהייתה מונחת על מזרן. הנאשמת 1 ניגשה אל הפעוט, אחזה בו יחד עם השמיכה, אך משום שנפל מהמזרן, הרימה אותו באוויר והטיחה אותו בעוצמה חזרה אל המזרן (סע' 7(ט) לכתב האישום). בתאריך 27.7.2020 הפעוט הרים כיסא בידו והניפו כשהוא הפוך. הנאשמת 1 לקחה בצדק את הכיסא מידי הפעוט, אלא שאז אחזה בו, הטיחה אותו בחוזקה על כיסא והכתה אותו בפניו באמצעות ידה. לאחר מכן, משכה הנאשמת 1 את הכיסא שעליו ישב הפעוט, במשיכה חזקה ומהירה, כך שגופו וראשו הוטו קדימה כתוצאה ממהירות המשיכה. לאחר מכן, בחנה הנאשמת 1 את ציפורניה, שמא נגרם להן נזק (סע' 10(ג) לכתב האישום). בתאריך 28.7.2020 ניסה הפעוט להתיישב על כיסאו בריחוק מהשולחן. הנאשמת 1 תפסה את הפעוט בזרועו, ובאמצעותה טלטה בכוח את גופו, משכה אותו לתוך הכיסא, ואז קרבה את הכיסא לשולחן, ואחר כך את השולחן לכיסא, באופן שהשולחן פגע בעוצמה בגופו של הפעוט. ניכר כי הנאשמת 1 ביקשה לכלוא את הפעוט על הכיסא, ללא כל מרווח מהשולחן (סע' 11(ד) לכתב האישום). בתאריך 29.7.2020 ישבו מספר פעוטות סביב שולחן, בהשתתפות הסייעת ורד, ושיחקו ככל הנראה בפלסטלינה. הפעוט א.ר.כ. עמד ליד השולחן, ובשלב כלשהו התקרב לורד מצדה השני ונראה כי היה סקרן למעשיה עם הפלסטלינה. בדרך זו, התקרב הפעוט גם לנאשמת 1 שישבה על שולחן סמוך. א.ר.כ. לא הפריע לאיש, רק עמד והסתכל. הנאשמת 1, ללא כל סיבה הנראית לעין, תפסה את זרועו של הפעוט, ומשהביע התנגדות, שיפרה אחיזה באמתו, משכה אותו מהשולחן ודחפה אותו הצידה בכוח. הפעוט נפל ארצה במרחק לא מבוטל, נוכח תנופת הדחיפה. הפעוט נותר שרוע על הארץ למשך שניות ארוכות, עד שלבסוף ניגשה אליו הגננת סיגל וסייעה לו לקום. נקבע כי הנאשמת 1, בהתנהגותה כלפי הפעוט, הפגינה אכזריות, רוע והשפילה אותו, כשכל חפצו היה לצפות בוורד משחקת בפלסטלינה (סע' 12(א) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020 הנאשמת 1 תפסה בכוח את זרועו של הפעוט, בעת ששיחק בחצר הגן, ודחפה אותו קדימה, בתנועה של השלכת חפץ. הפעוט נפל על רצפת החצר, התיישב ופרץ בבכי. הפעוט כיסה עיניו בידיו, וניכר כי חש מושפל. הנאשמת 1 פסעה לידו ולא התייחסה אליו. לבסוף, סייעת אחרת ניגשה לפעוט, סייעה לו לקום על רגליו ולויותה אותו לכיוון מבנה הגן, כשפניו בוכיות (סע' 15(ד) לכתב האישום). בתאריך 4.8.2020 הפעוט א.ר.כ. ופעוט נוסף עמדו לצד מזרן, הנאשמת 1 תפסה את זרועו של א.ר.כ. ובדרך זו הניפה אותו באוויר, כשכל כובד משקלו הוטל על ידו האחת. וכך, משכה הנאשמת 1 את הפעוט מרחק של מספר מטרים עד לצדו האחר של החדר. לאחר מכן, הטיחה את הפעוט לתוך כיסא ודחפה את הכיסא במהירות לאחור, עד שפגע בגדר המוצבת במקום. כתוצאה ממהירות תנופת הדחיפה והבלימה בגדר, נע ראשו של הפעוט לאחור ונחבט בגדר (סע' 16(א) לכתב האישום).

ט. הנאשמת 1 הורשעה בשתי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי הפעוט י.ג. - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 19.7.2020 הנאשמת 1 בעטה בחוזקה בפלג גופו העליון של הפעוט י.ג., בזמן ששכב על הרצפה. אמנם, הפעוט לא בכה, אך מעצמת הבעיטה, עליה ניתן ללמוד מתנופת רגלה של הנאשמת 1, משל בעטה בכדור, נקבע כי הפעוט סבל מכאב, המשקף חבלה של ממש (סע' 3(ז) לכתב האישום). בתאריך 4.8.2020 עמדה הנאשמת 1 במרכז החדר, שבו שכבו הפעוטות על המזרנים. הפעוט י.ג. שכב על אחד המזרנים כשהוא מכוסה חלקית בשמיכה, ועיניו עצומות. הנאשמת 1 ניגשה למזרן שעליו שכב הפעוט,

הסירה בידה האחת את השמיכה שמעל גופו ובידה השנייה הכתה באגרסיביות, במכה מהירה, את ראשו של הפעוט. שבריר שניה לאחר מכן, משכה הנאשמת 1 את המזרן מתחת לגופו של הפעוט, אשר מצדו נעמד על רגליו אחוז בהלה. הנאשמת 1 סילקה מהמקום את המזרן שעליו שכב הפעוט י.ג. לאחר מכן, ניגשה הנאשמת 1 למזרן של פעוט אחר וכיסתה את ראשו בשמיכה. נקבע כי הנאשמת 1 הפגינה מעשה אלים, מלחיץ וכוחני, שגרם לפעוט לבהלה, פחד וכאב (סע' 16(ד) לכתב האישום).

י. הנאשמת 1 הורשעה בשתי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי **הפעוטה מ.ש** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 29.7.2020 הנאשמת 1 האכילה מספר פעוטות, סמוך לשולחן, שסביבו ישבו פעוטות אחרים, ביניהם הפעוטה מ.ש. הפעוטה מ.ש זרקה את צלחת האוכל שלה על הרצפה. בתגובה לכך, ניגשה אליה הנאשמת 1, תפסה את כף ידה והכתה אותה. לאחר מכן הנאשמת 1 משכה אותה באגרסיביות מהכיסא ודחפה אותה בכוח אל מחוץ לאזור השולחנות. הפעוטה נצפתה כשהיא מתרסקת על הרצפה מעצמת הדחיפה (סע' 12(ב) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020, בזמן שהפעוטות שהו בחצר הגן, כאשר במקום שתי מדרגות המפרידות בין החצר לבין מבנה הגן. על אותן מדרגות ישבה הנאשמת 1, כשלצידה ישבו ארבעה ילדים בסדר הבא: פ.ב (בתה של הנאשמת 1), מ.ש. (אחייניתה של הנאשמת 1), א.כ ופעוט נוסף שלא זוהה בשמו. לפתע קמה הנאשמת 1 ממקומה, והחלה למשוך בחוזקה ואת הפעוטות שישבו לצידה, מלבד בתה, והשליכה אותם אחד אחד לכיוון שטח החצר. לא קל לצפות במראה הפעוטות מושלכים כך. מ.ש עפה לחצר ופגעה בפניה בבימבה שהייתה רכובה על ידי פעוט אחר וניכר כי הפעוטה נחבלה. מ.ש בכתה במשך שניות ארוכות, בעוד הנאשמת 1 נראית כמי שמזהירה אותה תוך הנפת אצבע לכיוונה, במקום להרגיעה. א.כ אף הוא נזרק לכיוון החצר ופגע ב-מ.ש ונפל ארצה. נקבע כי הנאשמת 1 התנהלה בפראות, אלימות, כוחניות ורוע. הנאשמת 1 ראתה את הפעוטות נופלים זה אחר זה, ראתה ושמעה את בכיה של מ.ש, וליבה היה גס כלפיהם. מ.ש נותרה זמן רב בוכייה על רצפת החצר עד שסייעת אחרת נחלצה לסייע לה לקום והכניסה אותה למבנה הגן. נקבע כי הנאשמת 1 גרמה לפעוטות כאב, שניכר היטב מעצמת נפילתם ומבכייה של מ.ש (סעיף 15(ג) לכתב האישום).

יא. הנאשמת 1 הורשעה בשתי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי **הפעוטה או.י** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 21.7.2020 ניגשה נאשמת 1 אל הפעוטה, אשר התרחקה ממנה. הנאשמת 1 תפסה אותה בזרועה, בפראות ובאגרסיביות, הניפה אותה באוויר בעוצמה, משל מדובר בעלה נידף. פניה של הפעוטה או.י לימדו על הסבל שחוותה מאחיזתה ומשיכתה על ידי הנאשמת 1 (סע' 5(ב) לכתב האישום). בתאריך 11.8.2020 הפעוטה או.י החזיקה בכל אחת מידיה צעצוע, אלא שפעוטה אחרת, שעמדה לצידה, רצתה גם היא צעצוע. הנאשמת 1 מצאה לכך פתרון. היא ניגשה לפעוטה או.י חטפה מידה בכוח את אחד הצעצועים ומסרה אותו לפעוטה האחרת. אך לא די בכך, הנאשמת 1 הרימה את או.י בזרועה, כך שכל משקלה הוטל על ידה האחת ונשאה אותה כמה מטרים מהמקום, תוך כדי שחטפה מידה האחרת את הצעצוע הנוסף. הנאשמת 1 השליכה את הפעוטה על הארץ. הפעוטה מצדה

התקפלה על הארץ ומיררה בבכי. נקבע כי מדובר באירוע מכוער ואגרסיבי, הראוי לכל גנאי, במהלכו הפגינה הנאשמת 1 אלימות שגרמה לפעוטה מכאוב של ממש (סע' 20 לכתב האישום).

יב. הנאשמת 1 הורשעה בשתי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי **הפעוט הר.כ** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 20.7.2020 בעת שהנאשמת 1 ליקטה את נעלי הפעוטות, ישבו מספר פעוטות סביב שולחן, שעליו הוערמו אט אט נעלים של פעוטות, ככל הנראה כהכנה לקראת השכבתם לשנת הצהריים. חלק מהפעוטות הביעו עניין בערימת הנעלים. הר.כ אף הוא עמד ליד השולחן ולקח בידו נעל אחת מתוך ערימת הנעלים. פעוטה נוספת הביעה עניין באותה הנעל. הנאשמת 1 ניגשה לפעוט הר.כ, לקחה מידו את הנעל, ובאמצעות ידה השנייה, שאחזה אף היא נעל, הכתה את ידו של הפעוט ודחפה אותו בחוזקה לאחור. הפעוט נפל לאחור, והתיישב על הרצפה (סע' 4(ג) לכתב האישום). בתאריך 28.7.2020 הנאשמת 1 ניגשה למזרן שעליו ישן הפעוט הר.כ, ומשכה אותו בכוח בזרועו, הרימה אותו מהמזרן באחת, והניפה אותו באוויר, בתנועה מהירה. הפעוט נעמד על רגליו וניכר שהיה מטושטש, מבוהל ומפוחד. הפעוט זיחה לכיוון הסייעת ורד שישבה בסמוך והושיטה לקראתו את ידה. ורד קירבה את הפעוט לחיקה, חיבקה והרגיעה אותו. נצפה בברור, על אף שאין פס קול בסרטון, כי ורד גערה ונזפה בנאשמת 1, תוך שהדגימה בידה השנייה תנועת הנפה, וניכר כי כעסה עליה בשל התנהגותה האלימה (סע' 11(ו) לכתב האישום).

יג. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי **הפעוטה ל.ל** - בשל האירוע הבא: בתאריך 21.7.2020 הפעוטה ל.ל שיחקה ועלצה במרכז החדר, עם פעוטות נוספים, כשבידה צעצוע דמוי קובייה. הפעוטה לא חטפה את הצעצוע מאיש, וכמוהו היו מפוזרים רבים נוספים. בשלב כלשהו, ללא כל סיבה הנראית לעין, הנאשמת 1, אשר ישבה על שולחן סמוך, סימנה בידה לפעוטה ל.ל להתקרב אליה. הפעוטה התקרבה לעבר הנאשמת 1 והושיטה לה את הצעצוע שאחזה בידה. הנאשמת 1 לקחה ממנה את הצעצוע, ומיד לאחר מכן לקחה צעצוע דומה מפעוטה אחרת. הפעוטה ל.ל נותרה לעמוד סמוך לנאשמת 1, ואז לפתע, הנאשמת 1 לפתה בחוזקה את זרועה של הפעוטה ל.ל, קרבה אותה אליה, ומשכה אותה בחוזקה לתוך כיסא על מנת שתשב עליו. הפעוטה התיישבה על הכיסא, נוכח הכוח שהפעילה כלפיה הנאשמת 1, פרצה בבכי ממושך, ואף ליטפה בידה השנייה את הזרוע שבאחיזתה משכה אותה הנאשמת 1. הנאשמת 1 כלל לא מצאה לנכון להתייחס אליה. נקבע כי מעשיה של הנאשמת גרמו לפעוטה לביזוי ולמכאוב, אשר התבטא בבכייה הממושך (סע' 5(ה) לכתב האישום).

יד. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי **הפעוטה ט.א** - בשל האירוע הבא: בתאריך 29.7.2020 הנאשמת 1 האכילה את הפעוטה ט.א באופן כוחני, גס ואינטנסיבי. דרך האכלת הפעוטה על ידי הנאשמת 1 נחזית יותר לפעולות של פיטום או האבסה. כמויות האוכל שהפעוטה נאלצה לבלוע בתוך שניות, בכפות גדושות מזון, מעוררות חמלה עליה. בעת שהפעוטה סובבה ראשה לצד, הנאשמת 1 אחזה בחוזקה בראשה

וישרה אותו קדימה באגרסיביות ובכוחניות, שסביר כי גרמה לה למכאוב. הנאשמת 1 נראתה עצבנית והרבחה לצעוק. לאחר מכן, נטלה הנאשמת 1 מגבון לח, אחזה בראשה של הפעוטה וניגבה את פניה בכוח, בתנועות נמרצות, משל היא מנקה משטח כלשהו. תוך כדי פעולה זו, הטיחה הנאשמת 1 את ראשה של הפעוטה לאחור בעוצמה. ראשה של הפעוטה נחבט במשענת הכיסא ומעצמת המכה עף ראשה חזרה קדימה, מעין תנועה של "צליפת שוט", בעטייה של הפגת הכוח מצד הנאשמת 1. נקבע כי הפגנת האלימות מצד הנאשמת 1 בשלה הוטח ראשה של הפעוטה בכיסא גרמה לה למכאוב של ממש (סע' 12(ג) לכתב האישום)

טו. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש ובעבירה של תקיפה סתם כלפי הפעוטה א.ב - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 6.8.2020 הנאשמת 1 הרימה בשתי ידיה את הפעוטה והושיבה אותה בחוזקה מגובה ההנפה אל תוך הכיסא, בפראות, בגסות ובברוטליות. עוצמת ההושבה הרעידה את גופה והמוצץ עף מפיה. הפעוטה פרצה בבכי תמרורים ונראתה אומללה ובודדה. ברי כי אופן הושבת הפעוטה גרם לה למכאוב אשר התבטא בבכי שנמשך כ-3 דקות ארוכות. הנאשמת 1 כלל לא התייחסה אליה, וכך גם הנאשמת 2 וסייעת נוספת שהיו בקרבתה, ולבטח ראו ושמעו את בכיה. והנה, הפעוט ש.ב, אחיה התאום של א.ב, אשר שמע את בכיה, והגיע מקצה החדר, ניגש אליה, ליטף אותה, הרים עבודה את המוצץ מהרצפה והכניס לפיה, חיבק אותה, ליטף אותה ולא מש ממנה. ובעודו עושה כן, כאשר הפעוטה א.ב מיררה בבכי, עברה במקום הנאשמת 1, וכל שמצאה לעשות היה לדחוף קלות את ש.ב לעבר כיסא סמוך. נקבע כי התנהלות הנאשמת 1 באירוע זה משקפת רוע לב, אטימות ואגרסיביות (סע' 18(ז) לכתב האישום). בתאריך 6.8.2020, בשעת השכבת הפעוטות לשנת צהריים, הנאשמת 1 עברה בין הפעוטות וכיסתה אותם באופן עקבי, אחד אחרי השני, כך שהשמיכה כיסתה גם את ראשיהם. א.ב תועדה כשהיא מכוסה כולה, אלא ששכבה באלכסון כך שחלק מגופה יצא משטח המזרן. הנאשמת 1 השתמשה ברגלה, וכיוונה את כף רגלה הנעולה בכפכף למרכז גופה של הפעוטה ותוך הפעלת כוח יישרה אותה אל מרכז המזרן. הנאשמת 1 נהגה בפעוטה כאילו מדובר בחפץ שיש להשיבו למקומו (סע' 18(ה) לכתב האישום).

טז. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי הפעוטה ג.ד - בשל האירוע הבא: בתאריך 5.8.2020 לפתה הנאשמת 1 את הפעוטה בזרועה ומשכה אותה בעוצמה מצדו האחד של החדר לצדו האחר עד שדחפה אותה בכוח לעבר הנאשמת 2. כתוצאה מעצמת הדחיפה יצאה ידה של הפעוטה משרוול שמלתה. הנאשמת 2 העבירה את ידה של הפעוטה דרך שרוול שמלתה והושיבה אותה על כיסא אוכל מוגבה, בעודה בוכה, ואף תועדה דוחפת את ראש הפעוטה. כעבור כחצי שעה, הורידה הנאשמת 1 את הפעוטה מהכיסא, אשר שימש למעשה כ"כיסא עונשין", ודחפה אותה כדי שתלך מהמקום (סע' 17(ט) לכתב האישום).

יז. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש ובשתי עבירות של תקיפה סתם כלפי הפעוטה י.ע - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך

19.7.2020 הנאשמת 1 ישבה במרכז החדר והחליפה למספר פעוטות את החיתול, בדרך לא מוכבדת, כאשר הפעוט מופשט לעיני כל. לפתע, משכה הנאשמת 1 בחוזקה רבה את הפעוטה י.ע, כך שאחזה אותה באמתה והניפה אותה באוויר בתנועה סיבובית עד שהשתטחה על הרצפה. במהלך "מעופה" של הפעוטה ניתן להיווכח בכאב שהביעו פניה (סע' 3(ו) לכתב האישום). בתאריך 20.7.2020 בעת שהפעוטות ישבו במרחב המרכזי סביב השולחנות, ניגשה נאשמת 1 לפעוטות על מנת לאסוף את נעליהם ולרכזן על שולחן אחד. משנגעה הפעוטה י.ע בנעליים שהניחה נאשמת 1 על השולחן, אחזה נאשמת 1 משכה אותה בחוזקה ובעזרת גופה של הפעוטה גרמה לכיסא להסתובב סביב צירו, כך שהפעוטה ישבה כשגבה אל השולחן (סע' 4(ב) לכתב האישום). בתאריך 6.8.2020 ניגשה נאשמת 1 אל הפעוטה י.ע, אשר עמדה על מזרן במרחב הנוסף של הגן, הנאשמת, שמה ידה על ראש הפעוטה ודחקה את גופה כלפי מטה עד שהפעוטה נפלה על המזרן (סעיף 18(ו) לכתב האישום).

יח. הנאשמת 1 הורשעה בשלוש עבירות של תקיפה סתם כלפי **הפעוט א.ד.א** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 28.7.2020 ישבו הפעוטות במרחב המרכזי על כיסאות במבנה של ח'. אחד הפעוטות נע בכיסאו והנאשמת 1 התקרבה אליו והכתה אותו בידו (סע' 11(א) לכתב האישום). בתאריך 28.7.2020 ניגשה הנאשמת 1 אל הפעוט בעת ששיחק עם כיסא, אחזה בחוזקה בזרועו ודחפה אותו מהמקום. הפעוט נראה המום (סע' 11(ב) לכתב האישום). בתאריך 2.8.2020 האכילה נאשמת 1 את הפעוט א.ד.א בכוחניות רבה, באמצעות כפית, כך שבכל פעם שהכניסה את הכפית לפיו, נדחף ראשו לאחור. כל כפית הייתה כה גדושה, כך שהספיקו לפעוט 7 כפיות בלבד לאכול גביע מעדן. הפעוט נדרש לבלוע כמויות גדולות במהירות, על מנת שהנאשמת 1 תשלים את האכלתו במהירות. בשלב מסוים הטתה הנאשמת 1 את ראשו של הפעוט לאחור על מנת להקל על עצמה את האכלתו. המצג נחזה יותר להאבסה מאשר להאכלה (סע' 14(ה) לכתב האישום).

יט. הנאשמת 1 הורשעה בשתי עבירות של תקיפה סתם כלפי **הפעוט ג.פ** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 4.8.2020 עמד הפעוט ג.פ ליד מזרן בצדו האחד של החדר, בעוד המזרן עליו אמור היה לישון הונח בצדו השני של החדר. הנאשמת 1 תפסה את הפעוט בזרועו, הטיחה אותו על מזרן לא שלו, ומיד הורתה לו עם אצבעה לקום ולסור אל מזרן אחר שהמתין לו בצדו האחד של החדר. נמצא כי הנאשמת 1 הטיחה את הפעוט רק על מנת להורות לו לקום וללכת למזרן אחר (סע' 16(ג) לכתב האישום). בתאריך 6.8.2020 הנאשמת 1 האכילה מספר פעוטות, שישבו סביב השולחן, וביניהם הפעוט ג.פ. הנאשמת 1 עשתה כן באופן כוחני, גם ואינטנסיבי. דרך האכלת הפעוט על ידי הנאשמת 1 נחזתה יותר לפעולה של פיטום או האבסה. כמויות האוכל שהפעוט נאלץ לבלוע בתוך שניות, בכפות גדושות מזון, מעוררות חמלה. ראשו של הפעוט נשמט מטה מעת לעת על מנת שיוכל לבלוע, ואילו הנאשמת 1 אחזה בחוזקה בראשו וישרה אותו קדימה באגרסיביות ובכוחניות, שלבטח גרמה לו מכאוב (סע' 18(ג) לכתב האישום).

כ. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוט ל.א** - בשל האירוע הבא: בתאריך

3.8.2020 ניגשה נאשמת 1 אל ל.א, משכה אותו בחוזקה בידו מספר מטרים, מצד האחד של החדר עד שבשלב כלשהו הניפה את ידה קדימה במהירות ועזבה את אחיזת הפעוט. כתוצאה מהתנופה, הפעוט נראה "נמרח" על הרצפה במרחק של כמטר וחצי מהמקום שבו עזבה הנאשמת 1 את אחיזתה. המרחק מלמד על התנופה שבא שחררה הנאשמת 1 את ידו. הפעוט נפל על הרצפה ובלם עצמו בידיו. לאחר מכן התיישב הפעוט על הרצפה למשך מספר שניות וקם על רגליו (סע' 15(ב) לכתב האישום).

כא. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוט ל.ד** - בשל האירוע הבא: בתאריך 27.7.2020 הגיעה הפעוטה ל.ד בכוחות עצמה לכיוון המזרן שלה. הנאשמת 1 לפתה את זרועה של הפעוטה והשליכה אותה בעוצמה על המזרן (סע' 10(ט) לכתב האישום).

כב. הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוט ל.ש** - בשל האירוע הבא: בתאריך 3.8.2020, בעת השכבת הפעוטות לשנת הצהריים, הנאשמת 1 אחזה בזרועו של הפעוט ל.ש, ובידה השנייה דחפה אותו על גבו לכיוון המזרן. הפעוט נפל על בטנו והנאשמת 1 כיסתה אותו שמיכה מעל גופו וראשו (סע' 15(ח) לכתב האישום).

כג. הנאשמת 1 הורשעה בשתי עבירות של תקיפה סתם כלפי **הפעוט ה.א** - בשל האירועים כדלקמן: בתאריך 3.8.2020 ניגש פעוט לשני שרפרפים שהיו מונחים האחד על השני. הנאשמת 1 חפצה לעצמה את אחד השרפרפים, ועל כן תפסה את זרועו של הפעוט ודחפה אותו בעוצמה, על מנת להרחיקו. הפעוט נחת על ישבנו במרחק מסוים כתוצאה מתנופת הדחיפה. הנאשמת 1 לקחה לעצמה את השרפרף והלכה לדרכה (סע' 15(ה) לכתב האישום). בתאריך 3.8.2020 הנאשמת 1 הרימה את הפעוט בכוח, באמצעות משיכתו בכתפו, וגררה אותו עד שהוציאה אותו ממתחם המזרנים (סע' 15(ז) לכתב האישום).

כד. הנאשמת 1 הורשעה במקבץ עבירות תקיפה וחבלה כלפי פעוטות הגן שלא זוהו בשמם, כדלקמן:

(1) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש, בשל כך שבתאריך 16.7.2020, עת ישבו הפעוטות מסביב לשולחנות, לקחה **נאשמת 1** נעל שהייתה מונחת על השולחן והכתה באמצעותה על ידה של פעוטה שישבה סמוך לשולחן. נקבע כי לא הייתה זו מכה חלשה, שכן הדף החבטה נצפה מקפיצת גופה של הפעוטה. מכה לבטח גרמה לפעוטה כאב והשפלה לנגד עיני יתר הפעוטות, כשכל חטאה היה כי נטלה בידה נעל מתוך ערימת הנעליים, שמשום מה צוות הגן סבר שמקומם להיערם על שולחן האוכל של הפעוטות (סעיף 2(ב) לכתב האישום).

(2) הנאשמת 1 הורשעה בעבירת תקיפה סתם כלפי ריבוי קטינים, בשל כך שבתאריך

16.7.2020 כיסתה הנאשמת 1 באופן סדרתי ועקבי את ראשיהם של הפעוטות בשמיכה. אמנם היו פעוטות שהסירו את השמיכה מראשיהם, אך גם היו כאלה שקפאו על המזרן ונותרו שכובים כשראשם מכוסה למשך דקות אחדות. הנאשמת 1 לא דאגה להסיר את השמיכה מראשיהם של הפעוטות. דומה כי רק בנס לא נגרם נזק בלתי הפיך למי מהפעוטות בעקבות חסימת דרכי הנשימה בזמן שנרדמו מכוסים בשמיכה מעל ראשיהם (סע' 2(ד)לכתב האישום).

(3) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש, בשל כך שבתאריך 19.7.2020 הנאשמת 1 הייתה שקועה בשיחה עם הנאשמת 2, שישיבה בצדו האחר של החדר. לפתע, בלי כל התרעה או הצדקה, לפתה הנאשמת 1 את ידה של אחת הפעוטות שהיו בסביבתה, ומשכה אותה בחוזקה לכיוונה, עד שנפלה על הרצפה. הפעוטה נותרה על הרצפה דקות ארוכות, חפנה ראשה בידה ונראתה סובלת (סע' 3(ח) לכתב האישום).

(4) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 20.7.2020 כיסתה הפעוטה בשמיכה מעל לראשה. הפעוטה הסירה את השמיכה מראשה, וכשהנאשמת 1 הבחינה בכך היא שבה למזרן הפעוטה, הזיזה את גוף הפעוטה תוך הפעלת כוח באמצעות רגלה, ושבה לכסותה, כך שהשמיכה שוב כיסתה את ראשה (סע' 4(ו) לכתב האישום).

(5) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 27.7.2020 הנאשמת 1 אחזה בכוח בכתף ידה של הפעוטה, וללא כל סיבה נראית לעין, משכה אותה במהירות, בתנועה סיבובית עד ששחררה את אחיזת ידה, ומכוח התנופה הפעוטה פשוט יצאה מהאזור המצולם. נקבע כי מדובר בשימוש בכוח שנועד כפי הנראה להרחיק את הפעוטה מהמקום (סע' 10(ג) לכתב האישום).

(6) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 27.7.2020 הנאשמת 1 דחפה באמצעות ידה ראשה של פעוטה, אשר נקרתה בדרכה, וזו נפלה ארצה מעצמת הדחיפה. עצמת הדחיפה נלמדה אף מהמשך תנועת ידה של הנאשמת 1, משל השליכה חפץ. הנאשמת 1 כלל לא בדקה לשלומה של הפעוטה (סעיף 10(ד) לכתב האישום).

(7) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 27.7.2020 הנאשמת 1 דחפה את הפעוט בראשו בעת שהתקרב אל המזרן. כתוצאה מכך נפל הפעוט על ברכיו בצמידות למזרן. לאחר מכן, הפעוט טיפס על המזרן ונשכב עליו (סע' 10(ז) לכתב האישום).

8) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש, בשל כך שבתאריך 30.7.2020 כיסתה הנאשמת 1 את ראשה של פעוטה בשמיכה והלכה מהמקום. כעבור למעלה מדקה החלה הפעוטה להזיז את השמיכה, אז שחילצה ראשה. לאחר מספר דקות הסתובבה וחלק מגופה יצא משטח המזרן. הנאשמת 1 חזרה למקום, משכה את השמיכה שעליה שכבה הפעוטה ובכך גלגלה אותה אל מחוץ למזרן. או אז השיבה הנאשמת 1 את הפעוטה בחזרה אל המזרן בדרך של בעיטה בגוף הפעוטה באמצעות רגלה. הנאשמת שבה וכיסתה את הפעוטה בשמיכה, לרבות ראשה, ונתרה לעמוד לצידה. הפעוטה נותרה שכובה ללא נוע למשך מספר דקות כשראשה מכוסה. נקבע כי הנאשמת 1 גרמה לפעוטה מכאוב בכך שבעטה בה (סע' 12(י) לכתב האישום).

9) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 2.8.2020 ניגשה הנאשמת 1 אל פעוטה, אחזה בה והטיחה אותה בחוזקה לתוך כיסא, הטתה ראשה לאחור ובתנועות גסות ניקתה את פניה במגבון לח, כאשר ראשה הוטה לאחור, ודחפה באגרסיביות את הכיסא עליו ישבה לעבר השולחן (סע' 14(ח) לכתב האישום).

10) הנאשמת 1 הורשעה בעבירה של תקיפת סתם, בשל כך שבתאריך 3.8.2020 הנאשמת 1 תפסה את כף ידו של פעוט, בעודו שכוב על מזרן, ובמשיכה חזקה ואגרסיבית הביאה להקמתו מהמזרן, עד כי כל גופו הורם באוויר. לאחר מכן הנאשמת 1 משכה בחוזקה את הפעוט ממתחם המזרנים (סע' 15(ו) לכתב האישום).

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שביצעה הנאשמת 2

52. להלן אביא פירוט תמציתי של הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בגין הורשעה הנאשמת 2.

א. הנאשמת 2 הורשעה בעבירת התעללות כלפי **הפעוטה א.ל** - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 16.7.2020 כיסתה נאשמת 2 את הפעוטה א.ל בשמיכה מעל ראשה. במהלך למעלה מעשרים דקות ניסתה א.ל פעמים רבות להסיר את השמיכה מעל ראשה, אך נאשמת 2 שבה וכיסתה את ראשה עם השמיכה. במספר פעמים בהם הרימה א.ל את ראשה מהמזרן, נאשמת 2 דחפה בגסות שוב ושוב את ראשה בחזרה אל המזרן (סע' 2(ז) לכתב האישום). בתאריך 19.7.2020 הפעוטה א.ל התקרבה לנאשמת 2, כאשר בגדיה מסודרים, ואחזה בידה צעצוע כלשהו. הנאשמת 2 לפתה בחוזקה את הפעוטה, משכה אותה לכיוונה, הרימה את חלקה התחתון של חולצת הפעוטה, ובאמצעותה ניגבה את פניה. כתוצאה מכך, אבדה הפעוטה את שיווי משקלה, נפלה על שולחן סמוך ונחבטה ממנו. הנאשמת 2 התעלמה מנפילתה ולא בדקה האם נחבלה (סע' 3(ב) לכתב האישום). בתאריך 22.7.2020, במהלך שעת משחק של הפעוטות, מסרה הפעוטה א.ל לנאשמת 2 כדור משחק שאחזה בידה. במקום לקבל מהפעוטה את הכדור ולהודות לה על המחווה מצדה, הנאשמת 2 לפתה באגרסיביות את זרועה של הפעוטה, ובכך

גרמה לגופה הקטן להסתובב במקום, ואז היא הטיחה אותה בחוזקה על הארץ עד שמעדה והתיישבה. עצמת המעשה והגסות שהתלוותה לו הביאו לכך ששמלתה של הפעוטה התרוממה בחלקה (סע' 6(ג) לכתב האישום). בתאריך 23.7.2020, במהלך מפגש בגן, זחלה הפעוטה א.ל. למרכז הרחבה של הגן. נאשמת 2 הגיעה למפגש, תפסה את א.ל. בזרועה, הרימה אותה ומשכה אותה חזרה למקומה. בסמוך לכך קמה א.ל. מכיסאה והזיזה אותו. בתגובה, נאשמת 2 תפסה את א.ל. והטיחה אותה בחוזקה לכיסא מספר פעמים. א.ל. קמה שוב מכיסאה למרכז הרחבה, ונאשמת 2 אחזה ביד ימינה של א.ל., גררה אותה למקום מושבה והטיחה אותה על הכיסא (סע' 7(א) לכתב האישום). בתאריך 23.7.2020, בעת שהפעוטה א.ל. שכבה על מזרן, ישבה נאשמת 2 על שרפרף בצמוד למזרן. לאחר שהפעוטה הזיזה את רגליה על המזרן, משכה נאשמת 2 בחוזקה ברגלה של הפעוטה. מיד לאחר מכן, כיסתה נאשמת 2 את א.ל., תוך שהיא מכה אותה מספר פעמים בעזרת ידה. מספר רגעים לאחר מכן, הרימה א.ל. את ראשה מהמזרן. בתגובה לכך, הטיחה נאשמת 2 את ראשה של א.ל. בחוזקה אל עבר המזרן. הנאשמת 2 הפליאה אפוא לפחות 3 מכות עוצמתיות בגופה של א.ל., ביניהן הלמה הנאשמת 2 בעצמה רבה בראשה של א.ל., אך משום שהעזה להרים ראשה מהמזרן (סע' 7(ו) לכתב האישום). בתאריך 30.7.2020 ישבה נאשמת 2 על ספה בקצה המרחב הנוסף, בעוד הפעוטות שוכבים על מזרנים. באותה העת, שכבה הפעוטה א.ל. במזרן הסמוך לספה, והתרוממה מעט. אז, אחזה נאשמת 2 בכתפה והפילה אותה על המזרן. מספר רגעים לאחר מכן, כרעה נאשמת 2 מעל גופה של א.ל., על מנת להגיע לפעוט נוסף, ששכב במזרן הסמוך. נקבע כי הנאשמת 2 הפעילה כוח בלתי סביר כנגד א.ל. על מנת שתשכב על המזרן, תוך משיכה חזקה בכתפה, משל מדובר בחפץ שמוזז ממקום למקום (סע' 12(ז) לכתב האישום). בתאריך 30.7.2020 בעודה ישובה על הספה, משכה נאשמת 2 את השמיכה מעל הפעוטה א.ל. אשר שכבה על גבה, אחזה בידה והפכה אותה בכוח על בטנה על המזרן. לאחר מכן, הכתה נאשמת 2 את א.ל. בישבנה ואז משכה אותה באגרסיביות תוך אחיזה בזרועה וברגלה על מנת להשיבה למזרן. לאחר מכן, במשך מספר דקות הפכה נאשמת 2 פעם אחר פעם את א.ל. על בטנה תוך שימוש בכוח, והכתה אותה בראשה (סע' 12(ח) לכתב האישום).

ב. הנאשמת 2 הורשעה בעבירת התעללות כלפי הפעוטה ש.צ. - בשל מקבץ אירועים, כדלקמן: בתאריך 16.7.2020 בעת שהפעוטה ש.צ. שכבה על מזרן במרחב הנוסף בגן, ניגשה נאשמת 2 אל הפעוטה ש.צ. הרימה אותה מהמזרן והפעוטה התיישבה. מיד לאחר מכן נאשמת 2 אחזה בידה בחוזקה הרימה אותה מעט והשליכה אותה על המזרן בחוזקה. ש.צ. ניסתה להתיישב בשנית על המזרן, אז נאשמת 2 דחפה אותה בכוח באמצעות ידה לתוך המזרן ומשכה אותה ברגלה. נקבע כי מדובר בהתנהלות אלימה ואגרסיבית מצד הנאשמת 2 כלפי הפעוטה ש.צ. בזמן השכבת הפעוטות למנוחת הצהריים. הנאשמת 2 משכה את זרועה של הפעוטה לאחור, ובדרך זו הקימה אותה ממצב שכיבה. הפעוטה נפנפה בידה ואותה לחוסר שביעות מצדה. הנאשמת 2 עשתה תנועות של הכאה כלפי הפעוטה, ולאחר מכן אחזה את זרועה ובשתי ידה משכה את הפעוטה בפרעות ובאגרסיביות והטיחה אותה בעוצה חזרה למיטה, תוך כדי סיבוב גופה. הפעוטה נפלה על המזרן בחוזקה. הפעוטה ש.צ. יצאה מגבולות המזרן, והנאשמת 2 דחפה אותה פעמיים באגרסיביות חזרה למזרן. נקבע כי אופן התנהלות הנאשמת 2 כלפי הפעוטה, לרבות עוצמת ההטחה ודחיפות גופה, מחייב את המסקנה כי הנאשמת 2 גרמה לה למכאוב (סע' 2(ד) לכתב האישום). בתאריך

19.7.2020 ישבה הפעוטה ש.צ על כורסא ואחזה באיזשהו חפץ, ומולה ישבה הפעוטה ג.ב על שרפרף, והשתיים ניהלו שיח ושיחקו יחדיו. לפתע, הגיחה הנאשמת 2 למקום, וחפצה לשבת דווקא על אותה כורסא שעליה ישבה הפעוטה ש.צ. הנאשמת 2 לפתה את זרועה של ג.ב, וללא כל התראה הקימה אותה בחוזקה, ודחפה אותה מהמקום, משל סילקה חפץ. הפעוטה ג.ב הייתה כה המומה, כפי שגם נראה על פניה, עד כי עמדה על רגליה במרחק שאליו נדחפה בגסות על ידי הנאשמת 2, ורגליה לא משו מאותו מקום למשך שתי דקות וחצי! שהינו זמן ארוך למדי לפעוטה, בעוד חבריה המשיכו להתרוצץ ולשחק מסביבה. לאחר שהנאשמת 2 סילקה מהמקום את ג.ב היא תפסה באותה הדרך גם את זרועה של ש.צ, הקימה אותה באגרסיביות מהכורסה ובתנועה מהירה וגסה השליכה את הפעוטה, כפי שמעיפים כדור במשחק כלהו. הפעוטה ש.צ נפלה בחוזקה על הרצפה. לאחר נפילתה ארצה, הפעוטה ש.צ התיישבה כשגופה מקופל לפניו, כשראשה טמון בין רגליה וצמוד לרצפה. לאחר מכן, נשכבה הפעוטה על גבה, התהפכה על בטנה, וניכר כי חשה השפלה וביזוי. לאחר מכן, נעמדה הפעוטה על רגליה ונסה בריצה מהמקום. הנאשמת 2 מצידה התרווחה לה על הכורסא שכה חפצה, סילקה מהמקום את השרפרף שעליו ישבה קודם לכן הפעוטה ג.ב. באותם רגעים הנאשמת 2 אף דחפה בגסות שני פעוטות אחרים, זה אחר זה, אשר היו קרובים אליה. ניכר כי הנאשמת 2 לא חפצה בנוכחות פעוטות הגן בקרבתה. הנאשמת 2 אף לא התעניינה בשלומן של הפעוטות שאך רגעים ספורים קודם לכן סילקה מהמקום, כדי לפנות לעצמה את הכורסה (סע' 3(ד) לכתב האישום). בתאריך 19.7.2020 פנתה הפעוטה ש.צ לנאשמת 2 והשתיים החליפו מספר משפטים. לפתע, תפסה הנאשמת 2 את ידה של הפעוטה והטיחה אותה בחוזקה על הרצפה, בתנועה סיבובית. הפעוטה נפלה על הרצפה, למרגלות הנאשמת 2. כל חולצתה נמשכה ופלג גופה העליון נחשף ברובו. הפעוטה פרצה בבכי תמרורים ומדי פעם ניגבה את פניה בחולצה. הפעוטה שכבה כך על הרצפה, חצי עירומה, בכתה ויבבה במשך כדקה, בעוד הנאשמת 2 התעלמה ממנה לחלוטין, כאילו אינה קיימת, ואף בשלב כלשהו היא קמה והלכה מהמקום, בהשאירה מאחור את הפעוטה בוכה וצורחת, כשהיא שכובה על הרצפה ומבוזה ממעשיה. נקבע כי הנאשמת 2 השפילה את הפעוטה והכאיבה לה, בכך שהטיחה אותה באלימות ובגסות על הרצפה, ואף הגדילה לעשות משהתעלמה ממצוקתה (סע' 3(י) לכתב האישום).

ג. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי הפעוטה או.י - בשל כך שהרימה אותה מידה באוויר, הטיחה אותה על הרצפה וגרמה לה למכאוב. כתוצאה מכך, הפעוטה נשכבה על הרצפה ובכתה (האישום הראשון לכתב האישום).

ד. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש ובעבירה של תקיפה סתם כלפי הפעוט ג.פ - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 24.7.2020 שהו נאשמת 2 ויפית בחלק המרכזי של הגן, יחד עם הפעוטות. באותה עת, ישב הפעוט ג.פ על כיסא. אז, ללא כל סיבה נראית לעין, קמה לעברו נאשמת 2, אחזה בזרועו, הרימה אותו מהכיסא, ואז הפילה אותו על ברכיו על הרצפה. הפעוט נראה כאוב, מושפל ומבוזה, החל לבכות. נקבע כי הנאשמת 2 התנהלה ברוע ובברוטליות כלפי הפעוט. הנאשמת 2 כלל לא ניגשה אליו. פעוטה

אחרת, ט.א, ניגשה אל הפעוט ג.פ, ליטפה את גבו ועודדה אותו, עד שנעמד על רגליו, בעודו משפשף עיניו (סע' 8(ב) לכתב האישום). בתאריך 9.8.2020 בזמן שצוות הגן השכיב את הפעוטות לישון, חיפש הפעוט ג.פ מזרן כדי לשכב עליו, נאשמת 2 דחפה את ראשו של הפעוט, וכך נפל על מזרן (סע' 19 לכתב האישום).

ה. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש כלפי **הפעוט ה.ר.כ** - בשל האירוע הבא: בתאריך 26.7.2020 ניגשה נאשמת 2 למרחב המרכזי אל הפעוט ה.ר.כ, הכתה בחוזקה על ראשו ולאחר מכן דחפה אותו בחוזקה. מעצמת המכה הפעוט התגלגל על הרצפה, ונותר שכוב על גבו. מראה פניו של הפעוט אינו מותיר ספקות כי הוא חס כאב ובהלה (סע' 9(ב) לכתב האישום).

ו. הנאשמת 2 הורשעה בשלוש עבירות של תקיפה סתם כלפי **הפעוטה ה.ר** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 24.7.2020 ישבה הנאשמת 2 על שרפרף וסירקה את שיערה של אחת הפעוטות. הפעוטה ה.ר ניגשה לשתיים ונגעה קלות בשיערה ובפניה של הפעוטה אותה סירקה הנאשמת 2, וניכר כי הדבר הפריע לאותה פעוטה. הנאשמת 2 ביקשה להרחיק את ה.ר, ועשתה כן על ידי אחיזת אמתה ודחפה אותה, אך לא בעוצמה גבוהה. כתוצאה מכך, הפעוטה ה.ר נפלה ארצה ובכתה. ה.ר שכבה על בטנה ורקעה ברגליה מבלי שהנאשמת 2 ניסתה להרגיעה (סע' 8(א) לכתב האישום). בתאריך 26.7.2020 ישבה הנאשמת 2 על שרפרף, בעוד מספר פעוטות הסתובבו בקרבתה. הפעוטה ה.ר החזיקה בידה סל קניות ושיחקה עמו. בשלב כלשהו הניחה את הסל על הרצפה ופעוטה אחרת לקחה אותו בידה. ה.ר ביקשה להשיב לעצמה את הסל, אלא שאז הנאשמת 2 מצאה לנכון להתערב, באופן שמשכה בחוזקה את ידה של ה.ר וקרבה אותה אליה, עד כי הפעוטה נפלה על הארץ. הפעוטה המשיכה לשבת על הרצפה ואימצה לעצמה צעצוע אחר. ה.ר לא נראתה כמי שעמדה לנשוק או להכות פעוטה אחרת, ולא הייתה כל סיבה נראית לעין למשוך כך את הפעוטה ולהפילה על הרצפה (סע' 9(א) לכתב האישום). בתאריך 2.8.2020 הנאשמת 2 הרימה את הפעוטה, תוך שאחזה בזרועה, כך שכל משקלה הוטל על ידה האחת. בדרך זו נשאה הנאשמת 2 את הפעוטה כשגופה מונף באוויר, מספר מטרים, מצדו האחד של החדר לצדו השני. בדרך זו, כך נקבע, הנאשמת 2 העמידה את הפעוטה בפני סכנה לפריקת זרועה, ולבטח גרמה לה כך לכאב (סע' 14(ג) לכתב האישום).

ז. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוט ש.ב** - בשל האירוע הבא: בתאריך 5.8.2020, בשעת השכבת הילדים, תפסה נאשמת 2 בשתי ידיו של הפעוט ש.ב, והשליכה אותו על המזרן, על פניו (סע' 17(ה) לכתב האישום).

ח. הנאשמת 2 הורשעה בשתי עבירות של תקיפה סתם כלפי **הפעוט א.כ** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 28.7.2020 הנאשמת 1 לפתה את זרועו של א.כ והטיחה אותו בכוח לרצפה, לאחר שחפץ בצעצוע כלשהו שהחזיק פעוט אחר בידו. א.כ נותר שכוב על הרצפה,

מושפל ומבוזה, למשך שניות ארוכות. מצפיה בסרטון עולה כי הנאשמת 2 ראתה היטב את היחס האלים שהפגינה הנאשמת 1 כלפי הפעוט. השתיים שוחחו ביניהן ואף ניכר כי מבטה של הנאשמת 2 הוסט לכיוון הפעוט בעת שהוטח ארצה על ידי הנאשמת 1. לאחר מכן, הפעוט א.כ. ניגש לנאשמת 2, ושוחח עמה. הפעוט אף הניח ידו בעדינות על ברכה של הנאשמת 2, כמי שביקש ממנה עזרה ומזור לתסכולו. הנאשמת 2 השיבה דבר מה ל-א.כ., אך דבריה ככל הנראה לא הרגיעו את הפעוט, ועל כן הוא זרק מידו חפץ כלשהו. חרף הנטען בכתב האישום, הפעוט כלל לא היכה את הנאשמת 2. אמנם, הנאשמת 2 טענה בעדותה כי הוכתה על ידי הפעוט, וכך למעשה חזרה על הנטען בכתב האישום, משל היה בכך כדי להצדיק את תגובתה האלימה כלפי הפעוט, אך לא כך הוא. צפייה דקדקנית בסרטון העלתה כי הפעוט זרק חפץ מידו, שלא פגע באיש וכלל לא הכה את הנאשמת 2. יתר על כן, ברי כי אף אם הפעוט היכה את הנאשמת 2, לא הייתה בכך כל הצדקה להפגנת יחס אלים כתגובה מצידה. כפי העולה מהסרטון, לאחר שהפעוט השליך את החפץ מידו, הנאשמת 2 תפסה בחזקה את כף ידו, ובתנועה גסה ומהירה משכה את כל גופו באמצעות כף ידו, עד שאיבד את שיווי משקלו ונפל ארצה על ישבנו. לאחר מכן, הגיעה שוב הנאשמת 1, אחזה בזרועו ובאופן זה הרימה את כולו גבוה באוויר ונשאה אותו לכיוון כיסא אוכל גבוה. הפעוט נצפה כמי שצועק ופניו הביעו כאב. הנאשמת 1 הושיבה את הפעוט על כיסא גבוה והוא נותר ישוב על אותו כיסא, מבודד מכל יתר הסובבים למשך כמחצית השעה, עד אשר הגיעו לאסוף אותו מהגן (סע' 11(ח) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 הפעוט א.כ. היכה קלות מספר פעוטים. הנאשמת 2 ביקשה ככל הנראה להרחיקו מאותם פעוטים, ועשתה כן בכך שמשכה בעוצמה ובכוחניות את הפעוט, על ידי משיכת ידו והצמדתו בכוח לגדר, המוצבת במרכז החדר המרכזי (ובדרך זו מפרידה בין שני חלקי החדר). הפעוט התיישב על הארץ ולאחר מכן נשכב על הרצפה. הפעוט שכב כך על בטנו וניכר תסכולו, למשך דקות אחדות, מבלי שהנאשמת 2 התייחסה אליו (סע' 17(ד) לכתב האישום).

ט. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוטה א.ו.י.** - בשל האירוע הבא: בתאריך 23.7.2020, בעת שהפעוטים שכבו לישון, ניגשה נאשמת 2 לפעוטה **א.ו.י.**, משכה בחוזקה את רגלה ולאחר מכן משכה בעוצמה את זרועה של הפעוטה א.ו.י., באגרסיביות ובכוחניות, על אף שדובר על פעוטה המבקשת להירדם, וכל זאת אך כדי למקמה במרכז המזרן (סע' 7(ז) לכתב האישום).

י. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוטה א.ב.** - בשל האירוע הבא: בתאריך 22.7.2020, ביקשה הנאשמת 2 להושיב את הפעוטה א.ב. על כיסא ולצרפה ליתר הילדים שישבו סביב שולחן האוכל. ברם, הנאשמת 2 עשתה כן בכך שהרימה את הפעוטה באמה, קרוב לשורש כף ידה, ובדרך זו הניפה אותה באוויר, כשכל עומס משקל גופה הוטל על ידה האחת בקרבת מפרק כף היד, ולאחר מכן הטיחה אותה בחוזקה אל תוך הכיסא. הנאשמת 2 דחפה את הכיסא ועליו הפעוטה מספר פעמים באמצעות רגלה על מנת לקרבו לשולחן, עד כי ראשה עף לאחור. הנאשמת 2 אף לא מצאה לנכון לישר את הכיסא באופן שהפעוטה תיסוב סביב השולחן, אלא הכיסא נותר על צדו בקרבת השולחן. הנאשמת 2 הפעילה כוח עוצמתי ומיותר כנגד הפעוטה, אך

כדי לבצע פעולה פשוטה של הושבתה על כיסא ולקרבו לכיוון השולחן (סע' 6(א) לכתב האישום).

יא. הנאשמת 2 הורשעה בשתי עבירות של תקיפה סתם כלפי **הפעוט ר.ר.** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 16.7.2020 **הנאשמת 2** אחזה בכוח בזרועו של **ר.ר.**, גררה אותו לעבר המזרן וכשהגיע אליו השליכה אותו בכוח על המזרן כאשר פניו נחבטו במזרן. גוף הפעוט קפץ מעט לאחור בעת המגע עם המזרן, דבר שמלמד על מהירות ה"נחיתה" על המזרן. לאחר מכן הנאשמת 2 כיסתה את גוף הפעוט בשמיכה והוא נותר שכוב ללא תזוזה (סע' 2(ה) לכתב האישום). בתאריך 2.8.2020 ניגשה נאשמת 2 לפעוט ר.ר. אשר שכב על מזרן במרחב הנוסף, תפסה אותו בזרועו והעמידה אותו בכוח על רגליו, בסמוך למזרן. הנאשמת 2 הרימה את המזרן וביקשה לפנותו מהאזור. הפעוט ר.ר. שזה עתה הוקם על רגליו ממנוחת צהריים, היה מטושטש מהשינה, ודדה על רגליו. הנאשמת 2 מצאה לנכון לפנות את הפעוט מדרכה, בכך שדחפה אותו מספר פעמים באמצעות המזרן שאחזה בידה. המזרן פגע בעצמה בראשו של הפעוט וניכר כי הדבר גרם לו לאי נוחות, ראשו הוטה והוא נאלץ לקפוץ קדימה על מנת שלא למעוד. לבסוף, הנאשמת 2 דחפה את הפעוט באמצעות ידה על מנת שיסור מדרכה (סע' 14(ב) לכתב האישום).

יב. הנאשמת 2 הורשעה בחמש עבירות של תקיפה סתם כלפי **הפעוטה ג.ד.** - בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 23.7.2020, ניגשה נאשמת 2 לפעוטה ג.ד., אשר שכבה אותה עת על מזרן במרחב הנוסף של הגן, משכה ברגלה של הפעוטה בחוזקה, על מנת למקמה במרכז המזרן, ולאחר מכן כיסתה אותה (סע' 7(ה) לכתב האישום). בתאריך 30.7.2020, שכבה הפעוטה ג.ד. על מזרן. הנאשמת 2 תפסה בחוזקה את הפעוטה ג.ד. בזרועה, בעת ששכבה על בטנה, ובתנועה אגרסיבית וחזקה משכה אותה לקדמת המזרן. למעשה הנאשמת 2 הרימה מעט את הפעוטה ומשכה את גופה על המזרן, במעין תנועת זריקה. לאחר מכן כיסתה אותה בשמיכה (סע' 12(ה) לכתב האישום). בתאריך 30.7.2020, עת שכבה הפעוטה ג.ד. על מזרן, ניגשה אליה נאשמת 2, תפסה ברגלה בכוח ומשכה את גופה במהירות ובאגרסיביות, על מנת למקמה במרכז המזרן. לאחר מכן, הנאשמת 2 כיסתה את גוף הפעוטה בשמיכה (סע' 12(ו) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 ישבה הפעוטה ג.ד. על שולחן, בזמן שיתר הפעוטות ישבו על כסאות סביב שולחנות והמתינו לכריכים שחולקו להם. הנאשמת 2 ניגשה אל ג.ד. והושיבה אותה על כיסא פנוי סביב השולחן. אולם, הפעוטה התנגדה ומיאנה לשבת. הנאשמת 2, בחוסר סבלנות משוע, משכה בכוח את הפעוטה בזרועה, ובידה השנייה גררה את הכיסא שיועד לה לצד החדר, עד לגדר המפרידה בין שני חללי החדר. הנאשמת 2 הושיבה שוב את הפעוטה, הרחק מיתר הפעוטות, והתרחקה (סע' 17(א) לכתב האישום). בתאריך 5.8.2020 הנאשמת 1 לפתה את ג.ד. בזרועה ומשכה אותה בעוצמה מצדו האחד של החדר לצדו האחר עד שדחפה אותה בכוח לעבר הנאשמת 2. מעוצמת הדחיפה יצאה ידה של הפעוטה משרוול שמלתה. הנאשמת 2 סידרה לפעוטה את שרוול שמלתה והושיבה אותה על כיסא אוכל מוגבה, בעודה בוכה, ואף תועדה כשהיא דוחפה את ראשה מאחור. הנאשמת 2 לא מצאה לנכון להרגיע את הפעוטה הבוכייה ועזבה אותה לבדה בוכה על הכיסא המוגבה, אשר שימש למעשה כ"כיסא עונשין". כעבור כחצי שעה, הורידה הנאשמת 1 את הפעוטה מהכיסא, ודחפה אותה כדי שתתרחק מהמקום (סע' 17(ט) לכתב האישום).

יג. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוטה ל.ל.** - בשל האירוע הבא: בתאריך 5.8.2020 הפעוטה ל.ל ישבה על כיסא סמוך לשולחן, לצד יתר הפעוטות. בשלב כלשהו קמה הפעוטה מהכיסא ועמדה קרוב לשולחן, או אז הנאשמת 2 הובילה אותה חזרה אל הכיסא, אך הפעוטה סירבה. במענה לכך, ובחוסר סבלנות, תפסה הנאשמת 2 בזרועה של הפעוטה, ובכוחניות משכה והרחיקה אותה מהאזור, בתנועה מהירה, כך שהפעוטה מעדה ונפלה על הרצפה (סע' 17(ב) לכתב האישום).

יד. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוטה ט.א.** - בשל האירוע הבא: בתאריך 30.7.2020, שכבה הפעוטה ט.א על מזרן. הנאשמת 2 משכה במהירות ובחוזקה את רגלה של הפעוטה ט.א, בתנועה מעט סיבובית, שגרמה לפעוטה לסובב מעט את גופה, וזאת כדי למקמה במרכז המזרן. לאחר מכן, הנאשמת 2 הדפה מעט את הפעוטה על מנת שתשלים את סיבוב גופה ותשכב על בטנה. הנאשמת 2 כיסתה את גוף הפעוטה בשמיכה (סע' 12(ה) לכתב האישום).

טו. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוט א.ו.כ.** - בשל האירוע הבא: בתאריך 16.7.2020 ניגשה נאשמת 2 לעבר א.ו.כ ששכב על בטנו, כשהוא מכוסה, במהלך מנוחת הצהריים. הנאשמת 2 הסירה מעל הפעוט את השמיכה, תפסה אותו בשתי ידיה, הרימה אותו באוויר, והטיחה אותו בחוזקה בחזרה אל המזרן, כאשר ראשו מופנה לכיוון השני. ניכר כי ראש הפעוט נחבט במזרן. לאחר מכן כיסתה הנאשמת 2 את הפעוט בשמיכה (סע' 2(ו) לכתב האישום).

טז. הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם כלפי **הפעוטה ג.ב.** - בשל האירוע הבא: בתאריך 19.7.2020 הפעוטה ש.צ ישבה על כורסה ואחזה באיזשהו חפץ, ומולה ישבה הפעוטה ג.ב על שרפרף, והשתיים ניהלו שיח ושיחקו יחדיו. לפתע, הגיחה הנאשמת 2 למקום, וחפצה לשבת דווקא על אותה כורסה שעליה ישבה הפעוטה ש.צ. הנאשמת 2 לפתה את זרועה של ג.ב, וללא כל התראה הקימה אותה בחוזקה, ודחפה אותה מהמקום, משל סילקה חפץ. הפעוטה ג.ב הייתה כה המומה, כפי שגם נראה על פניה, עד כי עמדה על רגליה במרחק שאליו נדחפה בגסות על ידי הנאשמת 2, ורגליה לא משו מאותו מקום למשך שתי דקות וחצי, שהינו זמן ארוך למדי לפעוטה, בעוד חבריה המשיכו להתרוצץ ולשחק מסביבה (סע' 3(ד) לכתב האישום).

יז. הנאשמת 2 הורשעה במקבץ עבירות תקיפה וחבלה כלפי פעוטות הגן שלא זוהו בשמם, כדלקמן:

(1) הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפת סתם, בשל כך שבתאריך 19.7.2020, בזמן שהפעוטות שיחקו במרחב המרכזי, דחפה בחוזקה את כתפו של אחד הפעוטות, לאחר שהזיז את השער בגדר המפרידה בין שני חלקי החדר. הפעוט נדחף לאחור ונראה מבוהל (סע' 3(יא) לכתב האישום).

2) הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 19.7.2020 ניגשה הנאשמת 2 אל פעוט, בעת שהלה שכב על מזרן מכוסה בשמיכה, והזיזה בחוזקה את המזרן באמצעות רגלה. מיד לאחר מכן, הנאשמת 2 הסירה מעל הפעוט את השמיכה, תפסה בזרועו של הפעוט ובמשיכה חזקה וכוחנית הרימה והזיזה את כל גופו על מנת למקמו במרכז המזרן. כתוצאה מכך, גופו וראשו של הפעוט נחבטו מהפגיעה במזרן. לאחר מכן, הנאשמת 2 כיסתה מחדש את הפעוט בשמיכה (סע' 3(יב) לכתב האישום).

3) הנאשמת 2 הורשעה בשתי עבירות של תקיפה סתם, בשל האירועים המפורטים להלן: בתאריך 2.8.2020 הנאשמת 2 דחפה בידיה שני פעוטות נוספים (מלבד הפעוטה ה.ר.), זה אחר זה, על מנת שיעברו בין שני חלקי החדר, ולאחר מכן סגרה את השער שבגדר ההפרדה. הנאשמת 2 דחפה את הפעוט הראשון מגבו ומראשו, ואילו את הפעוט השני משכה בזרועו. מהירות הדחיפה נלמדה מתנועת ידה של הנאשמת 2, גם לאחר שנותק המגע בינה לבין הפעוטות, בדומה לזריקת כדור למרחק (סע' 14(ג) לכתב האישום).

4) הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 4.8.2020 נשאה על ידיה פעוטה אחת, ובידה השנייה משכה פעוט נוסף. הנאשמת 2 אחזה את הפעוט הנוסף בידו וגררה אותו, כשחלק מהזמן גופו היה באוויר, וכל כובד משקלו הוטל על זרועו האחת. מתנועות גופו של הפעוט נראה כי חש אי נוחות ואולי אף כאב (סע' 16(ח) לכתב האישום).

5) הנאשמת 2 הורשעה בעבירה של תקיפה סתם, בשל כך שבתאריך 16.7.2020 האכילה פעוט בכפיות גדושות למדי, עד כי הפעוט נאלץ לבלוע כמויות גדולות של מזון בזמן קצר. בשלב כלשהו, כשפיו של הפעוט היה מלא ועמוס במזון, טלטלה הנאשמת 2 את גופו מספר פעמים בתנועות גסות וכוחניות. גופו של הפעוט נע ונד, לא אחת, ומבטו היה המום (סע' 2(א) לכתב האישום).

סיכום הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מצד הנאשמות

53. נמצא, אם כן, כי לא רק שהנאשמות ביצעו עשרות מעשי אלימות מסוגים שונים כלפי פעוטות הגן שהיו תחת אחריותן, בתדירות גבוהה, לעתים מספר פעמים ביום, הרי שמעשיהן כשלעצמם היו קשים, גסים, מקוממים, מכאיבים ומשפילים. הכמות הבלתי נתפסת של המעשים, התדירות הגבוהה שבה הפגינו הנאשמות אלימות מתמשכת כלפי פעוטות בפרק זמן כה מצומצם כפי שנחשף בתיעוד המצולם, ריבוי הקרבנות, גיל הקרבנות, חוסר הישע של הקרבנות, פערי הכוחות והתלות המוחלטת שלהם בנאשמות, כמי לא יכלו לבטא עצמם, לתאר את שנעשה נגדם או להגן על עצמם - כל אלה ועוד מלמדים על נסיבות חמורות במיוחד בביצוע מעשי הנאשמות. מעשיהן של הנאשמות לא נפסקו מעצמם, אלא הודות לחשיפת התיעוד המצולם בגן בתקופה

הרלוונטית, בזכות ערנותן של שתי אימהות שזיהו התדרדרות התנהגותית מדאיגה אצל בנותיהן, ופעלו לקבלת סרטוני המצלמות מהגן, כפי שפורט בהכרעת הדין.

54. כל אחת מהנאשמות ביצעה במהלך עבודתה בגן, מעשים המחייבים הרשעתה בעבירות התעללות גופנית, התעללות נפשית, תקיפות וגרימת חבלות. מעשיהן של הנאשמות התבטאו, בין היתר, בדחיפות, משיכות, הטחות, מכות, הענשה, החפצה, זלזול, רוע, אטימות, האבסה, ביזוי וחוסר כבוד כלפי פעוטות הגן. הנאשמות פגעו פיזית בגופם של הפעוטות הרכים, גרמו להם כאב וסבל, ולעתים אף העמידו אותם בפני סכנה של ממש. בהכרעת הדין צוין כי מלבד מעשים רבים שהביאו לכדי הרשעת הנאשמות, הרי שכל אחת מהן ביצעה גם מעשים המשקפים טיפול גס, כוחני, חפצי, לעתים אגרסיבי, כלפי חלק מהפעוטות, אשר לא חייבו אותן לכדי עבירות פליליות. ברם, אותם מעשים אלימים גבוליים, כפי שפורטו בהכרעת הדין, גם אם לא חצו רף פלילי, היו כוחניים, גסים ובעלי אופי תוקפני כלפי הפעוטות, בוצעו בתדירות גבוהה והוסיפו נופך של חומרה למכלול מעשיהן של הנאשמות, בגינם הורשעו. כמובן, למען הסר ספק, הנאשמות תיתנה את הדין אך ורק על המעשים והעבירות בגינן הורשעו. עוד נקבע בהכרעת הדין כי אף אם המעשים האלימים הפיזיים כוונו כלפי פעוטות מסוימים, די בכך כדי להשליך על כלל פעוטות הגן, לרבות אלה שלא הותקפו פיזית על ידי מי מהנאשמות. הנאשמות, בדרך של התנהגותן האלימה והשיטתית, השליטו סביבן אווירת פחד ובעתה בגן, עד כדי גיבוש עבירה של התעללות נפשית מצד כל אחת מהן, כלפי ריבוי פעוטות שהיו תחת אחריותן, כולם או חלקם, לרבות כלפי פעוטות שלא נפגעו גופנית ממעשיהן.

55. מסקירת מעשיהן של הנאשמות, ניתן להצביע על דפוסי התנהלות אלימים חוזרים ונשנים מצדן, שכללו בין היתר את המעשים הבאים:

(א) **כיסוי הפעוטות בשמיכה מעל לראשם** (ראו למשל סעיפים: 2(ג), 2(ד), 2(ח), 4(ה), 4(ו), 4(ז), 10(ח), 10(י), 10(יא), 11(ה), 12(ט), 12(י), 14(א), 15(ח), 16(ב), 17(ו), 17(ז), 18(ד) ו-18(ה) לכתב האישום בנוגע לנאשמת 1; וסעיף 2(ז) לכתב האישום בנוגע לנאשמת 2). כפי שנאמר בהכרעת הדין, כיסוי פעוטות באופן שראשם כוסה אף הוא בשמיכה, כפי שכונה ובצדק על ידי הורים רבים: "כיסוי גופות", הינו מעשה פסול, אלים, מבזה, מעורר אימה, תוך ניצול לרעה של יחסי התלות של הפעוטות בצוות הגן, שלבטח חשו חוסר אונים, חוסר מוגנות והשפלה, ויש במעשה שכזה את הסמנים הנדרשים לגיבוש עבירת התעללות. ברי כי כל מעשה צריך להיבחן לגופו, אך יש לזכור כי במקרה דנא עסקינן בפעוטות, שתנועותיהם אינן מהירות וחדות כשל מבוגר ויכולתם להביע עצמם במילים כמעט ואינה קיימת. כיסוי ראש פעוט בשמיכה עשוי על נקלה לגרום לו בתוך שניות מועטות לחנק, אבדן הכרה ואף למיתה. מדובר אם כן בפוטנציאל לפגיעה בנפש, בעיקר כשמדובר בפעוטות שחלקם נראו מפוחדים ונמנעו מתזוזה מתחת לשמיכה, הגם שלמרבה המזל, לא נגרם לאותם פעוטות שראשיהם כוסו, ונעזבו לנפשם ללא השגחה, נזק פיזי ידוע או חנק. מעדויות הנאשמות, עלה כי כיסוי הפעוטות בשמיכה, באופן שכוסה ראשם, נועד לשיטתן לסייע להם להירדם, בסביבה מוארת ואולי רעשנית. אין לקבל זאת ואין זו הדרך. למעשה, נדרש מאחראים על פעוטות חסרי ישע לוודא כי יש להם נתיב אוויר פתוח וזמין לנשימה, בעיקר במהלך שנתם. בחלק מהמקרים הפעוטות נעזבו כששמיכה על ראשם ללא השגחה, ואף בחלק מהמקרים

הנאשמות שבו וכיסו את ראשי הפעוטות, ואף מנעו מהם להסיר את השמיכה שכיסתה את ראשם. מי תקע כף לידן של מי מהנאשמות, אשר ייחלו להירדמותם של אותם פעוטות, כי באותן דקות ארוכות הם לא סבלו מחוסר חמצן, עד כדי חנק?

(ב) **האכלת הפעוטות בדרך של האבסה** (ראו למשל סעיפים: 12(ג), 14(ה) ו-18(ג) לכתב האישום בנוגע לנאשמת 1). הנאשמת 1 תועדה והורשעה במעשי תקיפה נוכח האכלת מספר פעוטות באופן אגרסיבי, עד כי הפעוטות נדרשו לבלוע כמויות גדולות של מזון, בכפיות גדושות, בתוך שניות, כאשר הדבר דמה יותר להאבסה מאשר להאכלה. באותם מקרים, ראשיהם של הפעוטות נשמט מעת לעת על מנת שיוכלו לבלוע כמויות גדולות של מזון, אלא שהנאשמת 1 יישרה בחזקה את ראשם באגרסיביות ובכוחניות, שלבטח גרמה למכאוב, וכל זאת על מנת להאיץ את קצב האכלתם.

(ג) **הנפת פעוטות באוויר תוך משיכתם בידם האחת** (ראו למשל סעיפים: 3(ו), 5(א), 5(ב), 10(ג), 11(ה), 11(ו), 11(ח), 13(א), 15(ו), 15(ז), 16(א), 16(ו) ו-17(ח) לכתב האישום בנוגע לנאשמת 1; וסעיפים: 2(ו), 6(א), 14(ג) ו-17(א) לאישום השני, כמו גם האישום הראשון בכתב האישום הנוגע לנאשמת 2). שתי הנאשמות תועדו בעת שהרימו והניפו באוויר פעוטות בעודן אוחזות אך בזרועם האחת (לעתים האחיזה הייתה באמה, בכתף או בשורש כף היד). בדרך זו, כל עומס משקל גוף הפעוט הוטל על ידו האחת של אותו פעוט, באמצעותה הונף כל גופו באוויר, באופן שבנקל עשוי היה להביא לפריקת כתף או אף לנזק חמור עוד יותר. דרך זו, של הנפת פעוטות באוויר תוך אחיזתם בידם האחת, דומה יותר לסילוק חפצים, ומדובר בדרך מכאיבה ומזלזלת. פניהם של הפעוטות לימדו על הסבל והמכאוב שחוו מאחיזתם ומשיכתם בדרך זו.

(ד) **הושבת פעוטות על כיסא אוכל מוגבה כאמצעי ענישה** (ראו למשל סעיפים: 5(ג), 7(ו), 11(ח) ו-13(ב), לכתב האישום בנוגע לנאשמת 1; וסעיף 17(ט) לכתב האישום הנוגע לנאשמת 2). נמצא כי הנאשמות נהגו בשגרה, כך לטענתן, להושיב מדי פעם פעוטות על כיסא אוכל מוגבה, כזה שלא אפשר להם לרדת ממנו בכוחות עצמם, וזאת על מנת למנוע מהם לפגוע בילדים אחרים. כיסא זה שימש את הנאשמות הלכה למעשה כ"כיסא עונשין" כדי להגביל את חופש התנועה של אותם פעוטות, תוך פגיעה בכבודם ובאוטונומיה על גופם. נקבע כי הנאשמות ניצלו כיסא זה, לצורך הושבת פעוטות, ללא כל סיבה או הצדקה נראית לעין, לא לשם האכלתם ולא לשם מניעת פגיעות מצדם כלפי אחרים. הפעוטות הושבו על הכיסא המוגבה באגרסיביות לפרקי זמן ממושכים, לרוב למעלה ממחצית השעה, כשהם מורחקים מכל פעילות אחרת בגן, בעת שיתר הפעוטות שיחקו והסתובבו בגן, כאמצעי ענישה, המגביל את חירותם.

(ה) **הכאת פעוטות** (ראו למשל סעיפים: 2(ב), 4(ג), 10(ג), 10(י), 11(א), 11(ג), 12(ב) ו-16(ד) לכתב האישום בנוגע לנאשמת 1; וסעיפים: 9(ב), 12(ח) ו-17(ט) לכתב האישום הנוגע לנאשמת 2). נמצא כי הנאשמות נהגו מדי פעם להכות את הפעוטות, כל אחת באירועים בהם הורשעה.

הכאת הפעוטות בוצעה לרוב באמצעות ידיהן של הנאשמות, אך היו מקרים שהדבר בוצע באמצעות נעל שאחזה הנאשמת 1 בידה. הנאשמות הפליאו בפעוטות את מכותיהן במקומות שונים בגופם, כך למשל: ביד, בישבן, בראש ובפנים. לא דובר על מכות קלות או טפיחות, אלא חלקן היו מכות עוצמתיות שניכר כי גרמו למכאוב, כפי שלימדו פניהם של אותם פעוטות והטלטה שאחזה בגופם כתוצאה מעצמת המכה (כפי המפורט לעיל).

(ו) **מעשים של הטחות, משיכות, דחיפות, זריקות, הפלות ובעיטות** (ראו למשל סעיפים: 2(ג), 2(ד), 2(ח), 3(ה), 3(ו), 3(ז), 3(ח), 3(ט), 4(ב), 4(ג), 4(ו), 5(א), 5(ב), 5(ה), 7(ב), 7(ג), 7(ט), 7(י), 10(ג), 10(ד), 10(ז), 10(ח), 10(ט), 10(י), 10(יג), 10(יד), 11(ב), 11(ד), 11(ה), 11(ו), 11(ז), 11(א), 12(ב), 12(ג), 12(א), 13(א), 14(ח), 15(ג), 15(ד), 15(ה), 15(ו), 15(ח), 15(ז), 16(א), 16(ג), 17(ג), 17(ז), 17(ט), 18(ב), 18(ד), 18(ו) ו-20 לכתב האישום בנוגע לנאשמת 1; וסעיפים: 2(א), 2(ד), 2(ו), 2(ז), 3(ב), 3(ד), 3(י), 3(יא), 6(א), 6(ג), 7(א), 7(ה), 7(ו), 7(ז), 8(ב), 9(א), 9(ב), 11(ח), 12(ה), 12(ו), 12(ז), 12(ח), 14(ג), 16(ח), 17(א), 17(ב), 17(ד), 17(ט) ו-19 לאישום השני, כמו גם האישום הראשון בכתב האישום הנוגע לנאשמת 2). הנאשמות נהגו בפעוטות, בשגרה יומיומית, באופן מחפיץ, גס, אלים ואגרסיבי, כך שעל מנת להובילם ממקום למקום, להושיבם על כיסא, או להשכיבם על מזרן, הן נהגו במקרים רבים להטיח, לגרור, להפיל, לדחוף ולמשוך את הפעוטות בגסות ובכוח, כפי המתואר לעיל, ולא אחת גרמו להם מכאוב, סבל ובהלה.

56. מדובר אם כן בריבוי מעשים, אשר כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, כללו הפעלת כוח, אגרסיביות, הטלת אימה, ביזוי, גרימת מכאוב וסבל, תוך זלזול בוטה מצד הנאשמות בתפקידן כמי שהיו אמונות על שלומם וביטחונם של הפעוטות. ברם, לא ניתן לקבוע כי למעשיהן של הנאשמות קדם תכנון, שכן ממכלול הראיות עלה שהמעשים הפליליים והפוגעניים כלפי הפעוטות מצד הנאשמות היו חלק משגרת יומן בגן, תוך ניצול חוסר יכולתם של הפעוטות הקטנים, להגן על עצמם או לשתף בפגיעות בהם. בתקופה הקצרה שתועדה במצלמות הגן נצפו עשרות מעשים פליליים וגבוליים מצד כל אחת מהנאשמות בתדירות גבוהה. למעשה, נמצא כי הנאשמות מצדן, הן בהודעותיהן במשטרה והן בעדויותיהן בבית המשפט, כלל לא ראו פסול במעשיהן, וכל אחת בדרכה הציגה פרשנות מיתממת למעשיה, והקלה ראש בנטען כלפיה. התקבל הרושם כי הנאשמות כלל לא הפנימו את חומרת התנהלותה והפליליות הטבועה בהן, גם לאחר שהוגש נגדן כתב האישום והתנהל המשפט בעניינן. יתר על כן, כפי שגם צוין בהכרעת הדין, הנאשמות העידו כי התנהלותן בגן, כפי שתועדה במצלמות, הייתה התנהלות רגילה ומקובלת בגן גם עובר לאותה תקופה. כך למשל, הנאשמת 2 נשאלה בחקירתה במשטרה מיום 29.9.2020, האם "זו הדרך להזיז פעוטות?", ועל כך השיבה: "**ככה זה מתנהל בגן, אני אף פעם לא עשיתי משהו שלא מתנהל ככה**". דוגמא נוספת, הנאשמת 1 נשאלה בעדותה: כיצד היו מכסים את הילדים, והשיבה: "**את רוב הילדים היינו מכסים עד לסוף הראש כי בצד השני יש אור בגן**" (פרוט' מיום 25.3.2022, עמ' 1553). עוד דוגמא, הנאשמת 1 נשאלה על אופן השכבת הפעוטות, בהקשר של סעיף 18(ד) לכתב האישום, שם תועדה כשהיא מטיחה בעוצמה פעוטה על ספה המוצבת ליד מזרן. לאחר מכן, נשכבה הפעוטה על המזרן והנאשמת 1 כיסתה אותה בשמיכה מעל לראשה. הנאשמת 1 נשאלה האם זו הייתה דרך השכבה השגורה, השכיחה, הרגילה היומיומית מבחינתה, ועל כך השיבה בחיוב (פרוט' מיום

31.3.2022, עמ' 1592-1593). לגבי הושבת פעוטות על כיסא מוגבה, מסרה הנאשמת 1: "יש ילדים שנושכים והיינו שמים אותם בכיסא שלא ינשכו ילדים אחרים" (פרוט' מיום 31.3.2022, עמ' 1659-1660). בנוסף לכך, נאשמת 2 הורשעה בביצוע עבירה של תקיפה וגרימת חבלה של ממש, בשל כך שבתאריך כלשהו סמוך לחודשים אפריל-מאי 2019 הרימה פעוטה מידה באוויר, הטיחה אותה על הרצפה וגרמה לה למכאוב. מדובר באירוע מושא האישום הראשון שארע חודשים אחדים לפני שלל האירועים מושא האישום השני. כאמור הראיה המרכזית להוכחת האישום השני היה תיעוד מצולם, ואילו לגבי האישום הראשון נשמעה עדותה של עדת ראייה, שכן מדובר באירוע קודם בזמן שלא נשמר בסרטונים. פער הזמנים בין האירועים מושא שני האישומים מצביע אף הוא על התנהלות אלימה, שגרתית ונמשכת מצד הנאשמת 2. אשוב ואבהיר, הנאשמות תתנה את הדין אך ורק על האירועים הידועים שבהם נקבעה אשמתן. העולה מדבריהן כי הנצפה בסרטונים שיקף את שגרת הגן מלמד כי לא קדם תכנון למעשיהן בגינם תיתנה את הדין.

על-כן, אין בידי לקבוע כי למעשיהן של הנאשמות קדם תכנון. ברם, יש להדגיש, היעדר תכנון מוקדם בנסיבות המתוארות במקרה דנא אינו נסיבה מקלה כבמקרים אחרים, בהתחשב בכך שמדובר בסדרת מעשים מתמשכת ושיטתית בפעוטות חסרי יכולת להתנגד או להתגונן, שנעשתה בידי הנאשמות באופן שגרתית, כחלק בלתי נפרד מדרכי הטיפול בפעוטות, וזאת כשלעצמה נסיבה מחמירה.

57. באשר לנזקים שנגרמו לפעוטות כתוצאה ממעשי הנאשמות, לרבות הנזק הפוטנציאלי, יש להביא בחשבון כי המעשים בגינם הורשעו הנאשמות, המכוונים ומבוצעים כלפי פעוטות חסרי ישע, פגעו לא רק בגופם, אלא בנפשם וברגשותיהם. חותמם של מעשים שכאלו עלול להיות ניכר לתקופה ארוכה ועשוי לתת אותותיו למשך כל חייהם.

58. אציין כי לא נעלמה מעיני העובדה כי כל אחת מהנאשמות הורשעה במקבץ עבירות אחר ללא קשר לרעותה, ובה בעת יוחסו עבירות נוספות לנשות צוות נוספות באותו גן (בגינן הועמדו לדין בנפרד). העבירות בוצעו על ידי כל אחת מהנאשמות, כל אחת לפי חלקה, כאשר אין מדובר בביצוע בצוותא. ברם, שוכנעתי כי כל אחת מהנאשמות שלפני ביצעה בעצמה מסה כה משמעותית וחריגה של עבירות פליליות קשות כלפי הפעוטות בתקופה הרלוונטית המתועדת, כך שדי בחלקה של כל אחת מהן כדי להביא לתוצאות הקשות, הפיזיות והנפשיות, שניכרו אצל הפעוטות.

59. כתוצאה ממעשיה של כל אחת מהנאשמות נפגעו הפעוטות, פיזית, רגשית ונפשית, כמו גם יכולתם לבסס אמון בדמויות המטפלות בהם, כחלק מהתפתחותם התקינה. אמנם, לא נטען כי מעשי הנאשמות גרמו לפעוטות לחבלות בדמות פציעות, המטומות או דימומים, אך אין בכך כדי להקהות מחומרת מעשיהן של כל אחת מהנאשמות. כפי שפורט בהכרעת הדין, הפעוטות חוו לא אחת כאב וסבל - פיזי ונפשי, כתוצאה ממעשיהן של הנאשמות. אף אם כל מעשה בפני עצמו אולי אינו נמצא ברף הגבוה, הרי שחזרתן של הנאשמות על המעשים הללו פעם אחר פעם, "מעלה אותם דרגה" למדרג גבוה של חומרה. מהצהרות נפגעי העבירה, וכך גם מדברי הורי חלק מהפעוטות, ניתן ללמוד על פגיעות נפשיות ורגשיות שנגרמו למרבית הפעוטות, שחומרתן אינה פחותה מפגיעות פיזיות, ואולי אף עולות עליהן.

60. הורי הפעוטות תיארו בעדותם, מבלי שנסתרו, התנהגויות חריגות ומדאיגות בקרב ילדיהם שחלקן החלו עובר לחשיפת הפרשה. מרבית התופעות חזרו על עצמן, בקרב מרבית, אם לא כל הפעוטות, באופן כזה או אחר, כך למשל: סירוב להתכסות בשמיכה; קשיים בהירדמות; ביעוטי לילה; יקיצות בצרחות במהלך הלילה לעיתים לפרקי זמן ממושכים; בכי מתוך שינה; הירתעות מנוכחות מבוגרים, לרבות קרובי משפחה; הבעת חשש מאנשים מבוגרים; הפגנת מעשי אלימות כלפי אחרים, לרבות בני משפחה; הטחה עצמית על הרצפה; התפרצויות כעס; התפרעויות וצעקות; יריקות; תלישת שיערות; אי שקט; קושי להימצא בישיבה המשך זמן; בכי לא מוסבר; הימנעות מהימצאות בסביבת בני גילם; בהלה מרעשים; קשיי אכילה; קשיים בגמילה; קשיי שפה, עיכוב שפתי, קשיים בדיבור ורגרסיה בתחומים אלו; כיסויי בובות מעל לראשיהן וישיבה עליהן; סירוב לצאת מהבית; ניקיון אובססיבי ורגרסיה בתחומי התפתחות שונים. הורי הפעוטות סיפרו בעדותם על הקשיים היומיומיים עמם מתמודדים ילדיהם, ולמעשה משפחתם בכללותה, ושיתפו כי פנו לקבלת עזרה מגורמי טיפול שונים והתייעצו עם אנשי מקצוע, נוסף על הסיוע שסופק להם מ"מרכז פנדה" לשם הופנו על ידי הרווחה בעירייה. חלק מהפעוטות ובני משפחותיהם פנו במקביל לקבל טיפול מאת מטפלים רגשיים; יועצי שינה; הידרותרפיה; פסיכולוגים; קלינאי תקשורת; תזונאים; המכון להתפתחות הילד; ורופאים לרבות נויורולוגים ופסיכיאטרים.

העובדה כי מרבית, אם לא כל פעוטות הגן, חוו תופעות מהסוג המתואר, מצביעה על כך כי אין מדובר בצירוף מקרים, אלא הדברים נגרמו כתוצאה מהפגיעות שחוו בגן, כתוצאה ממעשיהן של הנאשמות. מדובר אם כן בנזקים רבים ומגוונים, הן לטווח המידי והן לטווח הארוך, שדורשים טיפול וריפוי ממושכים מידי אנשי מקצוע, עד כי קשה לאמוד בהווה את היקף הנזקים בכללותם, כך שפוטנציאל הנזק המסתמן קיים ואף משמעותי.

61. בהקשר זה ראוי להפנות לחוות דעתה ולעדוטה של **ד"ר רודיקה גויכמן** (להלן: "**ד"ר גויכמן**"), פסיכיאטרית ילדים ונוער, ובין היתר משמשת כמנהלת מרפאות בריאות הנפש ילד ונוער בקופת חולים כללית מחוז צפון, אשר לבקשת המאשימה חיברה חוו"ד פסיכיאטרית שנועדה לבחון את ההשפעות האפשריות של הנצפה מתוך סרטוני מצלמות הגן על ילדי הגן (ת/118). כפי שפורט בהכרעת הדין, עדוטה של ד"ר גויכמן נמצאה מהימנה, סדורה, מקצועית ונטולת כל אינטרס. ד"ר גויכמן התרשמה מצפיה בסרטונים שהאווירה בגן הייתה של פחד ואימה. המטפלות ביצעו את עבודתן באופן שאינו תואם את הצרכים הפיזיים, הקוגניטיביים והרגשיים של הפעוטות. ד"ר גויכמן הפנתה למצבים בהם הפעוטות סבלו מיחס משפיל ומתוקפנות פיזית של ממש, כגון: משיכות, דחיפות, מכות, הטחות והאבסה. לדבריה, סוג זה של התייחסות מביא את הילדים הנוכחים, אלו שספגו באופן ישיר את התוקפנות ואלו שצפו באירועים אלו, להתנהגות הגנתית רגרסיבית בשלבים שהינם קריטיים לחייהם. בדרך זו, כך נאמר, נמנעת מהפעוטות בנייה של אמון בסיסי בסביבה, תכונה אשר מהווה אבן יסוד למבנה האישיותי של כל אדם. ד"ר גויכמן הוסיפה כי ההזנחה המתמשכת של צרכיהם הרגשיים והקוגניטיביים של הפעוטות היא משמעותית והשלכותיה עלולות להיות מקיפות ויכללו, בין היתר, קשיי שליטה בוויסות הרגשי, נסיגה חברתית, עיכוב התפתחותי ואף פגיעה ביכולת התפקודית.

ד"ר גויכמן פירטה בעדותה את התרשמותה מהסרטונים בהם צפתה, ומסרה בין היתר, כי: "**באופן בו הגננות המטפלות מתייחסות לילדים, לפעוטות. ההתייחסות שלהן היא חסרת רגש, חסרת אמפתיה.**"

יש תמונות שהן מצביעות על איזו שהיא התנהלות גסה, ברוטאלית, לא עדינה מספיק לפעוט. וזה חוזר על כל הסרטים. אנחנו לא מסתכלים פה על אישה הספציפית הזאת. רואים דוגמא זו, ועוד הרבה כאלה. בעצם, כמו הבוקר. טיפה אחת לא תעשה את הגשם. הרבה טיפות יעשו את הגשם. וזה בדיוק מה שקורה בגן הזה. אחרי שראיתי יום ועוד יום, ועוד סצנה, ועוד סצנה, אתה מתחיל להיות מודאג מההתנהלות הכל כך חסרת אמפתיה, חסרת חמלה, חסרת כבוד לפעוט. לזרוק אותם, לדחוף אותם, להושיב אותם לשינה בצורה מאולצת, לכסות את הראש שלהם בשמיכה כאשר הילד מנסה להוריד את השמיכה מהראש כי לא נוח לו. בעצם הן מכסות אותו מחדש בכוח. ורואים שהילדים כבר, בגלל שהדברים כנראה לא קורים ביום אחד אלא לאורך זמן, כבר התרגלו לאווירה הזו ומנסים לשרוד אותה. מפתחים מנגנוני הגנה שהם לא תקינים, כדי לשרוד את המצב במקום להיות עסוקים ביצירה, בסקרנות, במשחק משותף. רואים הרבה כמו שהתחיל הבוקר, מסתובבים חסרי מעש, לא מתחברים בינם לבין עצמם, לא יוצרים משחק משותף. וגם הגננות לא מגיעות לרגע שמאפשרות לילדים האלה איזה שהוא מרחב בטוח להביע את עצמם, את הסקרנות שלהם, את היצירה שלהם, את האפשרות ללמוד ולבטא את עצמם בצורה קוגניטיבית, רגשית, חברתית נכונה. זאת ראיית העל. עכשיו, יש גם נקודות בהן איך שאומרים, עברו את הקו האדום בגלל שיש דחיפות, בגלל שיש אכילה של ילדים כמו של אווז ולא כמו של תינוק... כמו שנותנים אוכל לאווז, כך הכניסו את האוכל לפה. הילד עושה מאמץ, יושב ולא זז כדי לבלוע את כל כמות האוכל שהוכנסה לו לפה. אחר כך דחיפות, אחר כך משיכות, לטלטל אותם. אלו דברים שבובלים אין מה להגיד תוקפנות באלימות ופיזית. אני חושבת שכל מי שצופה בסרטונים האלה לא רוצה שהילד שלו יהיה בגן זה... כי האווירה איננה בטוחה, והם כופים את עצמם על מה שקורה שם בתוך הגן. עכשיו, ההשלכות הן מידיות ויש השלכות גם לטווח הארוך. באופן מידי יכולים לראות תגובות רגשיות אצל הילדים של חוסר ויסות רגשית, של קושי לפתח את עצמם ברמה קוגניטיבית, איחור התפתחותי שפתי, בעיות התנהגות, אגרסיות שיכולות להופיע דווקא אצל אותם הילדים לא בשעות הגן. שם לא יעזו. אבל ההורים יראו את זה כנראה בשעות אחר הצהריים, בהתנהגויות רגרסיביות שלהם, בטמפר טנטרום כמו שאנחנו קוראים, וצריכים לשאול מהר מאוד מה קורה שם. ויש דברים עוד יותר חריגים. נתתי את הדוגמא של האכילה כמו של אווז, באכילה מסוג זה בטעות אוכל הולך, במקום שילך לדרכי האוכל, ילך לדרכי הנשימה, הלך לנו הילד. זאת אומרת, או טלטלה, או לזרוק את הילד בצורה ברוטלית על הרצפה, יכול לקבל מכה בראש... או עם טראומות גופניות אחרות. זאת אומרת, יש דברים שיכולים לקרות במידי ויש גם השלכות לטווח ארוך. ואנחנו כפסיכיאטרים יודעים שכל הטראומות שילדים עוברים בגיל הרך, וכמה שהגיל יותר רך ולא נכנסה אפשרות של תיקון, ישאירו צלקות בהתפתחותם בגיל התבגרות, בגיל היותר בוגר, ואם, וישנם מאמרים שמדברים על כך שמחלות נפש, רוב הסיבה למחלות הנפש בגילאים היותר מאוחרים הם בטראומות שעברו בגיל הרך. ברור שיש גם פקטור גנטי וכן הלאה, אבל הטראומות, לטראומות בגיל הרך יש חשיבות רבה לתהליך ההתפתחותי שלהם" (פרוט' מיום 10.2.2022, עמ' 891-889).

וכן: "...יש לנו פה עניין עם ילדים מאוד מאוד קטנים. אין להם מנגנוני הגנה. הם צריכים לבנות אותם, לרכוש את מנגנוני ההגנה הבוגרים לחיים הבוגרים באופן הדרגתי כמו בניית מגדל. בבסיס של המגדל הזה של האישיות יושב, יושבת התכונה הכי בסיסית כדי שהמגדל הזה יעלה, שזה Basic trust. אמון בסיסי בסביבה. אם ה-Basic trust ייפגע, לא חשוב מה הילד מקבל אחר כך, כל

הבניה הזו היא לא יציבה. עכשיו, אין פה Basic trust כי אין לנו במי להאמין ואיך לבנות את האמון בסביבה כי הם ילכו עם הפנמות לא נכונות לאורך כל החיים. אם יתגלו, יטופלו. אם לא, זה מה שיהיה התוצר. אבל היה חשוב להגיד שזה לא רק הילדים שעוברים ישירות את האירועים הטראומטיים, אלה גם אלו שמסביב סופגים אותה פגיעה ... בעצם ההתפתחות הנפשית שלנו כוללת הציר הקוגניטיבי, הציר הרגשי והציר ההתנהגותי, חברתי וכן הלאה. כשיש פגיעות מסוג זה בגיל הכל כך רך, כל הצירים ההתפתחותיים נפגעים. לא נשאר אחד שלא. אז רואים קושי בוויסות רגשי בהמשך, ורואים דיכאונות ורואים חרדה ורואים קושי ללמוד. הילדים האלה יכולים להגיע לכיתה א', כשלא יכולים לרכוש א', ב', וכן הלאה ללמוד. עושים להם אבחונים פסיכו דידיקטיים. יש לקויות למידה, אבל יכול להיות מאוד שהלקויות האלה יושבות על זה שיש לקונות בתהליך ההתפתחותי שלהם בגיל הרך וקוגניציה, ואז גם התהליך הקוגניטיבי בהמשך לא מתפתח כמו שצריך. בעצם גם כל ציר תורם משהו לציר השני. כדי שהציר הקוגניטיבי יתפתח, צריך שהציר הרגשי יהיה תקין. זה לא, זו לא פגיעה ישירה באותו ציר. אז בעצם מגיעים לזה שאחרי חשיפה ממושכת לתהליכים טראומטיים מסוג זה, כל הצירים ההתפתחותיים ייפגעו. ובגילאים יותר גדולים אנחנו רואים דיכאונות, חרדה, בעיות התנהגות קשות. אני רוצה להגיד עוד משהו מאוד חשוב. היה ולא היה מתגלה הגן הזה, עוברים למשהו יותר טוב, מתחלף הגן, יש מזל, גננת יותר טובה... יש בית ספר טוב. עדיין הטראומה נשארה שם, כי לא תוקנה. ואז יכולים לראות פרוץ מחלה נפשית בגיל ההתגברות ויותר מאוחר, כשהטריגרים והדרישות לחיים עולות בעקבות הטראומה שספגו בגיל הרך. בגלל זה כל כך חשוב לנו כשמגיעים לגיל יותר גדול לקחת אנמנזה עד לפני הלידה, לא רק עד ללידה, כן? כי כל אלה משליכים בהמשך על בריאותו הנפשית של הילד" (פרוט' מיום 10.2.2022, עמ' 895-896).

בנוסף לכך, כפי שפורט בהכרעת הדין, נשמעו עדויותיהם של גורמים טיפוליים, אשר אבחנו וטיפלו באופן פרטני בפעוטות מסוימים. כך למשל, ד"ר רחל מאור, מומחית בפסיכיאטריה של הילד והמתבגר, אשר מסרה כי א.ל סובלת מעיכוב התפתחותי, אשר החמיר מאד בעקבות המקרים שעברה, והגיעה למסקנה, אשר לא נסתרה, כי: "ניתן לקבוע כי ל-א.ל סימפטומים מתאימים לאבחנה של הפרעה פוסט טראומטית (PTSD)-F42 בשיעור של 40% נכות ע"פ תקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה - תיקון), התשע"ב-2012, עם סימנים קליניים בחומרה בינונית, קיימת הפרעה ניכרת בתפקוד הנפשי והחברתי. מדובר בנכות צמיתה" (ת/135, עמ' 12). ד"ר מאור המליצה על המשך שילוב בגן חינוך מיוחד לילדים מעוכבי התפתחות, ומסרה כי א.ל תזדקק לטיפולים התפתחותיים גם בעתיד וככל הנראה שילוב במסגרות חינוך מיוחד גם בגילאים בוגרים יותר. הומלץ על טיפול פרטני/פסיכולוגי, תוך שצוין כי א.ל תזדקק לטיפול פסיכולוגי ממושך, טיפול תרופתי הרגעי ומעקב נוירולוגי בשל הסיכון להתפתחות בעיות רפואיות וקשיים נפשיים והתנהגותיים בעתיד.

ראו גם עדותה של עדי זלצר, מרפאה בעיסוק התפתחותית, אשר טיפלה ב-א.ל, על רקע קשיים התפתחותיים, עיכוב התפתחותי שכלל עיכוב שפתי ועיכוב ביכולות המשחק. נמסר כי במהלך תקופת הסגר בשל מגפת הקורונה נצפה שיפור בתפקודה, ואילו לאחר החזרה לגן חלה רגרסיה בתפקודה של הפעוטה א.ל, שהתבטא בכך שמילים שרכשה נעלמו, חזרה לדפוס חסר שקט, קושי משמעותי להתרכז וללמוד,

נראתה מוסחת רוב הזמן, הפגינה התפרצויות זעם, הטיחה את עצמה אחורנית והרביצה בזמן תסכול. נמסר כי **"יש להסיק כי האלימות אותה חוותה על בסיס יומיומי השפיעה מאד לרעה על התפתחותה ויש מקום לבחון מחדש את יכולותיה לאחר תקופת שיקום..."**. הומלץ על המשך טיפול בריפוי בעיסוק, השמה במסגרת גן קטן אשר תיתן מענה הולם לצרכיה, הדרכת הורים וטיפול רגשי.

מאיה ששון, מדריכת הורים ויועצת שינה, ייעצה להוריי ה.כ, בתחום השינה, לאחר שהתקשה להירדם, ביקש שאמו תישאר לידו והתעורר בלילות בבכי. בעדותה מסרה, בין היתר, כי **"התהליך הסתבך וכל הזמן הילדים הראו הרבה קושי, הרבה פחד, תגובות שלא הייתי מצפה מילד. לא היו מגיבים ככה"** (פרוט' מיום 21.2.2022, עמ' 1363).

נמצא אפוא כי מסה כה חריגה של הפרעות התנהגותיות והתמודדויות כה חריגות, אשר חזרו על עצמן בקרב פעוטות הגן, באופן המתואר בעדויות ההורים, אינה מותרת מקום לספק בדבר הקשר שבין האירועים החריגים בגן, מצד כל אחת מהנאשמות בפני עצמה, לבין אותותיהם על התנהגות הילדים והפגיעה בהם. הנאשמות במעשיהן פגעו בפעוטות גופנית, רגשית וצלקו את נפשם. פגיעות אלו עשויות לתן אותותיהן בפעוטות למשך תקופה ארוכה, אם לא לאורך כל חייהם, ולהוביל לבעיות התפתחויות שונות, עיכובים, חרדות, ופחדים, שישפיעו עליהם ועל קרוביהם.

62. מלבד הפעוטות שהינם הנפגעים המידיים, יש לכלול במעגל הקרבנות גם את משפחות הפעוטות, ההורים ויתר בני המשפחה, שנאלצים להתמודד עם ההשלכות ההתנהגותיות והבריאותיות של ילדיהם, והצורך לטפל בהם ולשקם אותם. להורי הפעוטות נגרמה פגיעה באמון במטפלים פוטנציאליים לילדיהם, בתחושות פחד, תסכול, רגשות האשם, הלקאה עצמית וחוסר אונים המלוות אותם תקופה ארוכה מאז ביצוע המעשים, בהשלכות האירועים על מערכות היחסים בתוך המשפחה ובכלל זאת קשיים זוגיים שחוו חלק מהורי הפעוטות על רקע ההתמודדות עם תוצאות מעשיהן של הנאשמות.

63. חלקן של הנאשמות, כל אחת בפני עצמה, בביצוע המעשים היה מרכזי ועיקרי. כל אחת מהנאשמות ביצעה את העבירות בגינן הורשעה, ללא קשר לרעותה, ומבלי שהייתה הצדקה או השפעה שלילית מצד אחרים כלפיה. לא נשמעו סיבות, הצדקות או הסברים מצד הנאשמות למעשיהן. דבר לא מנע מהן להבין את אשר עשו, את חומרת מעשיהן ואת הפסול שבהם. למעשה, באחד האירועים, אף תועדה סייעת אחרת, יפית, עת העירה לנאשמת 1 על אופן התנהגותה כלפי פעוטות, לאחר שמשכה אותו בכוח בזרועו, הרימה אותו מהמזרן באחת, והניפה אותו באוויר, בתנועה מהירה (ראו סע' 11(ו)לכתב האישום ופסקה 205 להכרעת הדין). הנאשמות היו מודעות למעשיהן ולחומרתם. הנאשמות חזרו על מעשיהן באופן תדיר, תקפו והתעללו שוב ושוב בפעוטות הגן, יום אחר יום, ולעתים מספר פעמים במהלך היום, כאשר הן יכלו לחדול ממעשיהן בכל עת. המעשים פסקו רק הודות לחשיפת סרטוני מצלמות הגן, ולא מיזמתן של הנאשמות. ער אני לקושי שבטיפול בילדים רכים בשנים, ודאי שבמספר רב של פעוטות כבענייננו. מדובר בתפקיד תובעני וקשה, אשר העוסק בו ייתקל, לא אחת, בסיטואציות בהן נדרשות ממנו תעצומות נפש. ואולם, בצד זה, ברור הוא, כי אין בקושי זה משום הצדקה או אמתלה כלשהי, למעשים מהסוג שביצעו הנאשמות. ברי כי אין בנמצא, אף לא

בדמיון, כל תרחיש שהתנהגותם של הפעוטות הרכים הצדיקה, ולו במעט, את מעשיהן של הנאשמות. הנאשמות ניצלו לרעה את פערי הכוחות בין לבין הפעוטות וחוסר יכולתם להתבטא, להתלונן או להתגונן. לא נשמעה כל טענה, ולא הוכחה, קרבה של הנאשמות לסייג לאחריות פלילית.

מדיניות הענישה הנהוגה

64. בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** מעלה בברור מגמת החמרה, העולה אף בקנה אחד עם תיקוני החקיקה בעבירות של תקיפה והתעללות בקטינים ובחסרי ישע במסגרות חינוכיות וטיפוליות על ידי הצוות האחראי עליהם. כפי הנאמר, תופעה נקלית ובזויה זו הפכה לאחרונה למכת מדינה ומכאן הצורך להעניש ולהרתיע מי אשר חוטא בעבירות מסוג זה, בכפוף לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בין היתר בעונשים הכוללים ריצוי מאסר משמעותי מאחורי סורג ובריח. כך למשל:

א. ע"פ 6123/21 כרמל מעודה נ' מדינת ישראל (9.2.2022) (להלן: "מעודה") - נאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בריבוי עבירות של התעללות בקטין או חסר ישע לפי סעיף 368 סיפא לחוק העונשין ובריבוי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. הנאשמת הייתה בעלים ומנהלת של גן שיועד לפעוטות בגילאים החל מ-3 חודשים ועד 3 שנים. במהלך תקופה של כ-3 שבועות ביצעה הנאשמת מעשי אלימות כלפי ילדי הגן, שכללו בין היתר: כיסוי ראשם של קטינים בשמיכה ושיבה עליהם למניעת תזוזה; קשירת ידי קטין באמצעות חוט למשך דקות עד שעות; הרמת קטינים באמצעות אחיזה בכוח בזרוע; הנפה באוויר עד להטחה ברצפה; הטחת ראשם על חפצים; טלטלת גופם; הצלפה בקטינים באמצעות חיתול; מתן סטירות; צביטות ומשיכת ראשם של פעוטות לאחור תוך חסימת אפם ופיהם, עד שהתגלעו קשיי נשימה; הושבה לא בטיחותית על כיסא גבוה שגרמה לנפילת קטינים; העמדת הקטינים בידיים שלובות מאחורי גבם זמן ממושך; הותרת קטינים לבדם בחדר חשוך, ומקרים בהם דחפה ראש של קטינה לצלחת ממנה אכלה והטתה ראש של פעוט לאחור בעת נותר אוכל בפיו. הנאשמת הורשעה בביצוע עבירות כלפי 10 פעוטות, שכללו 18 מעשי התעללות ו-35 מעשי תקיפה קטין הגורמת לחבלה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 8 לבין 13 שנות מאסר**. הנאשמת בת 28, נעדרת עבר פלילי. שירות המבחן המליץ על הטלת עונש מאסר התואם את חומרת העבירות ושילובה בטיפול רגשי תומך ומעקב פסיכיאטרי ע"י שב"ס. לנאשמת נסיבות חיים מורכבות אשר השפיעו על ביצוע העבירות. עיקר ההליך סב סביב שאלות משפטיות ולא על היעדר נטילת אחריות. הנאשמת אובחנה כמי שסובלת מפוסט טראומה ומדיכאון, ונקבע כי האווירה הציבורית בעניינה פגעה בה. בית המשפט ציין כי: "**בכל הנוגע לענישה הראויה, סבורני, כעמדת המאשימה, כי הגיעה העת להחמיר את רמת הענישה הנהוגת בעבירות של התעללות בקטינים ובחסרי ישע, בפרט כאשר עסקין בריבוי מקרים של התעללות על-ידי גננת בפעוטות רכים בשנים**". על הנאשמת נגזר אם כן מאסר בפועל למשך **9.5 שנים, מאסר מותנה ופיצוי כולל בסך 400,000 ₪**. הנאשמת חזרה בה מערעורה, לאחר שבית המשפט העליון המליץ לה לעשות זאת, תוך שנאמר כי

העונש שהושת על הנאשמת הולם וראוי בנסיבות העניין.

ב. ע"פ 2899/22 **ליובוב קזקביץ' נ' מדינת ישראל** (7.7.2022) - נאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, ב-4 עבירות של התעללות בקטין לפי סעיף 386ג סיפא לחוק העונשין; 14 עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין; ועבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. הנאשמת ניהלה בביתה פעוטון פרטי, לא מפוקח, במסגרתו טיפלה בפעוטות מגיל 4 חודשים ועד לגיל 3 שנים. במשך כשבועיים, במספר רב של הזדמנויות, תקפה הנאשמת את הקטינים והתעללה בהם, בכך שהשליטה בגן אווירת טרור, הכתה, דחפה, משכה את הקטינים, והותירה אותם קשורים בכיסאות אוכל לפרקי זמן ארוכים, טלטלה פעוטות, הכתה קטינים באמצעות חיתול בד, אחזה בזרועם של קטינים בכוח כדי להרימם. בית המשפט המחוזי קבע כי התנהגותה האגרסיבית של הנאשמת כלפי הקטינים התרחשה אמנם אגב ביצוע פעילות שגרתית בגן, אולם הייתה כרוכה בהשפלה, ביזוי ואטימות. הנאשמת הורשעה במעשי אלימות כלפי 10 פעוטות בגן. ניתן משקל לכך שהמעשים בוצעו בעקבות לחצים נפשיים כבדים תחתם הייתה נתונה הנאשמת, עד כדי מצוקה של ממש שחוותה באותה תקופה, שהביאו לשינויים משמעותיים בניהול הגן, דבר אשר השתקף אף בעדויות ההורים אשר סיפרו על התנהלות חיובית של הנאשמת בעבר וכי היו ערים לשינוי לרעה שחל בגן בכלל ובתפקודה של הנאשמת בפרט. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 30 חודשי מאסר לבין 6 שנות מאסר**. הנאשמת בת 64, נעדרת עבר פלילי, סובלת מבעיות בריאותיות, נטלה אחריות על מעשיה כבר בחקירתה במשטרה, הביעה צער וחרטה על מעשיה והתנצלה פעמים רבות בפני ההורים. מחוות דעת קרימינולוגית עלה כי במהלך החקירה התעוררה בנאשמת ההבנה בדבר עוצמת הפגיעה והשלכותיה. הנאשמת הביעה נכונות לפצות את הקטינים והוריהם כפי יכולתה. הובאו בחשבון נסיבות חייה המורכבות. הנאשמת הייתה נתונה במעצר במשך תקופה ארוכה, ותפקדה באופן מיטבי ואף הייתה בקשר טיפולי עם עו"ס שב"ס. על הנאשמת נגזר מאסר בפועל למשך **3.5 שנים, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 50,000 ₪**. הנאשמת חזרה בה מערעורה בהמלצת שופטי בית המשפט העליון.

ג. ע"פ 4302/18 **ספיר בוקשטיין נ' מדינת ישראל** (21.1.2019) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות התעללות בקטין חסר ישע על ידי אחראי לפי סעיף 368ג לחוק העונשין ותקיפת קטין על ידי אחראי שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 368ב(ב) לחוק העונשין. במשך תקופה של כ-4 חודשים עבדה הנאשמת כמטפלת בפעוט בן 5 חודשים. במהלך התקופה הרלוונטית, ביצעה הנאשמת בפעוט מעשי התעללות וכן תקפה אותו שלא כדין וגרמה לו לחבלות של ממש, בין היתר, השליכה צעצוע פלסטיק קשיח על אפו של הפעוט והוא דימם מהאף; הפילה כמה פעמים את עגלת התינוק שבה ישב קשור באופן שהותיר אותו תלוי במאונך כשרגליו מטה וראשו שמוט לפניו; דחפה בכוח את אצבעותיה לעומק הגרון של הפעוט כמה פעמים, ובאחת מהן גרמה לו חבלה ופצע בקשר הלשון שבגינם נזקק לטיפול רפואי ובאחרת גרמה לו לזוב דם; הניפה את הפעוט, הניחה אותו על הרצפה, תפסה בישבנו, קיפלה את גופו בכוח, גלגלה אותו על הרצפה כשהוא נופל לאחור על גבו וצורח בבכי; הניפה אותו באגרסיביות בעודה תופסת במותניו והטיחה אותו בכוח לתוך העגלה; לאחר שחיתלה אותו כששכב על גבו על הספה, לחצה על גופו

בידיה וריתקה אותו בכוח לספה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם עונש הולם שנע **בין שנה לבין 4 שנות מאסר בפועל**. בית המשפט המחוזי דחה את המלצת שירות המבחן להשית על הנאשמת עונש שיש בו אפיק שיקום, הכולל מאסר בדרך של עבודות שירות, צו מבחן ועונשים נלווים. הובאו בחשבון גילה הצעיר של הנאשמת (ילידת 1992), היעדר עבר פלילי, אישיותה החלשה, הפגיעות שחוותה בקשר זוגי והחשש שהמאסר יהיה לה קשה מהרגיל. ניתן משקל מסוים להודאתה, לחרטה שהביעה, להליכי הטיפול שהשתתפה בהם ולסיכויי שיקומה. על הנאשמת נגזרו **15 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 20,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמת על חומרת העונש. במקרה זה מדובר במעשי התעללות חמורים שהעמידו את הפעוט בסיכון משמעותי לגרימת נזק לגופו. ודוקו, פסק הדין קובע את מתחם העונש ההולם בגין פגיעה בנפגע עבירה יחיד, לעומת ריבוי נפגעי העבירה בהליך שלפני.

ד. ע"פ 1940/18 **וילמה טמוראדה נ' מדינת ישראל** (20.3.2019) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בעבירות התעללות בקטין חסר ישע לפי סעיף 368 לחוק העונשין ותקיפת קטין חסר ישע לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין. הנאשמת הועסקה כמטפלת סיעודית על ידי אמה של נפגעת העבירה, קטינה בת 16 וחצי המרותקת לכיסא גלגלים וסובלת משיתוק מוחין, עיוורון, אפילפסיה ופיגור שכלי. הנאשמת טיפלה בנפגעת העבירה במשך עשור, תחילה בסופי שבוע ובהמשך 3 ימים בשבוע. ביום האירוע, במשך שעתיים ורבע, התעללה הנאשמת ותקפה את הנפגעת בברוטליות בעת ששכבה חסרת אונים במיטתה. היא הכתה אותה בראשה, בפניה, במפשעתה, בירכיה וברגליה, צבטה אותה בחלקים שונים בגופה והכתה אותה באגרופים בפניה. הנאשמת תקפה את הנפגעת כ-70 פעמים, בתדירות של דקות בודדות, ולעתים שניות בודדות בין אקט אלים אחד למשנהו. כתוצאה מכך נגרמו לנפגעת חבלות של ממש הכוללות שטפי דם בירכיה וסימן אדום ברגלה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם צריך להיות גבוה מזה שעתרה לו המאשימה, בין 3 לבין 6 שנות מאסר, אך לא מצא לחרוג מהענישה לה עתרה ב"כ המאשימה והשית על הנאשמת **3 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 200,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמת על חומרת העונש, וזאת לאחר שהביא בחשבון כי הנאשמת ילדה את בתה במהלך תקופת מעצרה וצפויה להשתחרר כשנתיים וחודשיים לאחר הולדת בתה. ודוקו, בעניין טמוראדה דובר על התעללות חמורה, אך כזו שכוונה נגד בנפגעת אחת, ובמשך כשעתיים ורבע בלבד, במובחן מענייני של הנאשמות במקרה הנוכחי.

ה. ע"פ 5697/14 **רות לוי נ' מדינת ישראל** (17.2.2015) - שתי נאשמות הורשעו על יסוד הודאתן במסגרת הסדר טיעון בריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של קטינים שהיו אחראיות עליהם לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין. הנאשמות עבדו כמטפלות בגן, אותו פקדו 13-15 פעוטות בגילאי 3 חודשים עד שלוש שנים. במשך תקופה של כ-5 חודשים, נהגו הנאשמות להשליך כדורים וחפצים על ראשו של אחד הפעוטות וגרמו לשאר הפעוטות להצטרף אליהן, וכן נהגו לומר לו "גוי, ערבי, ייח שמך". הנאשמות נהגו לצבוט את לחייה של אחת הפעוטות וכתוצאה מכך נגרמה לה אדמומיות, נהגו לכנות פעוטה אחרת "קובבה" ו"שמנה", נהגו למשוך פעוטות בבגדיהם על מנת לאחוז בהם ולהושיבם בכוח על כיסא או על הרצפה. בהזדמנות אחת הנאשמת 1 אחזה בזרועה של

אחת הפעוטות ומשכה אותה אחרנית בחוזקה; צעקה על פעוטה אחרת עת ביקשה בסקוויט, ולאחר שהפעוטה פרצה בבכי הנאשמת 1 משכה אותה על הרצפה והושיבה אותה בין רגליה בחוזקה. במספר הזדמנויות במהלך התקופה, הנאשמת 2 שפכה את שאריות המשקה שלה על הפעוטות, קיללה, צבטה אותם וזרקה עליהם חפצים. בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה שונים ביחס לפעוטות נפגעי העבירה כדלקמן: בגין השלכת צעצועים תוך השמעת קללות וכינויי גנאי - **בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 6 חודשי מאסר בפועל**; בגין צביטה בלחי - **בין של"צ לבין 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**; בגין תפיסת זרועה של פעוטה ומשיכתה לאחור בחוזקה - **בין של"צ לבין 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**; בגין אחיזת פעוטה בחולצתה, משיכתה והושבתה על הרצפה בחוזקה - **בין של"צ לבין חודש מאסר לריצוי בעבודות שירות**; בגין המעשים הכלליים של משיכת פעוטות בבגדיהם לצורך הושבתם בכוח - **בין של"צ לבין חודש מאסר לריצוי בעבודות שירות**; בגין שפיכת המשקה על הפעוטות, השמעת קללות כלפיהם, צביטתם וזריקת חפצים עליהם - **בין שני חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין שני חודשי מאסר בפועל**. הנאשמות נעדרות עבר פלילי, הודו במעשים, תסקיר שירות המבחן בעניינן היה חיובי בעיקרו והצביע על נסיבות חיים לא פשוטות. הנאשמת 1, בת 46, סובלת מאפילפסיה במצב יציב, נדודי שינה, דיכאון וחרדות. הנאשמת 2, בת 29, במצב כלכלי קשה, אם לשני ילדים בני שנה ושלוש. צוין כי הנאשמות לקחו אחריות חלקית בלבד ומתקשות להפנים את חומרת הפסול במעשים שביצעו. בית המשפט המחוזי הדגיש כי נוכח נסיבותיהן האישיות של הנאשמות, העובדה שמדובר בפגיעות פיזיות מינוריות יחסית והעובדה, שהנאשמות בביצוע עבירה של תקיפה ולא התעללות, ראוי להעמיד את העונש ברף התחתון של המתחמים ולקבוע עונש כולל לכל האירועים השונים. על הנאשמות נגזר עונש של חודשיים מאסר בפועל ומאסר מותנה. בית המשפט העליון, בהסכמת הצדדים, העמיד את עונשן של הנאשמות על **6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן לתקופה של שנה**.

1. ע"פ 5986/08 **אהובה כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.2008) - נאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות של התעללות בקטין חסר ישע לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין, תקיפת קטין או חסר ישע, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. הנאשמת הייתה "בעלים, המנהלת והגננת" בגן ילדים. במשך כחודשיים, התעללה הנאשמת גופנית ונפשית, ברבים מילדי הגן. כך, לדוגמה, נהגה להושיב ילדים בכוח בכיסאותיהם כאשר היא מושכת אותם בחוזקה בידיהם; משכה בשיער ראשם; דרשה מהם לשבת זקוף תוך הדיפת ראשם בכוח לכיוון הקיר; זרקה נעליים לעבר הילדים; נקשה עם אצבעותיה בראשם; הטילה ילדים לעבר מזרון; נהגה להחזיק ילדים בחדר חשוך ששימש לאחסון מזרונים כאמצעי ענישה. בחלק מהמקרים נגרמו לקטינים חבלות. על הנאשמת נגזרו **18 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי לכל אחד מהקטינים בסך של 3,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמת הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש.

2. ע"פ 5248/06 **גלינה גוריאצקין נ' מדינת ישראל** (9.11.2006) - נאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של התעללות בקטין חסר ישע לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) בנסיבות סעיף 368א(1) לחוק העונשין. הנאשמת שימשה

כמטפלת בביתם של תאומים, תינוק ותינוקת, בני כחצי שנה. בהזדמנויות שונות הנאשמת תקפה את התינוקות ובין היתר טלטלה את התינוק; חבטה בראשה, בגבה ובישבנה של התינוקות; החזיקה בגב חולצתה של התינוקת, הרימה וטלטלה אותה ולאחר זאת חבטה בבטנה ובגבה; משסירבה התינוקות לאכול, ומשבכיה לא פסק, סטרה לה פעמיים בפניה ובראשה. הנאשמת ביצעה מעשים מעין אלו במשך פרק זמן של למעלה משבועיים. הנאשמת כבת 31, ללא עבר פלילי, והוגשה בעניינה חוות דעת פסיכיאטרית לפיה היא סובלת מליקוי נפשי הגורם לה לדחות את הטיפול שהוצע לה, אף שהיא זקוקה לו ועל כן קיים בעניינה סיכון אובדני. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמת **18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי בסך 5,000 ₪ וקנס בסך 1,000 ₪**, תוך שצוין כי העונש נגזר מבלי למצות את הדין. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמת על חומרת העונש, חרף נסיבותיה האישיות המורכבות של הנאשמת, וזאת לנוכח חומרת המעשים.

ח. ע"פ 727/01 **בדארנה עלא נ' מדינת ישראל** (1.9.2003) - נאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של התעללות בקטין לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין. במהלך מריבה מילולית בין הנאשם לאשתו, נטל הנאשם את בתו התינוקת בת עשרה חודשים, כאשר פלג גופה התחתון חשוף עקב החלפת טיטולים, הרימה, השליכה ארצה וגרם לה שבר קווי בגולגולת, שחייב את אשפוז המהיר בבית החולים ורק בדרך נס לא הסתיים במותה או בגרימת נזק פתולוגי פיזי לטווח ארוך. לחובת הנאשם הרשעה קודמת בתקיפת אשתו ובאיום לפגיעה באותה פעוטה, עת הייתה כבת שלושה חודשים, וכן הרשעות נוספות בין היתר בגין אלימות כלפי אנשים זרים. בית המשפט המחוזי קבע כי חרף היות המעשה חד פעמי, חומרתו מצדיקה הטלת מאסר לתקופה המרבית הקבועה בחוק. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש והעמיד את עונשו על **מאסר בן 6 שנים ו-3 חודשים**, חלף 7 שנות מאסר שגזר בית המשפט המחוזי, **ושנתיים מאסר מותנה**. בית המשפט העליון ציין כי "אף כי עונש המאסר בפועל מתקרב לעונש המרבי הקבוע בחוק בגין העבירה שהורשע בה, איננו חמור בהתחשב בחומרת מעשהו ובעברו הפלילי שמאופיין בעיקר בעבירות אלימות", ומצא להקל במידת מה בעונשו נוכח תהליך שעבר הנאשם לקראת שיקומו וכדי לעודדו להתמיד בדרך שעלה עליה. ודוקו, אין ספק כי מדובר במקרה התעללות קשה מצד אב כלפי בתו, שהסב נזק משמעותי, אך מדובר במקרה אחד כלפי פעוט אחד, בשונה מהמקרה שלפני שבו מדובר בריבוי אירועים כדרך של שגרה כלפי ריבוי נפגעים.

ט. עפ"ג (מח' מרכז) 28758-04-22 **ילנה סטרובינסקי נ' מדינת ישראל** (11.9.2022) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני, בריבוי עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי לפי סעיף 368(א) סיפא לחוק העונשין. הנאשמת תקפה 5 תינוקות שהיו כבני 8 חודשים ועד שנה ו-7 חודשים, שעליהם הייתה אחראית במסגרת עבודתה כסייעת בגן ילדים, במסגרת 3 אישומים המתעדים את אירועיהם של שלושה ימים עוקבים בגן בו שימשה כסייעת. במהלך אותם ימים תקפה הנאשמת בהזדמנויות רבות את הפעוטות בגן וגרמה להם למכאוב. בין היתר, אחזה בזרועם של התינוקות והרימה אותם עד שרגליהם ניתקו מהרצפה, הטיחה אותם בטרמפולינות או על הרצפה, דחפה אותם, הניחה שמיכות על ראשיהם ועל גופם תוך שהיא מקשה עליהם לזוז ולנשום ונענעה בחוזקה את הטרמפולינות. בכתב האישום נמנו 16 אירועים שהתרחשו במהלך 3 ימים. בית

המשפט השלום התרשם כי ככלל, המעשים המתועדים מצד הנאשמת אינם מלמדים על אלימות קשה או בוטה, או על אובדן עשתונות וחמת זעם, וכי לא נטען כי למי מהפעוטות נגרמה חבלה גופנית על גופו, למעט בכי או מכאוב. בית משפט השלום קבע כי מתחם עונש הולם נע בין 16 לבין 30 חודשי מאסר. בית משפט השלום דחה את טענת הנאשמת כי מעשיה נבעו ממצוקת כוח אדם ועומס. הובאו בחשבון הודאת הנאשמת, היעדר עבר פלילי ומצבה הנפשי לאחר האירוע. בית משפט השלום ציין כי מצא לבכר את שיקולי ההלימה, הרתעת היחיד והרבים על פני שיקולי השיקום. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשמת על חומרת העונש, קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, וקבע כי מתחם העונש ההולם, כפי שקבע בית משפט השלום, הינו מקל ונמוך באופן משמעותי ממתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירות. בית המשפט המחוזי העמיד אפוא את עונשה של הנאשמת על **28 חודשי מאסר בפועל**, חלף 18 חודשי מאסר שגזר בית משפט השלום, לצד **מאסר מותנה ופיצוי בסך 25,000 ₪**, תוך שציין כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. ודוקו, במקרה זה, להבדיל מהנאשמות כאן, הנאשמת כלל לא הורשעה בעבירות התעללות, ומדובר בעבירות שביצעה במשך 3 ימים "בלבד", כלפי 5 פעוטות, כפי שעלה מהתיעוד המצולם.

י. ע"פ (מח' מרכז) 48094-01-22 **לירז נתן נ' מדינת ישראל** (3.7.2022) - נאשמת הורשעה בבית משפט השלום, לאחר שמיעת ראיות, ב-7 עבירות של תקיפת קטין לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין וב-3 עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. הנאשמת עבדה כסייעת בגן ילדים, והורשעה בגין עשרה אירועים, שאירעו במשך 8 ימים על בסיס תיעוד מצולם, כנגד 5 קטינים שהיו תחת השגחתה. מעשיה של הנאשמת כללו הצמדת ראש למזרון, גרירה, הטחה ברצפה, הלבשת חולצה על משענת כיסא על מנת למנוע תזוזה, החדרת אצבע לפה והטחת ראש לקיר. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין **18 לבין 36 חודשי מאסר בפועל**. הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום, כך שהליך ההוכחות התמקד אך בפרשנות המשפטית שיש לייחס למעשיה, הנאשמת נטלה אחריות, הביעה חרטה ובושה, הובאו בחשבון הפגיעה בבני משפחת והאווירה הציבורית שליוותה את ההליך המשפטי, לצד ההליכים המשפטיים שלמעורבים נוספים בפרשה וכן אינטרס הרתעת הרבים. על הנאשמת נגזרו **24 חודשי מאסר בפועל**, **מאסר מותנה ופיצוי בסך 25,000 ₪**. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשמת על הכרעת הדין באופן חלקי והמיר את הרשעתה ביחס לשני אישומים לעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, חלף תקיפת קטין לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. ערעור הנאשמת על חומרת העונש נדחה.

יא. ת"פ (מח' ב"ש) 64049-04-21 **מדינת ישראל נ' אמיליה אמה אוסטרובסקי** (14.3.2022) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בריבוי עבירות של תקיפה והתעללות בקטין או בחסר ישע לפי סעיפים 379 ו-368ג סיפא לחוק העונשין. הנאשמת עבדה כגננת והייתה אחראית על קבוצה בת שמונה ילדים בגילאי שנה וחצי עד שנתיים וחצי לערך. במשך תקופה של כשבועיים, ביצעה הנאשמת 16 אירועים אלימים כנגד 7 פעוטות. הנאשמת נהגה כלפי הילדים בקשיחות, צעקה עליהם ונזפה בהם, לכל התנהגות של אי ציות שלתפיסתה היוו הפרעה וסטייה מהכללים. היא הגיבה באגרסיביות, אחזה, דחפה ומשכה בכוח ובכעס את הפעוטות ובחלק מהמקרים הכתה אותם עד לכדי בכי. בנוסף, בשעות הצהריים בגן, בעת שהילדים שכבו לישון

על גבי מזרונים שהונחו על הרצפה, נהגה הנאשמת באלימות ובאכזריות כלפי ילדים אשר לא שכבו בשקט במקומם, זזו או קמו מהמזרון, בכך שדחפה אותם, משכה אותם בכוח, הרימה אותם בידיה באוויר ואז הטיחה אותם בכוח אל המזרן כשהיא משליכה אותם אל המזרן מגובה ניכר. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שנע **בין 24 לבין 48 חודשי מאסר**. הנאשמת, כבת 71, ללא עבר פלילי, סובלת מבעיות בריאותיות שונות, קיבלה אחריות מלאה על מעשיה והביעה צער ואמפטיה לנפגעים. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינה. על הנאשמת נגזרו **24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך כולל של 100,000 ₪**.

יב. עפ"ג (מח' ת"א) 65860-10-21 **ליהיא מלכה בן דניאל נ' מדינת ישראל** (27.12.2021) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בריבוי עבירות תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין. הנאשמת עבדה כסייעת בגן ילדים. בהזדמנויות רבות במשך תקופה של כחודש נהגה כלפי הקטינים בגן באלימות, וזאת במסגרת 18 אירועי תקיפה כלפי 15 פעוטות. הנאשמת, בין היתר, הכתה את הפעוטות, הטיחה אותם לרצפה, דחפה אותן וצבטה אותם. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 14 לבין 28 חודשי מאסר**. הנאשמת הודתה וקיבלה אחריות על מעשיה. לנאשמת נסיבות חיים מורכבות אשר הייתה להם השפעה על אופייה, באופן שריצוי מאסר יהיה קשה לה מעבר לקושי עבור כל נאשם. הנאשמת מתפקדת מבחינה שכלית התפתחותית בטווח הנמוך של הנורמה וסובלת מבעיות שונות אשר לא קיבלו מענה טיפולי ייעודי. לאורך ניהול ההליך עברה הנאשמת מסכת קשה של ביוש ברשתות החברתיות ובין היתר קיבלה מסרים מאיימים. יוער כי הנאשמת הואשמה יחד עם סיגל אלקיים וייס, אשר לגביה יפורט בהמשך, תוך שבית משפט השלום קבע כי מכלול הנסיבות האובייקטיביות הצדיק גזירת עונש חמור במספר חודשים מזה שנגזר על אלקיים וייס, אולם קיימות בעניינה של הנאשמת נסיבות המצדיקות התחשבות בשל הליקויים מהם היא סובלת. על הנאשמת נגזרו **15 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך כולל של 30,000 ₪**. הנאשמת חזרה בה מערעורה על חומרת העונש בהמלצת בית המשפט המחוזי והערעור נדחה.

יג. עפ"ג (מח' ת"א) 56864-05-21 **סיגל אלקיים וייס נ' מדינת ישראל** (21.7.2021) - נאשמת הורשעה על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בשלוש עבירות של תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב לחוק העונשין ובריבוי עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. יצוין כי יחד עם הנאשמת הואשמו 3 נאשמות נוספות. הנאשמת הועסקה כגננת בפעוטון פרטי המיועד לפעוטות שבין גיל 5 חודשים לבין 3 שנים. הנאשמת הורשעה בביצוע 31 אירועי אלימות במהלך תקופה של שבועיים ויומיים, אשר מתארים עשרות מעשי אלימות כלפי 19 פעוטות. מעשי האלימות כללו, בין היתר, משיכת הפעוטות בחוזקה מידיהם; אחיזה כוחנית בחלקי גופם; משיכת מזרונים בשעה בה ישנו באופן שגרם לגופם להיחבל מהרצפה; אחיזה בכוח בפניהם של הקטינים; משיכת שיער ראשם; דחיפה לעבר חפצים; הושבתם באופן כוחני על כסאות וכיסוי ראשם בחיתול בד. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 18 לבין 30 חודשי מאסר**. הובאו בחשבון הודאת הנאשמת וקבלת האחריות על ידה, תחושות הבושה, הצער והאמפתיה שהפגינה, והיעדר עברה הפלילי. נשקלה השפעת חשיפת האירועים על חייה של הנאשמת מאז

פורסמו וכן לתסקיר שירות המבחן לפיו הסיכון הנשקף ממנה נמוך. צוין כי לא נעשו צעדים מעשיים לכיוון טיפול או שיקום. על הנאשמת נגזרו **22 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי בסך כולל של 45,000 ₪ וקנס בסך 1,000 ₪**. הנאשמת חזרה בה מערעורה על חומרת העונש בהמלצת בית המשפט המחוזי והערעור נדחה.

יד. ת"פ (מח' חי') 8869-11-19 **מדינת ישראל נ' ספיר כהן** (5.5.2021) - נאשמת הורשעה בעבירת התעללות בקטין על ידי אחראי לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין. הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום אך טענה כי עובדות אלה אינן מגלות עבירה בהוראת החיקוק המיוחסת לה אלא עולות לכל היותר לכדי עבירת תקיפה, וטענה זו נדחתה בהכרעת הדין. הנאשמת עבדה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמטפלת בכיתת תינוקיה בגן. מעשי הנאשמת כללו התעללות גופנית ונפשית בפעוטות אשר באה לידי ביטוי במעשי אלימות מרובים כלפיהם, ובין היתר סטרה לפעוטות, הכתה אותם בפניהם, משכה אותם בשערם, בעטה בראשם, דרכה עליהם ונהגה בהם באכזריות. מדובר באירועים שהתרחשו במהלך יום אחד, במשך כשעתיים, כאשר החומרים שהופקו ממצלמות האבטחה תיעדו עשרה ימים, שבמהלכם טיפלה הנאשמת בפעוטות כפי שמצופה שתנהג. נקבע מתחם עונש הולם שנע בין **14 לבין 36 חודשי מאסר**. הנאשמת שולבה בהליך טיפולי, אשר נקטע בעקבות התפרצות מגפת הקורונה ועתידה הייתה להשתלב בקבוצת טיפול ייעודית. בית המשפט קבע כי לא די באלו כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. הנאשמת, ללא עבר פלילי, קיבלה אחריות על מעשיה, אם כי באופן מסויג, אם לשתי ילדות קטנות. מאז חשיפת הפרשה ספגה הכפשות קשות, אף במהלך הדיונים, וכן ברשתות החברתיות. שירות המבחן התרשם מהנאשמת כבעלת יכולות תפקודיות והיעדר קווים אלימים והוצגה הערכת סיכון נמוכה להתנהלות אלימה בעתיד. על הנאשמת נגזרו **15 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 3,000 ₪ לכל אחד מהקטינים שנפגעו ממעשיה**. במקרה זה מדובר במעשי התעללות של נאשמת כלפי מספר פעוטות בפרק זמן קצר בן שעתיים במהלך יום אחד, וכי בעשרה ימים נוספים שתועדו לא נצפתה התנהגות אלימה, וזאת בשונה ממעשיה של הנאשמות שלפני, אשר נפרסו על פני שלושה שבועות וחצי.

טו. ת"פ (שלום רח') 54348-05-19 **מדינת ישראל נ' ציפורה דוד** (26.7.2020) - נאשמת הורשעה בעבירה של התעללות בקטין לפי סעיף 368ג רישא לחוק העונשין. הנאשמת שימשה כמטפלת של תינוק כבן 11 חודשים. הנאשמת הורשעה בגין מעשים רבים אשר נכללו בגדר 7 אירועים, אשר למעט אחד, התרחשו באותו יום. בין היתר, הנאשמת אמרה לתינוק "אני הורגת אותך" בזמן האכלתו; צעקה לעברו "די" מספר פעמים כשבכה והזיזה אותו ממקום למקום בחוזקה, הכניסה מוצץ לפיו בחוזקה; סטרה לו בפניו בחוזקה מספר פעמים והטיחה אותו על הספה; הושיבה אותו בחוזקה על השטיח; הכתה אותו עם ידה בפיו; דחפה בחוזקה בקבוק לפיו וצעקה "תחזיק ותשתה" ובהמשך צעקה "די, די" וסטרה לו בחוזקה בפניו, ובהמשך השכיבה אותו בחוזקה על השטיח; הזיזה את התינוק ברגלה; צעקה עליו בהזדמנויות רבות כאשר בכה או כאשר התנהגותו לא הייתה לרוחה; הטיחה אותו על השטיח והותירה אותו בוכה; האכילה את התינוק במהירות ובאגרסיביות תוך שהוא בוכה, בהמשך תפסה בחלק האחורי של ראשו, נטלה מגבת, הצמידה אותה פעמיים בחוזה לפניו של

התינוק וחנקה אותו באמצעותה במשך מספר שניות תוך שהתינוק בועט ברגליו ומנסה להסיר את המגבת מפניו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר**. הנאשמת בת 66, נעדרת עבר פלילי, ונסיבות חייה לא היו פשוטות. הנאשמת הודתה במיוחס לה, נטלה אחריות, הביעה צער וחרטה, נאלצה לשנות כתובת מעצר בית בשל הפגנות וביוש ברשתות החברתיות, ובאחד המקרים הותקפה הנאשמת והוצאו צווי הרחקה נגד התוקפים. הנאשמת נרתמה להליך שיקומי פרטי, אולם חלה ירידה בכמות המפגשים בהם לקחה חלק בשל קשיים כלכליים ומשבר הקורונה, הגם שהביעה נכונות להמשיך בהליך הטיפול. על הנאשמת נגזרו **12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪**.

65. ב"כ הנאשמת 2 הפנו אל ת"פ (מח' חי') 40095-07-14 **מדינת ישראל נ' חנה ירון** (7.6.2015), שם הורשעה נאשמת, בת 59, לאחר שהודתה בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה של התעללות בקטין. מדובר בנאשמת שעבדה כסייעת בגן ילדים, בו היו 32 ילדים בגילאי 3.5-4.5 שנים. במהלך אחד המפגשים בו השתתפו כל ילדי הגן, הושיבה הנאשמת את אחד הילדים על כיסא לצידה. במהלך המפגש, ולאחר שאחת הקטינות אמרה כי אותו קטין הרביץ לה, הורתה הנאשמת לקטינה ש"תחזיר לו". לאחר מכן ניגשה הקטינה, ובעקבותיה שני קטינים נוספים, אל עבר הקטין, ובעטו בו. כל זאת שעה שהנאשמת צופה במעשיהם ואיננה נוקפת אצבע. בהמשך, בעקבות דיווחים של קטינים נוספים שאותו קטין הכה אותם, משכה הנאשמת את הקטין בכוח אל מרכז המעגל, ואמרה לכל ילדי הגן כי כל מי שנפגע על ידי הקטין רשאי להחזיר לו. בהוראתה זו, ניגשו כל ילדי הגן לעבר הקטין, הקיפו אותו ובעטו בו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין נע בין עונש של מספר חודשי מאסר, שניתן וירוצו בעבודות שירות, לבין עונש של 12 חודשי מאסר. לאחר שנתן דעתו, בין היתר, לפרק הזמן הקצר שבו נעשו המעשים, אשר הופסקו ביוזמת הנאשמת, לכך שלמעשה לא קדם תכנון של ממש, לנסיבותיה האישיות, התנהלותה הנורמטיבית לאורך השנים ועברה הנקי, ולאחר שנתן דעתו לתסקיר שירות המבחן לפיו הסיכוי להישנות מעשים דומים הינו נמוך, גזר בית המשפט על הנאשמת עונש של 5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. דומני כי אין המקרה נדון דומה במהותו לעניין שלפני. אמנם מדובר במקרה חמור, שאין להקל בו ראש, אך מדובר באירוע יחיד כנגד פעוט אחד, כאשר מרבית האלימות כנגד הפעוט הופעלה שם על ידי ילדים אחרים, בעידודה של הנאשמת שם, בשונה לחלוטין מהקביעות בעניין של הנאשמות פה.

66. סקירת הפסיקה שהובאה לעיל, מלמדת אפוא על מגמה ברורה של החמרה בענישה, הנעוץ לא רק בשוני הנסיבתי של המקרים, אלא מגלם גם את מדיניות ההחמרה האמורה. מגמה זו עולה בקנה אחד עם מצוות המחוקק כפי העולה מתיקוני החקיקה עליהם עמדתי לעיל. מתחמי הענישה שייקבעו בעניין של הנאשמות ישתלבו אף הם במגמה זו, ולצד האמור, ייקבעו במידתיות ותוך התייחסות לנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירות, כאמור לעיל.

67. במסגרת קביעת מתחם הענישה ההולם, ביחס לכל אחת מהנאשמות, תוך השוואה לרף הענישה כפי שנטען על ידי ב"כ הצדדים תוך הפניות לפסיקה, יש לזכור, כי אין בהכרח חפיפה בין מתחם העונש ההולם, המהווה הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, לבין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הרלבנטית, שאינה אלא

שיקול מבין השיקולים הנלקחים בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם. בהקשר זה סבורני כי שני הצדדים הקצינו עמדוניהם לגבי מתחמי הענישה ההולמים - המאשימה לחומרה ואילו ההגנה לקולה.

קביעת מתחמי הענישה ההולמים

68. בהתאם להוראות חוק העונשין חלקן היחסי של כל אחת מהנאשמות בביצוע העבירות בגין הורשעה יובא בחשבון במסגרת קביעת מתחם נפרד לכל אחד מהן (ראו בהקשר זה ע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל, פס' 15 (22.11.2020)).

69. על-כן, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוצאותיהן והיחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמתן של הנאשמות ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליהן, ובהתחשב במכלול העבירות שכל אחת מהנאשמות הורשעה בהן, מצאתי לקבוע מתחמי ענישה ביחס לכל אחת מהן, כדלקמן:

מתחם העונש ההולם לכלל העבירות שביצעה הנאשמת 1 הינו **בין 6 ל-12 שנות מאסר בפועל**, לצד ענישה מותנית צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

מתחם העונש ההולם לכלל העבירות שביצעה הנאשמת 2 הינו **בין 3 ל-9 שנות מאסר בפועל**, לצד ענישה מותנית צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

70. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחמים משיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סע' 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחמים בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סע' 40 לחוק העונשין).

בענייננו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחמי הענישה ההולמים, בשל שיקולי שיקום, בהעדר המלצה ובהעדר לקיחת אחריות מצד הנאשמות לביצוע כלל העבירות בהן הורשעו בהכרעת הדין. הנאשמות אף לא הביעו רצון לשקם את אורחות חייהן ולא עשו כל צעד ממשי ואמיתי בהקשר זה.

מנגד, לא מצאתי כי החשש שמי מהנאשמות תחזורנה לבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחמי הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור. אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשמות ואחרים כמותן מפני ביצוע עבירות נוספות (סע' 140 ו-140 לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים לכל אחת מהן בגדר מתחמי הענישה שנקבעו בעניינן.

קביעת העונש המתאים לנאשמות

71. לאחר קביעת מתחמי הענישה ההולמים לעבירות בהן הורשעו הנאשמות, יש לקבוע את העונש המתאים לכל אחת מהן, בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לנאשמות שלפניי יש מקום להתחשב בנסיבותיהן האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מן האמור בטיעוני הצדדים לעונש, עברן הפלילי או היעדרו, דברי הנאשמות בבית המשפט ומכלול הראיות והעדויות שהוצגו לפניי. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

שיקולי הרתעת היחיד והרבים

72. כפי הנזכר, על בית המשפט לתת את הדעת לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לחומרת העבירות ולנסיבות ביצוען והצורך להזקיע ולהעביר מסר חד וברור בדבר החומרה שיש באלימות כלפי פעוטות חסרי ישע אשר ננקטת על ידי מי שאחראי על שלומם וביטחונם. ראוי שהענישה בעבירות מסוג זה תהיה לנגד עיניהם של כל אלה שבידיהם מופקדים תינוקות, ילדים וחסרי ישע.

73. במקרה דנא, כל אחת מהנאשמות הורשעה לפי חלקה בשורה ארוכה של עבירות קשות ומכוערות, נגועות באכזריות וברוע כלפי ילדים רכים ותמימים, שלא עשו רע לאיש, והיו תחת אחריותן בגן הילדים. ריבוי המעשים הפליליים, בתדירות גבוהה, בפרק זמן קצר יחסית; הנזקים הרבים שנגרמו לפעוטות ולבני משפחותיהם, כמו גם הנזק הפוטנציאלי העתידי שקשה להעריכו בשלב זה והקלות הבלתי נסבלת מצד מי שחפץ לבצע עבירות מסוג זה תוך ניצול לרעה של פערי הכוחות התהומיים בין הפעוטות לבין הנאשמות, בעודן מודעות לחוסר יכולתן של הפעוטות להתגונן, ולא חסו עליהם - כל אלו מחייבים ענישה שגלומה בה הרתעה של ממש מפני שימוש בכוח אכזרי כלפי חסרי הגנה וחסרי ישע.

74. נדבך חשוב נוסף בצורך לקבוע ענישה מרתיעה הינו הקושי בחשיפת מעשים מסוג המעשים בהם הורשעו הנאשמות והצורך בהרתעת הרבים. המקרה שלפנינו ממחיש בצורה המוחשית ביותר את הקושי בחשיפת מעשי אלימות שאינם מותירים סימנים הנראים לעין בגופם של הפעוטות, שמטבע הדברים נעדרי כל יכולת לבטא את עצמם, ויתכן שהאירועים כלל לא היו נחשפים לולא ערנותן של אותן אימהות ששוחחו ביניהן על תופעות חריגות בהתנהגות הפעוטות, וגמלה בליבן ההחלטה לדרוש לצפות בסרטוני מצלמות הגן. קושי זה מחייב החמרה משמעותית בענישה שתפקידה, בין היתר, להרתיע אנשי חינוך וטיפול של קטינים וחסרי ישע מלנקוט "דרכי חינוך ו/או טיפול", מהסוג שנקטו הנאשמות כאן, כדבר שבשגרה, מתוך תקווה או אמונה שאלו לא יתגלו בנקל.

75. בתי המשפט מחויבים למלא את חלקם בקביעת ענישה שתמחיש לנאשמות העומדות לדין, כמו גם לאחרים כמותן, כי אין זו הדרך לפעול. הענישה הספציפית היא כמובן אינדיבידואלית, בכל מקרה לגופו ולנסיבותיו; לא אחת מובאים לדין נאשמים הבאים מרקע מורכב ונסיבות חיים המצדיקים התחשבות; אך המחוקק והפסיקה רואים לנגד עיניהם גם את הקרבנות, קרבנות בפועל וקרבתנות פוטנציאליים, את היחיד שאיתרע מזלו להיות קרבן, את משפחתו, את סביבתו ואת כלל החברה החוששת כי ירבו קרבנות.

בהקשר זה ממש פסק כב' השופט שהם בת"פ (ת"א) 40056/05 **מדינת ישראל נ' גלינה בת ניקולאי גוריאצקין** (25.5.2006), כך:

"על רקע התנהגותה האכזרית ומעשיה הקשים של הנאשמת, סבור אני כי יש להעדיף את האינטרס הציבורי, המחייב הכבדת היד על כל מי שמתעלל ופוגע בקטין או בחסר ישע, בין מתוך רצון לספק את דחפיו התוקפניים ובין מכל סיבה אחרת, על פני עניינה האישי של הנאשמת עצמה. בית המשפט מחויב לפרוס את כנפיו על כל מי שאינו מסוגל להגן על עצמו ואף להתלונן על מעשים נפשעים ואכזריים המבוצעים בו, שיש בהם פוטנציאל לגרימת נזק פיזי או נפשי. השיקול המרכזי במקרים כגון דא, חייב להיות הרתעתו של העבריין הנותן את הדין לבל יהין לשוב ולחזור על מעשיו, ולא פחות חשוב מכך, להרתיע כל מי שמשמש אחראי לקטינים או חסרי ישע, בין אם מדובר במטפלות, בגנות או בהורים. למרבה הצער, אין מדובר באירוע בודד, שכן בתקופה האחרונה נחשפנו למקרים לא מעטים של מעשי התעללות כלפי פעוטות, בין בביתם של ההורים ובין בגני הילדים. על מנת למגר התופעה ולעוקרה מהשורש, אין מנוס מהטלת עונשים ממשיים על העבריינים, לא מתוך רצון לנקמה חלילה, אלא מתוך מגמה להרתיע כל עבריין פוטנציאלי ולהבהיר לו כי אם יהין לשלוח ידו בקטין או בחסר ישע, תוך ביצוע מעשים של התעללות, כי אז צפוי הוא לענישה קשה ומחמירה שמשמעותה כליאתו מאחורי סורג ובריח, לתקופה לא קצרה. אכן, אין להתעלם מנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של העבריין, אך לשיקולים מעין אלה יינתן משקל מופחת, בנסיבות העניין, כאשר שיקולי הענישה העיקריים הינם גורם ההרתעה ועקרון הגמול שבענישה.

כך גם בענייננו, יש הכרח להעדיף את עניינו של הציבור להגן ולשמור מכל משמר על קטינים וחסרי ישע, על פני עניינו וצרכיו האישיים של הנאשם, הנותן את הדין".

76. יש לציין כי המעשים בגינם הורשעו הנאשמות כאן בוצעו כשנה לאחר שהוגש כתב האישום בפרשה המוכרת כפרשת הגננת מעודה, אשר זכתה לסקירה תקשורתית רחבה וממושכת, מבלי שהיה בכך כדי להרתיע. על כן, בהתחשב בריבוי המעשים אליהם אנו נחשפים בתקופה האחרונה, כאשר דומה כי לא חולף שבוע מבלי שמתגלים מקרי תקיפה והתעללות בפעוטות וחסרי ישע במסגרות חינוכיות וטיפוליות, והעובדה כי חרף חשיפה זו וההד הציבורי לו זוכים המעשים, אין בהם כדי להרתיע אחראיים נוספים על אוכלוסייה זו מלעבור עבירות דומות, הרי שיש צורך בענישה ראויה, שתהא לנגד עיניהם של כל מי שמבקש לעסוק בחינוך, ובמיוחד בגיל הרך, ושל כל מי שבידיו הופקדו תינוקות, ילדים וחסרי ישע, כדי שמעשים ועבירות מסוג זה לא יישנו.

77. לאחר שנתתי את דעתי למכלול שיקולי הענישה, לרבות נסיבותיה האישיות של כל אחת מהנאשמות (כפי שיפורט בהמשך) הגעתי לכלל מסקנה, כי במקרה דנא יש לבכר את השיקול הציבורי של הרתעת הרבים ואת עקרון הגמול בענישה, על פני נסיבותיהן האישיות - ולהטיל על הנאשמות עונשי מאסר בפועל. שכן, העבירות שביצעו הנאשמות נושאות אופי מיוחד, שעל בתי המשפט לחדד את המודעות להן, על מנת שהילדים בחברתנו יוכלו לגדול, להתחנך, להתפתח ולשהות בפעוטונים בתנאי ביטחון פיזי ונפשי. שומה על בית המשפט להוציא מסר תחת ידיו, כי מי שיחצה את אותו קו אדום ברור וחד, ויפגע בתינוקות רכים בשנים, צפוי לענישה קשה ומחמירה. בעיקר הבאתי בחשבון את העובדה, שאין עסקינן באירוע בודד או חד פעמי, אלא במעשים מקוממים שבוצעו על פני ימים ארוכים, על דרך השגרה, כלפי למעלה מעשרים פעוטות. משכך, נחה דעתי כי הדברים חייבים לבוא לידי ביטוי במסגרת הענישה ולהוביל לענישה הכוללת מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - נאשמת 1

78. הנאשמת 1 ילידת שנת 1994, ללא עבר פלילי.

79. הנאשמת 1 גרושה, מטופלת בשלושה ילדים קטינים (בני 4-6), מתגוררת עם אימה, ונמצאת בזוגיות מזה למעלה משנתיים.

80. הנאשמת 1 לא נטלה אחריות על מעשיה. כך בחקירותיה במשטרה, כך בעדותה בבית המשפט וכך גם לאחר שהוכרע דינה. הנאשמת 1 אמנם לא הכחישה את מעשיה כלפי הפעוטות, כפי שנצפו בסרטונים שהוצגו בבית המשפט, אך ביקשה לתן להם פרשנות מקלה של טיפול תמים וסביר בפעוטות, תוך שהבהירה כי מעשיה כלל אינם נגועים בפלילים.

81. ודוקו, ביום 18.8.2020 נגבתה הודעתה הראשונה של הנאשמת 1 (ת/109), במסגרתה סיפרה על אודות עבודתה בגן במשך כ-3 שנים. הנאשמת 1 טענה בפני חוקריה, בין היתר, כי: **"שום התעללות לא הייתה בגן, שום תקיפה לא הייתה בגן. ... אני לא התנהגתי באלימות כלפי אף אחד"**. כאשר נשאלה לגבי צוות עובדות הגן מסרה כי ה**"צוות מדהים"**. הנאשמת 1 נשאלה על מקרים פרטניים אשר תועדו בסרטונים ונתנה להם הסברים מיתממים מצדה, כגון: **"תפסתי את היד ולקחתי כמו שאני לוקחת כל ילד זה לא עמוד 75"**

אלימות מבחינתי; כשנשאלה על כיסוי ראשי הפעוטות בשמיכה השיבה: **"אולי לא שמתי לב ועשיתי את זה. בטוח שזה לא בכוונה אף ילד לא רוצה שהשמיכה שלו תהיה מעל הראש"**.

ביום 20.8.2020 נגבתה הודעתה השנייה של נאשמת 1 (ת/53), שבה אמרה: **"אני לא חושבת שעשיתי משהו לא בסדר, הבת שלי בגן הזה, והאחינית שלי גם"**. לנאשמת 1 הוצגו מספר סרטונים המציגים התנהגויות שונות שלה, וכך הגיבה: בתגובה לסרטון שבו נראתה משליכה ילד לרצפה מסרה: **"אני רואה שהנחתי אותו לרצפה, ילד גם יכול למעוד"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה מכסה פעוט מעל לראשו, מסרה: **"לא התכוונתי לכסות לו את הראש, אני ממש מצטערת"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה מאכילה פעוט בצורה ברוטלית, מסרה: **"הילד לוקח את הראש אחורה, אני לא לקחתי לו את הראש אחורה"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה משליכה פעוטה בחוזקה על מזרן, מסרה: **"אני לא משכתי את הילד, העברתי אותו למיטה שלו"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה זורקת שני ילדים במקביל על מזרונים בברוטליות, מסרה: **"לא חושבת שאני עושה משהו לא בסדר בסרטון הזה"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה מושכת ילדים ומשליכה אותם על הרצפה, מסרה: **"אני לא השלכתי אותם על הרצפה"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה משליכה פעוטה על הרצפה בכוח ומכסה אותה עם השמיכה על ראשה ובוטעת בפעוט אחר, מסרה: **"אני לא בעטתי באף אחד אני הזזתי את השמיכה, לגבי הפעוטה אני הנחתי אותה על המזרון, זה ילדה שלא בסדר וזורקת את עצמה"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה מושיבה פעוט בכוח על כיסא, מסרה: **"הרמתי את הילדה והושבתי אותה על הכיסא שלא תיפול ושלא תסתובב ותיפול"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה מרימה ילד מהחולצה בכוח ומשליכה אותו על הרצפה, מסרה: **"זה לא היה בכוח זה ילד שאם לא לוקחים אותו הוא לא בא למיטה, ולא משתתף בשום דבר"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה מושכת בכוח פעוטה, מסרה: **"אני לא משכתי אותה אני תפסתי אותה והרמתי אותה על כיסא"**; בתגובה לסרטון שבו נראתה מושכת בכוח ילדה שיושבת על כיסא, מסרה: **"קודם כל הילדה כמעט נפלה, זאת ילדה שצריכים לעזור לה לשבת"**. נאשמת 1 מסרה כי: **"אני לא מאכילה את הילדים בצורה אגרסיבית, אם הם מזיזים את הראש אני לא אמשוך להם את הראש בחזרה"**.

ביום 2.9.2020 נחקרה נאשמת 1 בשלישית (ת/35). במסגרת הודעה זו מסרה כי **"אני לא חושבת שהשתמשתי באלימות או בהתעללות"**. נאשמת 1 הכחישה שהכתה או התעללה בילדים בגן או כי נשות צוות אחרות העירו לה על כך. נאשמת 1 חזרה על כך ש: **"לא התנהגתי באופן לא ראוי לאף ילד. הבת שלי נמצאת בגן הזה"**.

ביום 7.9.2020 נגבתה מהנאשמת 1 הודעתה הרביעית (ת/76), במסגרתה טענה בין היתר: **"אני לא חושבת שעשיתי שום דבר רע לילדים"**. ובהמשך: **"אני חושבת שאני כן צריכה להצטער על דברים שעשיתי ואני כן מבקשת סליחה אבל לא הכל נראה אותו דבר כמו שהיה באמת. הילדים נכנסו בחום ואהבה הילדים רצו לגן ... יש דברים שאני מצטערת עליהם והתנהגתי קצת לא כראוי ואני מבקשת סליחה גם מההורים וגם מהילדים. ... יכול להיות שיש דברים שלא התנהגתי כראוי אבל לא כל מה שרואים בסרטונים זה ככה. לא הכל היה בחוזקה אני לא שונאת אף ילד ילדים מדהימים אני מאחלת להם רק טוב"**.

ביום 14.9.2020 נגבתה מהנאשמת 1 הודעתה החמישית (ת/24), במהלכה הוצגו לה מקטעים שונים מסרטונים, וטענה, בין היתר: "**לא עשיתי דבר רע לא הרמתי יד על אף ילד**".

82. במסגרת עדותה בבית המשפט, ניתנה לנאשמת 1 ההזדמנות לתן התייחסות פרטנית מצדה לכל אחד מהאירועים המפורטים בכתב האישום, כאשר מקטעי הסרטונים הרלוונטיים הוצגו בפניה באולם בית המשפט. הנאשמת 1 שבה ומסרה בעקביות, ביחס לכל אחד מהסרטונים הרבים שהוצגו בפניה, כי מבחינתה נהגה כשורה, ואף בעדינות וברוך עם הפעוטות, אף אם הדברים לא נראים טוב. הנאשמת 1 תיארה כיצד היא רואה את התנהגותה כפי העולה מהסרטונים, כך: "**אני רואה חלק מההתנהגות שוב לא נראה טוב... אני לא רואה שהתנהגתי באופן רע לילדים**" (פרוט' מיום 31.3.2022, עמ' 1701).

כפי שנקבע בהכרעת הדין, התקבל הרושם שהנאשמת 1 המעיטה עד מאד מחומרת מעשיה כלפי הילדים, והציגה עמדה מיתממת, לפיה היא נהגה כשורה, ולכל היותר הילדים הם דווקא אלה שסובלים מקשיים התנהגותיים. הנאשמת 1 פירשה את התנהגותה המתועדת כלפי הפעוטות, כהתנהלות נורמטיבית ורגילה, ובחרה לעטוף את מעשיה בטרמינולוגיה מקלה. כך למשל, טענה כי הזיזה את הפעוט ולבטח לא דחפה; היא שמה פעוט על מזרן, ולבטח לא הטיחה או זרקה; הכחישה קשר בין משיכות ודחיפות מצידה לנפילות הפעוטות וכד'. עדותה של הנאשמת 1 לא עוררה אמון, וניכר כי התחמקה מלהתמודד עם התיעוד המצולם של מעשיה הקשים.

83. והנה, אף לאחר שנמסרה הכרעת הדין המנומקת בעניינה, במסגרתה הורשעה הנאשמת 1 בעבירות רבות של התעללות, תקיפות וחבלות, עדיין לא הכירה הנאשמת 1 בחומרת מעשיה. הנאשמת 1 שבה ומסרה בעצמה בבית המשפט כך: "**... אני לא התעללת באף אחד מהילדים. אולי התנהגתי לא כל כך מוסרי אבל אף ילד לא נפגע ולאף ילד לא קרה שום דבר**" (פרוט' מיום 18.9.2022, עמ' 2014). בהקשר זה יש לציין כי במסגרת הטיעונים לעונש נשמעה מטעם הנאשמת 1 גם הטענה כי הייתה מוקפת בנשות צוות אחרות וברור שהייתה אינסטנציה ביניהן. לשון אחר, הנאשמת 1 ביקשה לנער מעצמה את האחריות למעשיה שלה, מהטעם שלא שימשה בדרג ניהולי בגן. ויובהר, הגננת וסייעות נוספות מאותו הגן הועמדו אף הן לדין בגין ביצוע עבירות, וטענות הנאשמת 1 בקשר לאכיפה בררנית נדחו מהטעמים שפורטו בהכרעת הדין. עצם העובדה שהנאשמת 1 שבה לטעון כי אין לייחס לה אחריות למעשיה, אך בשל כך שאינה מנהלת או בעלת הגן משקפת כשלעצמה עד כמה הנאשמת 1 לא הפנימה את חומרת מעשיה והפסול שבהם, חרף ניהול המשפט בעניינה.

84. זאת ועוד; התרשמתי כי הבעת ההתנצלות מצד הנאשמת 1, לאחר שהוכרע דינה ובטרם נגזר הדין, הייתה מן השפה ולחוץ, בהיותה התנצלות מסויגת, מותנית ולא כנה. מדובר ב"התנצלות" למראית עין שאינה משקפת קבלת אחריות, הפנמת הפסול או חרטה. צאו וראו, סנגוריה של נאשמת 1 מסרו בשמה כי "**היא מצטערת על ההתנהגות הלא ראויה כפי שהיא טוענת מלכתחילה וגם על ההתנהגות אם היא הייתה, בוא נגיד, היא תגיד את זה בעצמה**" (פרוט' מיום 18.9.2022, עמ' 1984). ואכן, הנאשמת 1, בדבריה לבית המשפט, מסרה כך: "**... אם הייתה התנהגות לא ראויה, אני רוצה לבקש סליחה מפני ההורים ומפני**

הילדים שפגענו" (פרוט' מיום 18.9.2022, עמ' 2014).

85. נמצא כי אף לאחר שנמסרה הכרעת הדין מפורטת ביחס למעשיה של הנאשמת 1, האחרונה לא הפנימה את חומרת מעשיה, הרוע והאכזריות שהפגינה כלפי פעוטות רכים בשנים. הנאשמת 1 עודנה סבורה כי פעלה כשורה, כפי המצופה מסייעת בגן ילדים כלפי הפעוטות שעליהם הייתה אחראית, מבלי שמעשיה טבלו בפלילים. בהקשר זה יש לציין כי מרבית עדויות התביעה נשמעו מפי הורי הפעוטות, אשר סיפרו על הרגעים הקשים שבהם התגלה להם כי ילדיהם היו קרבנות למעשי אלימות בגן. ההורים שיתפו בהתרגשות רבה, מתוך תחושות תסכול, לעתים אף בבכי, על התמודדותם האישית והמשפחתית עם גילוי המעשים, ולגבי המעשים עצמם כפי שלמדו עליהם מצפיה בסרטונים. ההורים, כולם, סיפרו על תסמינים שונים, הפרעות התנהגותיות ותופעות חריגות בקרב ילדיהם, אשר בדיעבד ביקשו לשייכם למעשי הנאשמות ולסבל שחוו בגן. ההורים שיתפו על דרכי הטיפול והשיקום של ילדיהם ושל משפחותיהם. כאמור, עדויות ההורים נסמכו על הסרטונים, בהם זיהו את ילדיהם ואת הנאשמות. הסרטונים אף הוצגו בבית המשפט והמראות לא היו קלים.

86. במהלך המשפט, לרבות בעת שנשמעו עדויות התביעה, התרשמתי מהתנהלות ותגובות הנאשמת 1. ניכר היה כי הנאשמת 1 לא גילתה עניין רב והפגינה שוויון נפש לשמע העדויות, ולעתים אף נראתה מבודרת. כך לדוגמא, במהלך שמיעת פרשת התביעה, נשמעה עדות הנוגעת לפוסט טראומה שנגרמה לפעוטה א.ל, ואילו הנאשמת 1 ישבה באולם, לצדה של נאשמת 2, שמעה וצחקקה, משל מדובר באירוע שאינו נוגע לה, משל היה דבר מה מצחיק באותה עדות קשה. בעקבות התנהלות זו בית המשפט אף נאלץ להעיר לנאשמות על התנהגותן (ראו פרוט' מיום 16.2.2022 עמ' 1269-1270).

87. הנאשמת 1 אף נעדרה לא אחת מהדיונים, כאשר לא תמיד עלה בידה להציג אישורים רפואיים התומכים בטענה כי חוליה מנע את התייצבותה לדיון (ראו למשל פרוט' הדיון מיום 13.2.2022, עמ' 1065 ואילך).

88. זאת ועוד, כפי שפורט בהכרעת הדין, ביום 21.2.2022 תמה פרשת התביעה, ובאותו מועד הובהר כי שמיעת פרשת ההגנה תחל ביום 24.2.2022. תחילת שמיעת פרשת ההגנה נדחתה מספר פעמים, מטעמים שונים, ונקבעה ליום 3.3.2022. יצוין כי מלבד בקשות דחייה שהתקבלו, הוגשו ע"י ב"כ נאשמת 1 מספר בקשות דחייה שנדחו (ראו החלטותי מהימים 27.2.2022, 28.2.2022 ו-1.3.2022). הנאשמת 1 לא התייצבה למועד שנקבע לשמיעת עדותה ביום 3.3.2022, בשל טענה לחוליה, והדיון בעניינה נדחה ליום 17.3.2022. נוכח מצבה הבריאותי הנטען של הנאשמת 1, הדיון בעניינה נדחה, שוב, ליום 24.3.2022, תוך שהובהר בהחלטה מיום 14.3.2022 כי היה והנאשמת 1 תעתור שוב לדחיית מסירת עדותה, מטעמים רפואיים, בית המשפט יידרש לבקשתה ככל שתצורף לה תעודה רפואית מאת רופא, אשר יזמן לבית המשפט, על מנת שבית המשפט ישמע ממנו על העיתוי והתנאים המומלצים לשם מסירת עדותה של הנאשמת 1. הובהר בהחלטות בית המשפט כי הן התעודות הרפואיות והן עדות הרופא אינן מחויבות לכלול פרטים אישיים ורפואיים שאין הנאשמת 1 מעוניינת לחשוף. חרף האמור, הנאשמת 1 עשתה דין לעצמה, לא התייצבה במועד הדיון שנקבע ליום 24.3.2022, לא הוצגה תעודה רפואית ולא זומן רופא מטעמה, כפי החלטת בית המשפט. משכך, לבקשת ב"כ המאשימה, הוצא צו להבאת הנאשמת 1 למסירת עדותה. בעקבות כך, התבקשה פסילת

המותב וזו נדחתה. ערעור על החלטה זו אף הוא נדחה (ע"פ 2153/22, מיום 30.3.2022).

בהמשך הדיון מיום 24.3.2022 הובאה הנאשמת 1 לאולם בית המשפט, אך סירבה למסור עדות מהטעם שאינה חשה בטוב. הצדדים קיבלו את הצעת בית המשפט, ומועד הדיון נדחה למחרת. בדיון שהתקיים ביום 25.3.2022 שבה הנאשמת 1 וטענה כי אינה חשה בטוב. ב"כ הנאשמת 1 עתרו שוב לדחיית מועד הדיון, מהטעם שהנאשמת 1 אינה מסוגלת להעיד, בשל מצבה הרפואי והתרופות ומשככי הכאבים שהיא נוטלת. במסגרת החלטתי מאותו היום הובהר כי הנאשמת 1 לא עמדה בנטל להוכיח כי מצבה הרפואי מונע ממנה למסור את עדותה, ועל כן נדחתה בקשתה לדחות את מועד מסירת עדותה. בהקשר זה יובהר, כי חרף הנטען בטיעונים לעונש, מסמכים רפואיים מפורטים על אודות מצבה של הנאשמת 1 כלל לא הוצגו לבית המשפט באותו דיון, מהטעם שהנאשמת 1 לא זימנה את הרופא שערך אותם, כפי החלטת בית המשפט. באותו המעמד, הודיעו ב"כ הנאשמת 1 כי אין בכוונתם להציג בפניה שאלות במסגרת חקירה ראשית, ועל כן עדות הנאשמת 1 נשמעה במסגרת חקירה נגדית בלבד. עדות זו נמשכה על פני המועדים 25.3.2022 ו-31.3.2022.

מן הפירוט לעיל עולה כי גם בכל הנוגע לשמיעת עדותה, הנאשמת 1 עשתה דין לעצמה, ובין היתר נמנעה מלהתייצב בבית המשפט במועד שנקבע, כך שלמעשה עדותה נשמעה רק לאחר שהוצא נגדה צו הבאה, והיא שוחררה בתנאים להבטחת התייצבותה למסירת עדותה למחרת היום.

התנהלות זו של הנאשמת, הכוללת התעלמות מהחלטות בית המשפט, אף היא מלמדת על יחסה להליך המשפטי ועל התחמקות מלקיחת אחריות.

89. אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי נפגעה זכותה של הנאשמת 1 להליך הוגן. נדמה כי הטענה לפגיעה בזכות להליך הוגן, הפכה לטענה שגורה בפי ההגנה למן תחילת המשפט ולכל אורכו, עד כדי זילות הטענה, כל אימת שדבר כלשהו לא התנהל כפי רצונה.

עצם בחירת הסנגורים שלא להציג לנאשמת 1 שאלות בחקירה ראשית אינה מלמדת כי מצבה הרפואי לא אפשר זאת. הנאשמת 1 היא זו שעשתה דין לעצמה, לא קיימה את החלטות בית המשפט ולא הניחה תשתית ראייתית לטענתה כי נסיבות רפואיות מנעו את מסירת עדותה. כך שהתקבל הרושם שכל חפצה של הנאשמת 1 היה לדחות פעם אחר פעם את מסירת עדותה. יצוין כי הגם שההגנה נמנעה מלהציג לנאשמת 1 שאלות בחקירה ראשית, נמצא כי עדות הנאשמת 1 במסגרת החקירה הנגדית, הייתה ממצה, יסודית ומפורטת ואפשרה לנאשמת 1 להציג את גרסתה במלואה, ללא הפרעה, תוך מתן התייחסות פרטנית לכל אחד מהאירועים בגינם הואשמה.

אמנם, כפי שפורט בהכרעת הדיון, הנאשמת 1 הבהירה, מספר פעמים, כי אינה מסוגלת להעיד בשל התרופות אותן נוטלה. עמידתה הייתה כפופה; דיבורה היה קצר; מצב רוחה שפוף; טענה שראייתה מטושטשת

ובעיקר שבה וטענה שאינה זוכרת דבר (פרוט' מיום 25.3.2022, עמ' 1455, 1459). הנאשמת 1 אף מסרה בתחילת עדותה שאינה יודעת פרטים בסיסים, כגון גילאי הפעוטות שהיו בגן. ברם, ככל שהתקדמה עדותה, בתוך דקות מועטות, ניכר השינוי במצבה של הנאשמת 1. קומתה הזדקפה אט אט, ראייתה התפקסה, זיכרונה התחדד באופן מרשים למדי ודיבורה היה קולח ומפורט. כך למשל, השיבה הנאשמת 1 לשאלה שהופנתה אליה, מבלי שהופרעה או הופסקה, במשך דקות ארוכות, ודבריה אלה בלבד תועדו על פני כ-3 עמודי פרוט' (פרוט' מיום 25.3.2022 עמ' 1546-1548). משעה שהתובעת הקריאה לנאשמת 1 ממסמך כלשהו, ביקשה הנאשמת 1 לקרוא את הדברים בעצמה. הנאשמת 1 זיהתה את מרבית פעוטות הגן, וזיכרונה היטיב עמה עד כדי שידעה לזהות פעוטות בשמם, שקודם לכן לא זוהו על ידי המשטרה או התביעה (למשל: פרוט' מיום 25.3.2022 עמ' 1516; פרוט' מיום 25.3.2022 עמ' 1520; פרוט' מיום 31.3.2022 עמ' 1652; פרוט' מיום 31.3.2022 עמ' 1655-1657). עד כדי חד היה זיכרונה של הנאשמת 1 שהשכילה לתקן את התובעת ולהעמידה על העובדה שהיו שלושה ילדים בגן שענו לשם "הראל" (פרוט' מיום 25.3.2022 עמ' 1581). הנאשמת 1 זכרה פרטים רבים על הפעוטות שלגביהם נשאלה, שמותיהם, שמות משפחתם ופרטים על התנהגותם. כך למשל, סיפרה על קשייה של הפעוטה א.ל לשבת במקום בתקופה שהייתה בגן (פרוט' מיום 25.3.2022, עמ' 1511-1512); הפעולות שבוצעו לצורך הכנת הגן לשנת הצהרים (פרוט' מיום 25.3.2022, עמ' 1541); העובדה שסיגל לא רצתה שפעוטות יישבו על מדרגות הבטון בחצר מחשש שייפלו (פרוט' מיום 31.3.2022, עמ' 1645); הסבריה על הזמנים בהם נעשה שימוש בהושבת הפעוטות על הכיסא הגבוה שלא למטרות האכלה (פרוט' מיום 31.3.2022, עמ' 1659). הנאשמת 1 תיקנה את ב"כ המאשימה במהלך חקירתה, הן ביחס לתפיסתה את הנצפה בסרטונים בהזדמנויות אינספור בהן סיפקה את פרשנותה לאירועים, ואף ביחס לדיוק בפרטים לגביהם סברה שב"כ המאשימה לא דייקה (ראו למשל: פרוט' מיום 25.3.2022, עמ' 1756; פרוט' מיום 25.3.2022 עמ' 1553; פרוט' מיום 31.3.2022, עמ' 1596).

במהלך עדותה הוצגו לנאשמת 1 כל הסרטונים המתעדים את האירועים המיוחסים לה בכתב האישום, על מנת שתמסור גרסתה לנטען כלפיה. הנאשמת 1 זיהתה את עצמה ונשות צוות נוספות, ובחלק מהמקרים את הפעוטות המופיעים בסרטונים, לרבות אלו שלא זוהו קודם לכן בכתב האישום. הנאשמת 1 מסרה את התייחסותה לנצפה בכל אחד מהסרטונים, כפי שפורט. הנאשמת 1 חזרה וציינה כי ההתנהלות המופיעה בסרטונים הייתה אופיינית לפעילות הגן במהלך התקופה שבה עבדה בו (ראו למשל פרוט' מיום 25.3.2022, עמ' 1545).

בסופה של העדות נמצא כי הנאשמת 1 מסרה עדות קוהרנטית ועקבית, שהתיישרה היטב עם קו ההגנה שלה, לפיה נהגה כשורה כלפי הפעוטות. לא שוכנעתי כי הייתה הצדקה לרצונה של הנאשמת 1 לדחות שוב ושוב את מסירת עדותה, ובכל מקרה לא נפגעה זכותה לפרוס משנתה.

90. היעדר נטילת האחריות בא לידי ביטוי גם בחוסר ההכרה של הנאשמת 1 בנזקים שנגרמו לפעוטות או בקשיים שהם ומשפחותיהם התמודדו עימם, וכפועל יוצא מכך היעדר נכונות או מאמץ לתיקון תוצאות העבירה או פיצוי על הנזק שנגרם. בהקשר זה אפנה לאמירות הנאשמת 1 כפי שהובאו במכתב מטעם "התחלה חדשה": **"אני לא יודעת מה ההורים ומטה המאבק רוצים ממני, שאכנס לכלא? שאמות? אולי היו דברים לא**

נעימים לעין, לא הייתה אלימות, הטחות, אף ילד לא היה רעב. היית[י] מכסה אותם עם שמיכה על הפנים אבל לא חנקתי אותם, כיסינו אותם מעל הראש בשמיכה כי זה היה הנוהל, היה אור וקשה להירדם בלי שמיכה".

91. אבהיר, אין בכפירת הנאשמת 1 כדי לעמוד לה לרועץ ואין להחמיר עמה על כי דרשה שתוכח אשמתה. עם זאת, לא ניתן לזקוף לזכותה שיקולים הנזקפים לזכותו של מי שמודה, ולא ניתן להעניק לה את אותה הקלה לה זכאי מי שנוטל אחריות, מביע צער וחרטה, חוסך זמן שיפוטי יקר ובפרט חוסך את עדותם של מי שנפגע ממעשיו. יתר על כן, אף אם בשלב זה של הדיון, דהיינו, לאחר שבית המשפט אמר את דברו והכריע את הדין, ובטרם נגזר עונשה של הנאשמת 1, היא הייתה נוטלת אחריות על מעשיה ועל הנזק שגרמה, בנסיבות המקרה הודאתה הייתה בעלת ערך והיה ניתן לה משקל ראוי (ראו סעיף 40א(6) לחוק העונשין).

בהקשר זה נקבע בע"פ 2647/21 פלוני נ' מדינת ישראל (21.8.2022), כך:

"בית המשפט המחוזי לא שקל את העובדה שהמערער כפר במיוחס לו לחובתו. אלא, צוין כי אילו המערער היה מודה במיוחס לו ולוקח אחריות על מעשיו - גם בשלב מאוחר של ההליך - היה הדבר נשקל לזכותו. ומשהמערער נמנע מלעשות כן, קבע בית המשפט המחוזי - ובצדק - כי אין להקל בעונשו. אכן, אין בעצם ניצול זכותו של נאשם לנהל את ההליך בעניינו עד תום, כשלעצמו, כדי להצדיק החמרה בעונשו של המערער. אולם, בוודאי שאין בעובדה זו כדי להצדיק הקלה בעונשו - וכך בעניין שלפנינו".

92. יצוין כי נדחתה בקשת הנאשמות להפנותן לקבלת תסקיר בטרם יישמעו טיעוניהן לעונש. כפי שפורט בהחלטה מיום 20.7.2022, אין כל חובה בדין להידרש לתסקיר שירות מבחן בשאלת העונש ביחס לנאשמות. הנאשמות לא קיבלו אחריות על מעשיהן ולא הביעו רצון להשתלב במסגרת טיפולית שיקומית על מנת להעמיק ברקע לביצוע העבירות מצדן ולסייע בידן לשקם את אורחות חייהן ולהימנע מביצוע מעשים דומים בעתיד. משכך, לא מצאתי כל הצדקה לדחות את המשך המשפט למשך חודשים רבים, משהובהר לנאשמות כי הן רשאיות להציג את ראיותיהן ולהשמיע את טיעוניהן ביחס לנסיבותיהן האישיות, ללא צורך "בתיווכו" של שירות המבחן בהקשר זה.

93. הנאשמת 1 פנתה למרכז "התחלה חדשה", שם חובר מכתב סיכום בעניינה מיום 17.8.2022 (נ/9). הומלץ לשלבה בהליך טיפולי פרטני בתדירות של שיחה אחת לשבוע, לאחר שהביעה נזקקות טיפולית והתקבל הרושם שהיא במצוקה נפשית משמעותית. ברם, לא שוכנעתי כי הנאשמת 1 עשתה כל מאמץ להשתקם. כאמור, הנאשמת 1 לא נטלה אחריות על מעשיה בפני עורכות המכתב, לא הביעה צער ולא אמפטיה כלפי נפגעי העבירה ומשפחותיהם. יתר על כן, חלף כחודש ימים ממועד המכתב ועד לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, ולא נשמעה כל אמירה על כך שהנאשמת 1 אכן החלה לקחת חלק בשיחות שבועיות ב"התחלה חדשה", או עתידה להשתלב במסגרת זו, כפי שהומלץ לה. הנאשמת 1 בחרה אפוא להציג מכתב המלמד על נזקקות טיפולית, אך לא נקטה כל צעד הלכה למעשה כדי להשתקם. לבסוף, לא נעלמה מעיני אמירה מפי

הנאשמת 1, כפי שפורטה במכתב הסיכום מאת "התחלה חדשה", לפיה היא לא ידעה לומר באיזה מצב עומד ההליך המשפטי בעניין אימה והאם הוגש כתב אישום נגדה. ודוקו, כתב האישום נגד אימה של הנאשמת 1 הוגש באותו היום שבו הוגש כתב האישום בעניין של הנאשמות שלפני. הנאשמת 1 ואימה מיוצגות בשני ההליכים הללו על ידי אותו צוות סנגורים. עובדת קיומו של ההליך המשפטי המתנהל במקביל בבית המשפט השלום הוזכר לא פעם במהלך הדיונים בבית המשפט המחוזי, בנוכחות הנאשמת 1. לצד אלו, הנאשמת 1 סיפרה שהיא מתגוררת עם אימה והשתיים קשורות וקרובות זו לזו. משכך, מתבקשת המסקנה כי הנאשמת 1 לא מסרה מצג מהימן בפני עורכות המכתב מ"התחלה חדשה".

94. במסגרת השיקולים שמצאתי להניח על כף הזכות ביחס לנאשמת 1 הבאתי בכלל חשבון את הנתונים הבאים: גילה הצעיר (כבת 29 שנים), שזו לה הסתבכותה הראשונה עם החוק, ולראשונה חוותה כניסה לכלא במסגרת מעצרה בהליך זה.

95. הבאתי בחשבון את פגיעת העונש בנאשמת 1 ובעיקר בילדיה הקטינים, אותם היא מגדלת בגפה במרבית הזמן, בהיותה גרושה מאביהם. אין ספק, כי מטבע הדברים, קטינים אשר מי מהוריהם מרצה עונשי מאסר נאלצים להתמודד עם קשיים רבים הכרוכים בכך. משכך, קיים חשש מפני ההשלכות הקשות שיגרמו לילדיה של הנאשמת 1 בשל הניתוק מאמם, ואיני מקל ראש בכך. לצד זאת, ההשפעה של ריצוי תקופת המאסר על ילדיה של הנאשמת 1 אינו השיקול הבלעדי או המכריע בבחינת חומרת העונש שנגזר עליה, והוא עשוי לסגת מפני שיקולים נוספים, ובהם - חומרת העבירות בהן הורשעה והשפעתן על נפגעי העבירות ובני משפחותיהם (ראו: ע"פ 1940/18 וילמה טמוראדה נ' מדינת ישראל (20.3.2019); ע"פ 4008/11 גוארדיה נ' מדינת ישראל, פס' 5 (6.3.2012); ע"פ 5813/14 Pedraza נ' מדינת ישראל, פס' 2 (13.7.2015)). האיזון המוסרי בין השיקולים השונים הטמון בעיקרון ההלימה המעוגן בתיקון 113 לחוק העונשין מצדיק, ככלל, כי עונשו של נאשם יהא שקול כנגד מה שהוא עולל לקורבן העבירה (ראו למשל: ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 20 (11.11.2018)).

96. נתתי דעתי לנסיבות חייה של הנאשמת 1, כפי שאלה עלו מדברי באי כוחה ומהמכתב שהוגש מטעם מרכז "התחלה חדשה". כמו כן, נשמעה הטענה כי הנאשמת 1 ביקשה להפסיק את העסקתה בגן לאחר פרוץ מגפת הקורונה, אך לא הובאה בפני כל ראיה לכך שהנאשמת 1 חוותה קשיים מיוחדים נוכח התפרצות המגפה, כאלו שחורגים מהקשיים אשר עמם התמודדו כלל אזרחי המדינה והעולם כולו, באופן שניתן להתחשב בהם לקולה בכל הנוגע למניע לביצוע העבירות. הדברים אמורים ביתר שאת, משחזרה הנאשמת 1 וטענתה שהתנהלותה המתועדת בסרטונים משקפת את התנהלותה השגרתית, ומכאן שאף לשיטתה מעשי העבירה שביצעה לא הושפעו מנסיבות חיצוניות, וגם אם היו כאלה אין בכך כל הצדקה לפגוע בפעוטות הגן.

97. נשמעה הטענה כי התפרצו אצל הנאשמת 1 מחלות שונות, אך חרף אמירות שונות הנוגעות למצבה הבריאותי, לא הוצגו מסמכים רפואיים המלמדים על מצבה הרפואי של הנאשמת 1, מלבד מכתב מטעם פסיכיאטר מיום 8.7.2022 (נ'10), לפיו הנאשמת 1 אובחנה כסובלת מהפרעת הסתגלות על רקע ההליך הפלילי ברקע קווי אישיות. הומלץ על נטילת תרופה מסוג צ'יפרלקס, טיפול פסיכולוגי ומעקב פסיכיאטרי.

98. הבאתי בחשבון את הנזקים שנגרמו לנאשמת 1 בעקבות חשיפת המעשים בכלי התקשורת, ובין היתר ההפגנות מחוץ לביתה, שהובילו לשנות את מקום מגוריה; הביוש והאיומים נגדה, אשר מצאו ביטוי בין היתר ברשתות החברתיות (נ/16, נ/17); וכן הקריאות נגדה אף בהיכל בית המשפט, בדרכה לאולם הדיונים ובצאתה, ובמהלך ההפסקות בדיונים, אשר הצריכו ליווי של משמר בתי המשפט לצורך מתן תחושת ביטחון עבורה. עם זאת, לא הובאה ראיה הקושרת בין התלונות הנוגעות לניקוב צמיגי רכבה של הנאשמת 1 לבין האירועים מושא ההליך דנא (נ/14 ו-נ/15).

יובהר בצורה ברורה, למען הסר ספק, נכון אני לקבל כי האווירה הציבורית פגעה בנאשמת 1 ובבני משפחתה, אך לא בזכותה להליך משפטי הוגן. האמוציות מצד הורי נפגעי העבירה והכעס הציבורי על מעשי הנאשמות הינו מובן, אולם לא היה בכך כדי להשפיע על הנעשה בהליך המשפטי בין כותלי אולם בית המשפט וההכרעות שניתנו בו.

בהקשר זה מצאתי להפנות לפסק הדין שניתן בעניין כרמל מעודה בבית המשפט המחוזי מרכז (ת"פ (מח' מרכז) 14327-07-19 **מדינת ישראל נ' כרמל מעודה** (8.7.2021), שם התייחס בית המשפט למחיר האישי ששילמה מעודה בדמות "**השמצות, נאצות, גידופים ואיומים לפגיעה בה ובבני משפחתה, וזאת מצד הורי נפגעי העבירה ומחלקים שונים בציבור בעיקר ברשתות החברתיות, וכן בהפגנות ואף באולם בית המשפט כאשר משמר בית המשפט נאלץ לאבטח אותה ולהגן עליה מפני הקהל שהגיע לבית המשפט**". מעודה, אף היא, נאלצה להעתיק את מקום מגוריה, ויתירה מכך, הוצת בית משפחתה. גם שם, קבע בית המשפט כי לא נפגעה זכותה של מעודה להליך הוגן, וזאת אף כאשר המשטרה הדליפה סרטונים באופן שליבה את האווירה הציבורית כנגד מעודה. הדברים יפים גם לענייננו.

גם כב' השופט שהם נתן דעתו לסוגיה זו בת"פ (ת"א) 40056/05 **מדינת ישראל נ' גלינה בת ניקולאי גוריאצקין** (25.5.2006), וכך קבע: "**אינני רואה משום נסיבה מקילה בעובדה כי הקלטת פורסמה ברבים, ומעשיה של הנאשמת זכו לתפוצה נרחבת. הנאשמת היא שהביאה את הדבר על ראשה, בכך שביצעה מעשים נוראיים שכאלה, ואין לה אלא להלין על עצמה, אם מעשיה גררו התעניינות כה רבה של הציבור והתקשורת, דבר אשר הוביל לחשיפת הפרשה ברבים**".

99. הבאתי בחשבון כי במסגרת הכרעת הדין, לצד הרשעות בעבירות רבות של התעללות, תקיפות וחבלות, נמנו כ-24 אירועים בגינם לא הורשעה הנאשמת 1. אציין כי חלק מאותם אירועים לא היו נעימים או מוסריים כלפי הפעוטות, אך לא הצדיקו הרשעה בפלילים. משכך יש להביא בחשבון כי הנאשמת 1 התמודדה למן תחילת הדרך עם אותם אירועים, אשר לבסוף לא הוכחה אשמתה בהם.

100. אשר לטענות ב"כ הנאשמת 1 לקיומה של הגנה מן הצדק, וזאת לנוכח מחדלי החקירה ביחס לשרשרת המוצג בכל הנוגע ל-DVR, אשוב ואפנה אל ממצאי וקביעות הכרעת הדין בסוגיה זו. בהקשר זה אפנה לקביעתי בפסקה 86 להכרעת הדין, לפיה: "**מהשתלשלות הדברים המפורטת לעיל, עולה כי מכשיר ה-**

DVR, ובעיקר הכונן הקשיח שאצר בתוכו את הסרטונים שתיעדו את שהתרחש בגן, עברו כברת דרך ארוכה מאז הוצאו אל מחוץ לגן ועד שהסרטונים הוצגו בבית המשפט כראיה מטעם המאשימה לביסוס האירועים המתוארים בכתב האישום. לא בכדי מצאתי לפרט את "שרשרת המוצג", שכן אין היא נטולת קשיים, בעודה מרובת ידיים ומאמצים לחילוץ תוכן הקבצים. כאמור, מוטב היה לו משטרת ישראל הייתה תופסת מלכתחילה את מכשיר ה-DVR, לאחר קבלת צו שיפוטי מתאים, לצורך חילוץ הסרטונים לשם צפייה בהם באמצעות חוקר מחשבים מיומן. ברם, אף שלא כך נעשה, הרי שלאחר שנתתי דעתי למכלול העדויות והראיות שהוצגו לפני, על רקע הכללים והתנאים שנקבעו בפסיקה, ולאחר ששוכנעתי כי עדויות עדי התביעה בסוגיה זו מהימנות ומשתלבות היטב האחת ברעותה, והינן האדן המרכזי בבסיס מסקנתי לקבל את הכונן הקשיח והסרטונים (ת/33-34) כראיות קבילות, שיש לזכותן במלוא האמון והמשקל הראייתי".

ויובהר, מרבית ה"ידיים" שעבר ה-DVR עד להצגתו בבית המשפט קדמו להעברת המכשיר למשטרה ואף קדמו להגשת התלונה, כך שאין מדובר במחדל חקירה מבחינת משטרת ישראל, לבטח שלא כזה המצדיק הקלה בעונשן של מי מהנאשמות במסגרת שיקולי הגנה מן הצדק, או התנהגות לא ראויה של רשויות אכיפת החוק, אותה יש להביא בחשבון בהתאם להוראות סעיף 40א(9) לחוק העונשין.

101. מכל המקובץ, מצאתי למקם את עונש המאסר בפועל, שיש להשית על הנאשמת 1, בחלקו העליון של השליש התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - נאשמת 2

102. הנאשמת 2 ילידת שנת 1971, ללא עבר פלילי.

103. הנאשמת 2 גרושה, אם לארבעה ילדים (אחת מהם קטינה בת 17), מטופלת בהוריה הקשישים, עמם מתגוררת ביחד עם בתה הקטינה.

104. הנאשמת 2, בדומה לנאשמת 1, לא נטלה אחריות על מעשיה. כך בחקירותיה במשטרה, כך בעדותה בבית המשפט וכך גם לאחר שהוכרע דינה. הנאשמת 2 אמנם לא הכחישה את מעשיה כלפי הפעוטות, כפי שנצפו בסרטונים שהוצגו בבית המשפט, אך ביקשה לתן להם פרשנות מקלה של טיפול תמים וסביר בפעוטות, תוך שהבהירה כי מעשיה כלל אינם נגועים בפלילים.

105. ודוקו, ביום 18.8.2020 נגבתה הודעתה הראשונה של הנאשמת 2 (ת/110), במסגרתה מסרה כי עמדה להתחיל את שנתה השלישית כסייעת בגן סיגל. אשר לחשדות מסרה, בין היתר כי: "אני לא עשיתי שום דבר. אני לא חושבת שעשיתי משהו לא ב[ס]דר לילדים. אדרבא אני תמיד מחבקת מלטפת, מרימה אף

פעם לא משכתי אף אחד, לא דחפתי אף אחד. ... אני יודעת שאני לא עשיתי כלום. ... אני לא ראייתי שהתעללו בילדים. להשכיב ילד על מ[ז]רון אני לא חושבת שזה התעללות. אנחנו לא הרבצנו או הטחנו את הילדים כמו שהם אומרים על המזרונים. אני בכל אופן לא". לבסוף, מסרה: "אני חששתי לדווח או לספר אם ראייתי משהו בגן מחשש לאבד את מקום העבודה שלי. אני מפרנסת יחידה. מטפלת בהורים שלי אמא שלי במצב נפשי קשה".

ביום 20.8.2020 נגבתה הודעתה השנייה של נאשמת 2 (ת/50), במסגרתה מסרה: "אני לא מביעה חרטה כי לא עשיתי כלום". לאחר שצפתה בחלק מהסרטונים אמרה: "אני לא יודעת למה לא דיווחתי עכשיו שאני רואה את הסרטון אני רואה שזה לא תקין איך שהיא מרימה אותו". נאשמת 2 הכחישה כי התעללה בילדים וכי כיסתה את ראשם ומסרה כי: "...אני אף פעם לא מכסה את הראש של הילדים תמיד יש להם אויר אורטל לבנת ורד כן מכסים להם מעל הראש אבל אחרי זה מורידים להם".

ביום 1.9.2020 נגבתה מהנאשמת 2 הודעתה השלישית (ת/78), במהלכה מסרה כי: "... אני יודעת שלא עשיתי שום דבר. לא שיבשתי ראיות לא עשיתי כלום לא השתמשתי בטלפון". כמו כן, מסרה כי "אני לא חושבת שהתעללתי בילד אולי שמתו אותו על המזרון. זה מה שראיתי... אני לא זוכרת שהרבצתי או עשיתי משהו". ובהמשך: "לא ראייתי שום דבר חריג" בהתנהלות הגן. ובהמשך: "... זה ילדים גדולים יש לנו שם גם בני ארבע. יש גם ילדים שם בני ארבע שיוקרים מקללים ומרביצים לנו ועושים תנועות של בעיטות זה לא ילדים שלא יודעים מה רוצים מהם. כשמושיבים ילד והוא יורק עליך אז... זה מעליב אותי אם הן עושים דברים כאלו". וכן: "אני לא זרקתי ילד על מזרון... אני לא ראייתי שילדים נזרקים על מזרון. משכיבים אותם אולי בצורה לא נכונה... לוקחים ילד והולכים איתו לכיוון המזרון והוא זורק את עצמו על המזרון אני לא זורקת אותו. מי שעשה מה שעשה זה בעיה שלו אני לא עשיתי כלום".

ביום 6.9.2020 נגבתה מהנאשמת 2 הודעתה הרביעית (ת/21), במסגרתה מסרה, לאחר שהוצגו בפניה שני סרטונים: "עניתי על כל מה ששאלת, ואני לא חושבת שעשיתי משהו שהוא לא בסדר".

ביום 7.9.2020 נגבתה מהנאשמת 2 הודעתה החמישית (ת/22), במהלכה נשאלה על אודות ההתנהלות בגן כפי שזו עולה מהצפייה בסרטונים ומסרה כי: "ככה התנהל הגן, שאני באתי לעבוד שם לפני 3 שנים זה כבר היה נהוג שם".

106. הנאשמת 2 מסרה עדות מפורטת בבית המשפט, וגרסה כך: "אני לא יודעת, אני בחיים שלי לא הרמתי יד על ילד, בחיים שלי לא עשיתי משהו שהוא לא צריך להיות, אני לא יודעת מאיפה זה נפל עלי, משהו שאי אפשר להסביר, אי אפשר, אם יוצגו סרטונים באמת אבל זה לא היה בקטע של אלימות או בקטע של להכאיב אבל אני אתן את התשובות" (פרוט' מיום 31.3.2022, עמ' 1711).

במהלך עדותה, בחקירה הראשית והנגדית, הוצגו לנאשמת 2 סרטונים המתעדים את אירועי כתב האישום והיא התבקשת לתן התייחסותה. הנאשמת 2 מסרה כי לא הביעה חרטה על מעשיה לאחר שהוצגו לה הסרטונים: "כי אני לא חושבת, כבוד השופט, שאני עשיתי משהו שהוא היה חריג, מבחינתי. אני לא, אני נחשפתי לכל הפרשה הזאתי ולכל הדבר הזה, לא האמנתי שאני אהיה בסאגה הזאת בכלל. ממש. אני, זה לא, זה לא, זה לא אני. זה לא אני בכלל..." (פרוט' מיום 3.4.2022, עמ' 1806). וכן: "... אני לא, לא עשיתי כאן משהו לא טוב" ו-"אולי היה פעם או פעמיים שאולי תפסתי ילד שהוא לא לא כמו שרוצים או, אבל מבחינת אלימות? לא הייתה פה אלימות" (פרוט' מיום 3.4.2022, עמ' 1808).

כפי שנקבע בהכרעת הדין, התקבל הרושם שהנאשמת 2 מתקשה להכיר בחומרת מעשיה. הנאשמת 2, בדומה לנאשמת 1, המעיטה עד מאד ממעשיה האלימים, וניסתה להציגם כעניינים של מה בכך. הנאשמת 2 הציגה פרשנות מיתממת, והקלה ראש בנטען כלפיה. התקבל הרושם שהנאשמת 2 כלל אינה מפנימה את חומרת התנהלותה.

107. והנה, אף לאחר שנמסרה הכרעת הדין המנומקת בעניינה, במסגרתה הורשעה הנאשמת 2 בעבירות רבות של התעללות, תקיפות וחבלות, עדיין לא הכירה הנאשמת 2 בחומרת מעשיה. הנאשמת 2 שבה ומסרה בעצמה בבית המשפט כך: "אני הייתי קמה כל בוקר... בשביל לבוא ולטפל בהם ולא בשביל לפגוע בהם או לעשות להם משהו רע. אני באמת כאילו אהבתי אותם, הילדים אהבו אותי ובאו אליי והיו רוצים להיות איתי והייתי הולכת איתם אפילו אחר כך לגינה והם היו משחקים איתי שם והכל. לא חושבת שהייתי כאילו, לא עלה בדעתי בכלל שעל דבר כזה, אפילו על הילדים שלי לא הרמתי יד. אז בטח ובטח גם לא על ילדים של אחרים" (פרוט' מיום 18.9.2022, עמ' 2014).

108. התרשמתי כי הבעת ההתנצלות מצד הנאשמת 2, לאחר שהוכרע דינה ובטרם נגזר הדין, לא הייתה כנה ואמיתית, אלא מסויגת, מותנית ולא כנה. מדובר ב"התנצלות" למראית עין שאינה משקפת קבלת אחריות, הפנמת הפסול או חרטה. הנאשמת 2 בחרה להביע התנצלותה, בדבריה לבית המשפט, בדרך זו: "... אם עשיתי משהו לא בסדר לילדים או פגעתי בהם אז אני מבקשת סליחה, מחילה. ... אני מבקשת סליחה אם פגעתי באחד מהילדים, אני מבקשת סליחה אם פגעתי באחד מההורים" (פרוט' מיום 18.9.2022, עמ' 2014).

109. התרשמתי כי אף לאחר שנמסרה הכרעת הדין מפורטת ביחס למעשיה של הנאשמת 2, האחרונה לא הפנימה דיו את חומרת מעשיה, הרוע והאכזריות שהפגינה כלפי פעוטות רכים בשנים. הנאשמת 2 עודנה גורסת כי פעלה כשורה, כפי המצופה מסייעת בגן ילדים כלפי הפעוטות שעליהם הייתה אחראית, ולא עשתה דבר שהיה בו כדי לפגוע בהם. הנאשמת 2 נכחה באולם בית המשפט, במהלך הדיונים בהם נשמעו עדויות הורי הפעוטות, אשר סיפרו על הרגעים הקשים בהתמודדות עם ילדיהם והכאב והסבל שהם חווים, כפי שהדברים פורטו לעיל. הסרטונים שהוצגו בבית המשפט בעניינה של הנאשמת 2 אף הם לא היו קלים לצפייה. משכך, יש קושי להתרשם מכנות התנצלותה של הנאשמת 2, המסייגת עצמה בכל הנוגע לפגיעה בילדים

ובהוריהם.

110. במהלך המשפט, לרבות בעת שנשמעו עדויות התביעה, התרשמתי גם מהתנהלותה ותגובותיה של הנאשמת 2. הנאשמת 2 לא גילתה כל אמפטיה, אלא שוויון נפש לשמע העדויות, ולעתים אף נראתה מבודרת. כך לדוגמא, כפי שנזכר בעניינה של נאשמת 1, בית המשפט נאלץ להעיר לנאשמות על קולות הצחקוק שהשמיעו בעת שנשמעה עדות הנוגעת לפוסט טראומה שנגרמה לפעוטה א.ל (פרוט' מיום 16.2.2022 עמ' 1269-1270).

111. היעדר נטילת האחריות בא לידי ביטוי גם בחוסר ההכרה של הנאשמת 2 בנזקים שנגרמו לפעוטות או בקשיים שהם ומשפחותיהם התמודדו עימם, וכפועל יוצא מכך היעדר נכונות או מאמץ לתיקון תוצאות העבירה או פיצוי על הנזק שנגרם. לא הוצגה כל ראיה ולא נשמע כי הנאשמת 2 עשתה מאמץ כלשהו לתיקון תוצאות העבירות או רצון לפצות את נפגעי העבירה, אלא נטען שלא הוכח כי נגרם נזק למי מהפעוטות כתוצאה ממעשיה של הנאשמת 2 דווקא.

112. אבהיה, כפי שצינתי בקשר לנאשמת 1, כי אין בכפירת הנאשמת 2 כדי לעמוד לה לרועץ ואין להחמיר עמה על כי דרשה שתוכח אשמתה. עם זאת, לא ניתן לזקוף לזכותה שיקולים הנזקפים לזכותו של מי שמודה, ולא ניתן להעניק לה את אותה הקלה לה זכאי מי שנוטל אחריות, מביע צער חרטה, חוסך זמן שיפוטי יקר ובפרט חוסך את עדותם של מי שנפגע ממעשיו. יתר על כן, אף אם בשלב זה של הדיון, דהיינו, לאחר שבית המשפט אמר את דברו והכריע את הדיון, ובטרם נגזר עונשה, הנאשמת 2 הייתה נוטלת אחריות על מעשיה ועל הנזק שגרמה, הרי שהיה ניתן משקל ראוי להודאתה גם בשלב דיוני זה (ראו סעיף 40א(6) לחוק העונשין).

113. במסגרת השיקולים שמצאתי להניח על כף הזכות ביחס לנאשמת 2 הבאתי בכלל חשבון כי היא בת 52 שגם לה זו הסתבכותה הראשונה עם החוק, ולראשונה חוותה כניסה לכלא במסגרת מעצרה בהליך זה.

114. הבאתי בחשבון את פגיעת העונש בנאשמת 2 ובעיקר בבני משפחתה, ילדיה והוריה הקשישים הסובלים מבעיות בריאותיות. אם כי נודע כי לנאשמת 2 אחים נוספים. כפי שצוין לעיל, אין להקל ראש בפגיעה בבני משפחה, הנאלצים להתמודד עם כניסת קרוב משפחה לכלא, בעיקר כאשר אותו קרוב משפחה מסייע לפרנסתם או תומך בהם. ברם, ההשפעה של ריצוי תקופת המאסר על קרובי המשפחה אינו השיקול הבלעדי או המכריע בבחינת חומרת העונש שנגזר, והוא עשוי לסגת מפני שיקולים נוספים, ובהם - חומרת העבירות בהן הורשעה הנאשמת 2 והשפעתן על נפגעי העבירות ובני משפחותיהם, הכל כפי שפורט לעיל בעניינה של הנאשמת 1.

115. נתתי דעתי לטרגדיה הקשה שחוותה הנאשמת 2 ומשפחתה בעקבות רציחת אחיה, על רקע סכסוך של מה בכך על מקום חניה. אולם, אין די בנסיבות חיים קשות, אלא יש להוכיח שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה (סעיף 40א(8) לחוק העונשין). אכן, הנאשמת 2 ומשפחתה נקלעו לסיטואציה טראגית ועצובה.

ברם, אין בהתמודדות עם עצבות, אבלות ותסכול כדי להצדיק פגיעה בפעוטות חסרי ישע. נאמר לא אחת כי מצוקה ונסיבות חיים קשות ומורכבות הן למרבה הצער אורחי קבע בחלקים בחברה הישראלית, אך אי אפשר להצדיק, גם נכחם, פגיעה בילדים. ראו דברי כב' השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש בע"פ 4596/98 **פלונית נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 145, 177, כי: "**קשה להעלות על הדעת נסיבות שבהן ימצא צידוק למעשה התעללות**".

וכן ראו פסיקת כב' השופט שהם בת"פ (ת"א) 40056/05 **מדינת ישראל נ' גלינה בת ניקולאי גוריאצקי** (25.5.2006), כך: "**גם בעובדה המצערת, כי אביה של הנאשמת מצא את מותו בדרך אכזרית בעת שהותו ברוסיה, אין כדי לספק הסבר כלשהו למעשיה של הנאשמת, ולו בשל העובדה כי מדובר באירוע שהתרחש לפני שנים אחדות. אשר לטענה כי הנאשמת חשה בושה וצער רב על כי לא פקדה את קברו של אביה, הרי אין בה ולא כלום, ככל שמדובר בתקיפתם הקשה והאכזרית של התינוקות**".

116. הנאשמת 2 טענה כי חוותה לחצים בעבודה בתקופת מגפת הקורונה, כתוצאה מאיחוד קבוצות הילדים בגן, והעברתה מהקומה העליונה לקומת הקרקע בגן, שם תועדו המעשים בגינם הורשעה. ברם, טענות אלו עומדות בסתירה לגרסת הנאשמת 2, לפיה ההתנהלות הנצפית בסרטונים משקפת את ההתנהלות השגרתית בגן סיגל. הדברים אמורים ביתר שאת, משהורשעה הנאשמת 2 בביצוע עבירה של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש במסגרת האישום הראשון, שעניינו באירוע שקדם להתפרצות מגפת הקורונה והתייחס לתקופה שבה שימשה הנאשמת 2 אחראית על קבוצת הביניים בקומה העליונה.

117. הבאתי בחשבון גם את הקשיים עמם התמודדה הנאשמת 2 בעקבות גילוי המעשים וניהול ההליך, אשר באו לידי ביטוי, בין היתר, בביוש ברשתות החברתיות, באיומים ובאלימות אשר התרחשו, בין היתר ולמרבה הצער, אף בהיכל בית המשפט. בהקשר זה נתתי דעתי לתלונות שהוגשו מטעמה בגין איומים (נ/28), כאשר נכון אני להניח כי אלו נבעו מהמעשים מושא תיק זה. יצוין כי מהמכתבים שהוגשו, ונשלחו לנאשמת 2 מטעם משטרת ישראל, עולה כי לא הוגש כתב אישום בגין אף אחת מהתלונות שהוגשו. עוד נתתי דעתי לקשייה של הנאשמת 2 להתמיד במקום עבודה לאורך זמן נוכח התגובות למעורבותה בפרשה זו והקשיים הכלכליים בעקבות זאת.

אף שנסיבות אלה מובאות בחשבון, בכל הנוגע לקביעת עונשה של הנאשמת 2 במסגרת מתחם העונש ההולם (בדומה לנאשמת 1), לשיטתי אין מדובר ב"עונש" אשר יש להביאו בחשבון בבחינת מכלול רכיבי הענישה שייגזרו על הנאשמת 2, אלא כנזק שנגרם לה כתוצאה מביצוע העבירות, וזאת בהתאם להוראות סעיף 40א(3) לחוק העונשין. כפי שצוין, נכון אני לקבל כי האווירה הציבורית פגעה בנאשמות ובבני משפחתן, אך לא בזכותן להליך משפטי הוגן. האמוציות מצד הורי נפגעי העבירה והכעס הציבורי על מעשי הנאשמות הינו מובן, אולם לא היה בכך כדי להשפיע על הנעשה בהליך המשפטי בין כותלי אולם בית המשפט וההכרעות שניתנו בו.

118. נתתי דעתי כי במסגרת הכרעת הדין, לצד הרשעות בעבירות רבות של התעללות, תקיפות וחבלות, נמנו כ-9 אירועים בגינם לא הורשעה הנאשמת 2. אמנם, חלק מאותם אירועים לא היו נעימים או מוסריים כלפי

הפעוטות, אך לא הצדיקו הרשעה בפלילים. משכך יש להביא בחשבון כי הנאשמת 2 התמודדה למן תחילת הדרך עם אותם אירועים, אשר לבסוף לא הוכחה אשמתה בהם.

119. ב"כ הנאשמת 2 טענו כאמור כי נסיבותיה האישיות של הנאשמת 2 מצדיקים לשיטתם, סטייה ממתחם העונש ההולם. האפשרות לסטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק הוכרה בע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' **מדינת ישראל** (29.12.2015) (להלן: "עניין לופוליאנסקי") שם נקבע כי:

"יש לאפשר לבית המשפט לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי צדק. קביעת חריג זה נובעת מעקרון המידתיות בענישה הנגזר מהחובה החלה גם על בית המשפט לפעול לפי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. קביעה זו, שבמסגרתה נפתח פתח צר כאמור לעיל, יש בה מענה לצורך - המתעורר אמנם במקרים חריגים ונדירים - לגזור על נאשם עונש מחוץ למתחם העונש ההולם למעשיו ולהגיע לתוצאה צודקת והוגנת במקרים פרטניים".

עוד נקבע בעניין לופוליאנסקי כי:

"בבוא בית המשפט לשקול חריגה מטעמי צדק ממתחם העונש ההולם, שומה עליו לאזן בין טעמי הצדק המצדיקים חריגה מן המתחם לבין חומרת המעשים שבהם הורשע הנאשם. בקטגוריה שבה עסקינן יש לבחון אם עונש של מאסר בפועל עלול לסכן את חייו של מי שהורשע בדין או לקצר בצורה ניכרת את תוחלת חייו, ולהביא מנגד, כאמור, את חומרת המעשים שבהם הורשע. תוצאת איזון זה עשויה להיות שליחתו של הנאשם לעונש מאסר בפועל הנמוך מתחתית מתחם הענישה שנקבע; או הימנעות מהשתת מאסר בפועל, גם מקום שבו 'רצפת' מתחם העונש ההולם כוללת עונש מאסר בפועל, הכל לפי נסיבות המקרה"

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי חריגה משיקולי צדק תיעשה במקרים חריגים, ובפרט כאשר יש בריצוי עונש מאסר כדי לקצר תוחלת חייו של נאשם. כך, בע"פ 308/16 מוהנד נאטור נ' **מדינת ישראל** (7.11.2016) קבע כב' השופט ס' ג'ובראן כי:

"הנסיבות שהביאו בית משפט זה לקביעתו בעניין לופוליאנסקי היו חריגות וייחודיות ביותר, ונגעו למצב רפואי קשה; באותו מקרה בית המשפט התרשם כי עונש המאסר יביא לקיצור ממשי בתוחלת חייו של הנאשם. בית משפט זה הבהיר לא אחת כי אין להרחיב את החריג בעניין לופוליאנסקי מעבר לנסיבות חריגות אלה".

ראו גם ע"פ 5703/22 משה חיים בן ציון נ' **מדינת ישראל** (9.11.2022); ע"פ 8178/21 פלוני נ' **מדינת ישראל** (30.1.2022); רע"פ 6231/18 עמנואל שמשון חיים זילברנינג נ' **מדינת ישראל** (12.9.2018); ע"פ 8970/15 אחמד עיסא נ' **מדינת ישראל** (7.11.2016).

אשר על כן, איני סבור כי נסיבותיה של הנאשמת 2 נופלות לגדר אותו "פתח צר" שנפתח לצורך חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק. עיקר טענות ב"כ הנאשמת 2 בהקשר זה נסמכו על קשייה בעקבות רצח אחיה, מצבם הרפואי של הוריה וגידול בתה הקטינה, אך איני סבור כי יש בנסיבות אלה כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש, אלא, כפי שפורט לעיל, נסיבות אלה יובאו בכלל חשבון, לצד יתר השיקולים בקביעת עונשה של הנאשמת 2 בגדרי מתחם העונש ההולם. ודוקו, אף לו הייתי סבור כי השיקולים הנטענים הם מסוג השיקולים המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק, יש לאזן בין שיקולים אלו לבין חומרת העבירות בהן הורשעה הנאשמת 2. בענייננו, מדובר בעבירות חמורות כנגד נפגעי עבירה רכים בשנים ונעדרי כל יכולת להתגונן, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

120. כאמור, נדחתה בקשת הנאשמות להפנות לקבלת תסקיר בטרם יישמעו טיעוניהן לעונש, משום שלא מצאתי כל הצדקה לכך, כפי שהוטעם בהחלטתי מיום 20.7.2022, עליה עמדתי לעיל. הנאשמת 2 מצידה לא הביעה כל רצון להשתלב במסגרת טיפולית שיקומית על מנת להעמיק חקר ברקע לביצוע העבירות וכדי לקבל כלים לשיקום אורחות חייה ולהבטיח שמקרים דומים של פגיעה בחסרי ישע לא ישנו.

121. איני סבור כי נסיבותיה של הנאשמת 2 עולות כדי שיקום המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם. כאמור לא נטען כי הנאשמת 2 עברה הליך טיפולי כלשהו, וודאי שלא כזה אשר יכול להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. אין בידי לקבל את טענות ההגנה לפיהן חוויותיה הקשות של הנאשמת 2 בעקבות גילוי המעשים וההליך המשפטי היוו מעין "הליך שיקום", המבטיח שהנאשמת 2 תימנע מלבצע עבירות או לעבוד שוב עם קטינים בעתיד. כאמור, נתתי דעתי להשלכות ההליך הפלילי ולקשיים אותם חוותה וחווה הנאשמת 2 בעקבותיו, ואין בהם כל אינדיקציה שהנאשמת 2 שיקמה עצמה עד כי ישנה הצדקה לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם.

122. מכל המקובץ, מצאתי למקם את עונש המאסר בפועל, שיש להשית על הנאשמת 2, קרוב לרף העליון של השליש התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינה.

פיצוי כספי לנפגעי העבירות

123. לצד רכיבי המאסר בפועל והמאסר המותנה, סבורני כי יש הצדקה להטיל על הנאשמות תשלום פיצוי כספי עבור נפגעי העבירות באמצעות הוריהם. כידוע, במסגרת ההליך הפלילי אין בידי בית המשפט להגיע לסכום פיצוי מדויק, הנותן מענה הולם לנזקים שנגרמו לנפגעי העבירות. אולם, יש מקום לפסוק פיצוי לנפגעי עבירה גם במקרים שבהם מתעוררות שאלות הנוגעות להיקפו של הנזק המדויק, וקיומו של הליך אזרחי אשר יכול לתת מענה לכך, כפי שנמסר שמתנהל על ידי חלק מההורים. משכך אין ברכיב הפיצוי הבדל בין פעוט לפעוט, בין מעשה למעשה, ואבחנות כאלו מקומן בהליך האזרחי המתאים. וודאי שאין בגובה הפיצוי להעיד על גובה הפגיעה שנגרמה לפעוטות או להוריהם ואין ניסיון לשער עוצמתו. תכליותיו של הפיצוי בהליך הפלילי הן, בין

היתר, לתת ביטוי והכרה חברתית, במסגרת ההליך הפלילי, למעמדם ולסבלם של נפגעי העבירה, ובמקביל להעניק סעד מהיר יחסית לנפגעי העבירה, במטרה לסייע להם בשיקום חייהם. מובן הדבר שאין בכך כדי לשלול אפשרות מנפגעי העבירה לנהל הליך אזרחי בגין מלוא נזקיהם, ואולם אין בכך כדי לגרוע מתכליותיו האמורות של הפיצוי הפלילי (דנ"פ 5625/16 **אסרף קארין נ' אבנר טווק בוקובה** (13.9.2017); ע"א 6925/16 **מדינת ישראל נ' ג'רחי** (12.5.2019)).

124. מעדויות ההורים, גורמי הטיפול והצהרות הורי נפגעי העבירות עלה כי נגרם לפעוטות נזקים ממשיים, הכוללים פגיעות בתפקודם, בהתנהגותם, וביכולתם לרכוש אמון ולהסתגל למסגרות חינוכיות חדשות. הפעוטות ובני משפחותיהם נדרשים להסתייע במטפלים רגשיים; יועצי שינה; הידרותרפיה; פסיכולוגים; קלינאי תקשורת; תזונאים; המכון להתפתחות הילד; ורופאים לרבות נירולוגים ופסיכיאטרים. השלכות מעשי הנאשמות צפויות ללוות את הפעוטות והוריהם עוד זמן רב, ואף קשה בשלב זה לאמוד את הנזקים העתידיים שעשויים להיגרם להם.

125. לפיכך נחה דעתי כי הטלת פיצוי כספי משמעותי שאותו יוכלו ההורים להפנות לשיקום מצבם של הפעוטות, יהיה בו גם משום העברת מסר של הכרה בפגיעה בהם ובסבלם. עם זאת, בשל מצבן הכלכלי הנטען של הנאשמות והיותן מפרנסות את בני משפחתן, כמו גם מתוך התחשבות בתקופות המאסר הממושכת הנגזרות על הנאשמות, מצאתי לפרוס את תשלום הפיצוי לתשלומים, באופן אשר יסייע לנאשמות בפירעון הפיצוי.

העונש המושת על הנאשמות

126. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על **נאשמת 1** עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 8 שנים (שמונה שנים), בניכוי ימי מעצרה (18.8.2020-23.8.2020). הנאשמת 1 תתייצב לריצוי מאסרה ביום 8.2.2023 עד השעה 9:00, בבית הסוהר נווה תרצה, אלא אם שב"ס יורה על מקום אחר, כשברשותה תעודת זהות, גזר הדין וציוד אישי.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 12 חודשים. הנאשמת 1 תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורה ממאסר (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) תעבור על כל אחת מהעבירות שבהן הורשעה.

ג. **פיצוי** בסך 120,000 ₪, אשר ישולם ב-30 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.2.2023, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

הפיצוי יחולק שווה בשווה בין נפגעי העבירות שביצעה הנאשמת 1, על פי פירוט שתגיש הפרקליטות לתיק בית המשפט עד ליום 15.1.2023.

127. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על **נאשמת 2** עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 4.5 שנים (ארבע שנים וחצי), בניכוי ימי מעצרה (18.8.2020-23.8.2020). הנאשמת 2 תתייצב לריצוי מאסרה ביום 8.2.2023 עד השעה 9:00, בבית הסוהר נווה תרצה, אלא אם שב"ס יורה על מקום אחר, כשברשותה תעודת זהות, גזר הדין וציווד אישי.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשמת 2 תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורה ממאסר (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) תעבור על כל אחת מהעבירות שבהן הורשעה.

ג. **פיצוי** בסך 80,000 ₪, אשר ישולם ב-25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.2.2023, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מדי. הפיצוי יחולק שווה בשווה בין נפגעי העבירות שביצעה הנאשמת 2, על פי פירוט שתגיש הפרקליטות לתיק בית המשפט עד ליום 15.1.2023.

128. אשר לאופן תשלום סכומי הפיצויים שנפסקו, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים שנקבעו לעיל.

ניתן לשלם את הפיצוי בחלוף שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

129. ניתן בזאת צו למוצגים, לפיו הם יושמדו/יחולטו/יושבו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

130. יובהר כי בגזר דין זה, כפי בהכרעת הדין, הוחלפו באופן גורף שמות הפעוטות והוריהם בראשי תיבות של שמם, לרבות בציטוטים שהובאו, על מנת להגן על פרטיות הקטינים ובני משפחותיהם.

משכך, **גזר הדין מותר לפרסום במלואו.**

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

עמוד 92

ניתן היום, ב' טבת תשפ"ג, 26 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.